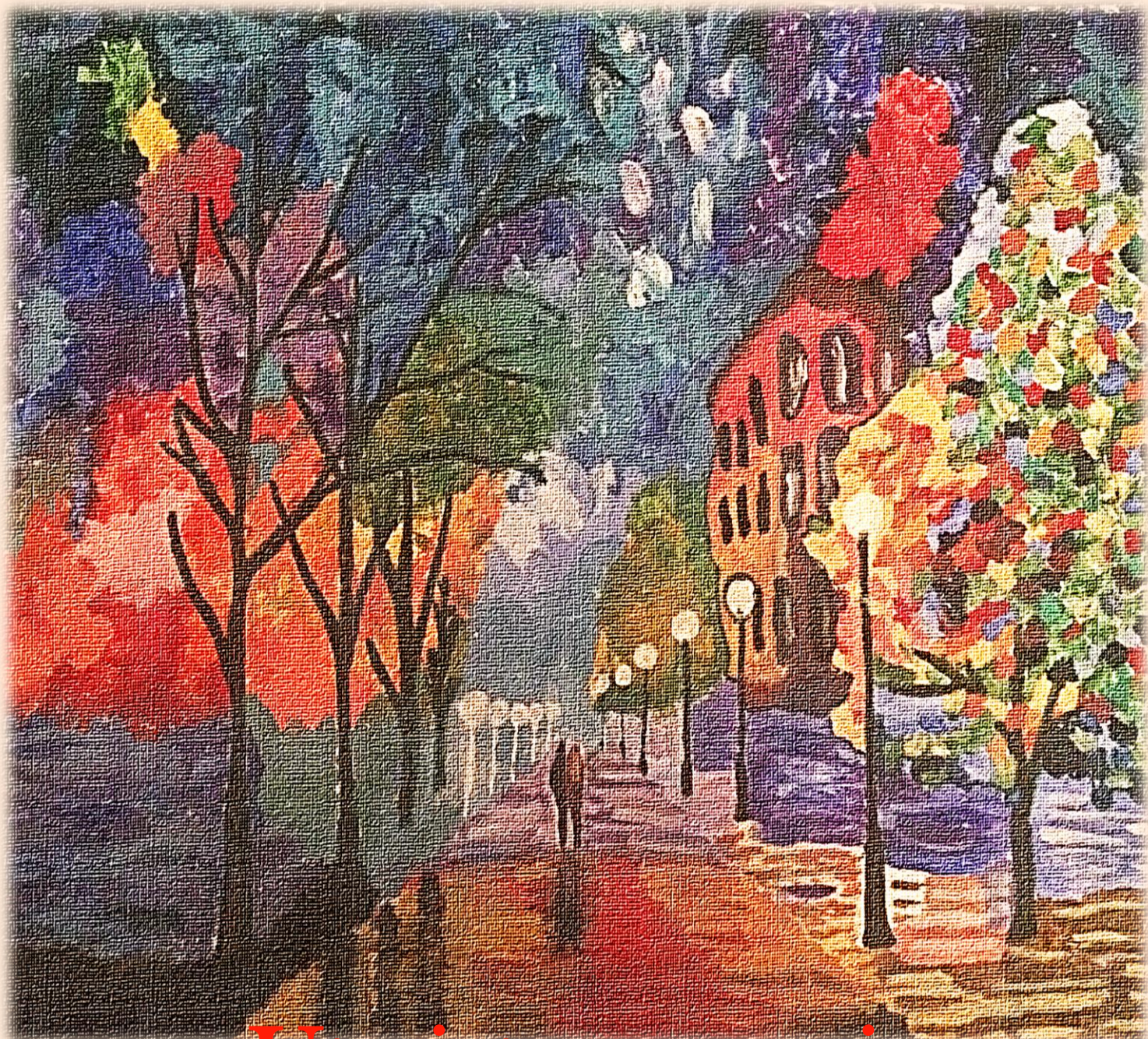

COLEGIUL NAȚIONAL IAȘI

Ut pictura poesis

**Revistă de creație literară a Clasei a VII-a E
Anul III, NR. 5, Noiembrie 2015**

COLEGIUL NAȚIONAL IAȘI

Director: *Profesor Cristina Diana Vâlcu*

REDAȚIA:

Mara MOIȘANU- redactor și tehoredactor

GRAFICĂ

realizată de următorii elevi ai clasei a VII-a E:

Mălina CURPĂN

Carina SÎRBU

Ilinca STRATON

Mara MOIȘANU

Teodora ȚUGURLAN

COORDONATOR:

Profesor Carmen MARTINUȘ

Ut pictura poesis

Revistă de creație literară

a Clasei a VII-a E

SUMAR

- 03-08 *Cartea, o poveste fără sfârșit*
- 09-12 *Noi... elevi ai Colegiului Național*
- 13-19 *Dragii noștri... părinții și bunicii*
- 20-29 *Călătorie în faguri de imaginație*
- 30-38 *Culoare, cânt și slove*
- 39-50 *Din peniță, pe hârtie ... gânduri de copil*
- 51-72 *poVEȘTI*
- 73-81 *Jurnal de vacanță*
- 82-87 *Activitățile și rezultatele noastre din anul școlar 2014/2015*

Cartea, drumul spre secretul cunoașterii

de Mara Elena Moişanu

E liniște aici! Unde mă aflu? Aud.... cuvinte; văd ... litere; știu ... o poveste, povestea mea. Gândurile mele se conturează ca focul, iuți arzătoare. Iar eu aud povestea, mi-o citesc singur de pe pânza coconului meu ca o perlă de argint.

Tresar, îmi dau lacrimile ... s-a terminat. Lacrimi îndurerate se scurg pe obrazul meu trandafiriu. Dar stai, începe iarăși ... firul poveștii. Ca un vârtej de sclipiri am aflat flacăra adevărului. Am întins mâna, dar s-a risipit printre degetele mele și coconul meu a strălucit. Apoi, două aripi mici, firave s-au ivit plâpânde, rozii și simțeam că-mi aparțin mie și numai mie.

Dar am uitat de ele un obiect ciudat, niște foi prinse într-o bucată de piele luceau precum luna oglindită în mozaicul de argint al unui lac. O adiere de nicăieri a început să miște paginile filigranate, făcându-le să semene cu un ... fluture! Un fluturaș mic, dar încrezător care se lupta cu soarta neștiind dacă va învinge. El lupta, lupta cu putere pentru a cuceri inimile copiilor.

Aripile din spatele meu au crescut, sunt mari de culoarea purității, presărate cu picături strălucitoare de diamant. Lumina lor mi-a închis blând ochii; pleoapele grele mi-au căzut peste smaraldul ochilor fredonând un cântec magic.

Ce se întâmplă? Când strălucirea a dispărut, în sufletul meu s-a aprins o dorință de neoprit. Trebuia să descopăr Marele Secret ascuns în blândețea râsului de copil, în aurul din cupele crinilor și în învățătura unei cărți.

Am pornit... Ceva mă ghida în direcția bună, ca un înger păzitor care îmi veghea sufletul de încercări. Am luat cartea în mână, iar un val de sentimente m-a învăluit cald în coconul meu. Eram singur, dar știam că acel ceva din carte mă însoțea... Mă simțeam legat de el ca de un mugure al bucuriei și luminii.

Dintr-o dată o săgeată de aur m-a lovit în piept, iar aripile mele au început să se miște... încet, încet, iar apoi din ce în ce mai repede...

M-am înălțat, imi era puțin teamă dar voința mea nu se oprea din aspirațiile ei mărețe. Limitele mele s-au risipit; coconul nu mai era ... Eram sus de tot și am auzit... un râset de copil care îmi admira aripile sclipind jucăuș în bătaia razelor de soare.

Destinul mă conducea pe calea menită ... Am aterizat pe petalele unui crin alb, ca obrazul Maicii Domnului iar polenul lui era o pulbere de aur fină, dată prin sita purității. M-am afundat în praful viselor iar când m-am ridicat aripile mele erau învăluite în pulbere de stele aurii.

desen de Mălina Curpăn

Timpul trecea prin sufletul meu amintindu-mi de lucrurile pe care le-am învățat din carte, spunându-mi că magia cunoașterii mă învăluie ca o aură Dumnezeiască. Aripile mele erau din ce în ce mai frumoase. Mărețul astru de foc a pictat cu nuanțe calde picăturile de diamant făcându-le să lumineze mai tare decât propria-i operă: asfințitul. Stropii de sudoare cosmică ai lunii, a misterioasei luni au umplut membrana subțire cu o dantelă fină scoasă din însăși Calea Lactee care luminează chiar și noaptea cele mai întunecate colțuri ale pământului. Iar eu mi-am înzestrat aripile cu bogăția cunoașterii din carte, cartea tuturor, cartea nimănui.... cartea lumii.

Mintea mea s-a luminat... Stiu ce sunt și știu care e menirea mea ! Am plecat spre orizont pentru a împărtăși marele secret ... cunoșterea ! Infinitul mă aștepta, iar eu știam asta...

Și se rescrie povestea lumii *“Am fost odată ... EU... un fluturaș dintr-un cocon “ ...*

Cartea - călăuză și prietenă

de Teodora Țugurlan

În sufletul meu de copil sălășluiesc două mari iubiri: iubirea de mamă și iubirea de carte.

Dacă mama reprezintă iubirea nesfârșită, căldura și bunătatea, între copertile cărților am descoperit cea mai de preț comoară, care îmi sădește în minte și în suflet lumea cunoașterii.

Am făcut cunoștință cu cărțile încă din primii ani ai copilăriei mele, atunci când mama cu glas suav mă purta în lumea minunată a basmelor. Dintre copertile acestora se iveau seară de seară prinți frumoși și zâne bune cu chip de îngeri.

Mai târziu, când ajutată de doamna învățătoare am descifrat tainele alfabetului, bucuria întâlnirii cu diferitele personaje din povestiri a fost și mai mare. Prin ochii de cuvinte ai cărților cunoșteam Pământul, casa noastră din Univers, cu toate frumusețile, minunile și ciudățeniile ascunse prin păduri sau în apele adânci. Învățăm din cărți să prețuim natura și cum să îndepărtăm ura dintre popoare.

Prin cărți gândul ni se avântă și-n lumea celor care nu cuvântă, unde descoperim că legile naturii sunt regine, iar oamenii pot proteja această lume cu gândul bun și-nțelepciune.

Ori de câte ori timpul îmi e prieten, iau cartea și încep să citesc cufundându-mă în tainele ei. Mai am atâtea de descoperit și de învățat și sunt convinsă că doar ea, cartea, mă va ajuta să-mi potolesc această sete a cunoașterii.

Cu greu îmi găsesc cuvintele de mulțumire pentru miile de scriitori și pentru toși acei oameni care prin truda și dragostea lor au făcut ca aceste cărți să ajungă în mâinile noastre.

Aș vrea să fiu și eu una dintre acele persoane care aduc în rândul copiilor și adulților o oază de liniște și bucurie.

Cartea îți deschide porți de vis și te îmbie să colinzi și să găsești drumul spre înțelepciune. Vei stăpâni cheia succesului și a cunoașterii, dacă îi vei fi statornic prieten în anii de școală și-n tot restul vieții.

Cartea - izvor de bucurii

de Alexandru Luca

Cultura unui om se formează, în primul rând, prin lectură. Mihail Sadoveanu subliniază importanța lecturii în *Anii de ucenicie*: „Fiecare pagină a abecedarului lui Ion Creangă era pentru mine un aspect nou, ca o turturică ori ca un colț de peisaj, și mi se fixa cu înlesnire în memorie. (...). N-aș putea spune cum și când anume s-a produs lovitura magică a înțelegerii. Dar ea s-a produs brusc, într-o clipită. Am citit abecedarul, iar a doua zi am atacat **Ursul păcălit de vulpe**, bucata de lectură a lui Ion Creangă. Îndată am cerut colegului meu, Darie Petru, din clasa a doua ori a treia, să-mi împrumute **Ion Tunsu, căpitan de haiduci**. Se întâmplase ca tatăl lui Darie să fie amator de basme și haiduci. Avea un raft de vreo douăzeci de broșuri. Le-am istovit pe toate în cursul vacanței întâia și în clasa a doua”.

Cărțile sunt moștenirile pe care marile spirite le lasă omenirii. Ele sunt date din generație în generație ca daruri pentru posteritatea celor care nu s-au născut încă. Un mare scriitor rus, Maxim Gorki, spunea că o carte „este cea mai complicată și cea mai măreață minune dintre minunile create de omenire în calea ei spre fericire.”

Cartea este un mod de comunicare, de învățare și reprezintă o ordonare a cuvintelor în formele lor cele mai expresive, pentru că sentimentele pot fi exprimate doar prin acele cuvinte care vin din inimă, din ceea ce simte autorul.

Dintre cărțile pe care le-am citit până acum, cel mai mult mi-au plăcut poveștile lui Ion Creangă, basmele lui Hans Christian Andersen, povestirile lui Mihail Sadoveanu și cele ale lui Ion Alexandru Brătescu-Voinești, romanele „*Micul prinț*” de Antoine de Saint-Exupéry și „*Cuore*” de

Edmondo de Amicis. Ele m-au încântat prin frumusețea lor și mi-au deschis poarta spre o lume minunată și interesantă, plină de aventură și imaginație, unde m-am bucurat și am râs împreună cu Nică, am călătorit cu Micul Prinț, am fost alături de Enrico, Derossi, Coretti și Garrone în peripețiile lor.

Dacă aș scrie o carte, ea ar fi tot despre copilărie, pentru a-i ajuta pe oamenii mari să înțeleagă mai bine sufletul de copil.

Cartea este cel mai bun prieten pe care îl putem avea. Ea ne este un sprijin, ne ajută să înțelegem tainele lumii, în ea putem descoperi sfaturi și răspunsuri la toate întrebările noastre

Cum am înțeles poveștile

de Mălina Maria Turtureanu

Pădurea a amuțit, izvoarele și-au oprit cursul, glasul vesel al păsărilor nu mai este decât o amintire ce se pierde în negura timpului...

Cu pași tăcuți, mă îndrept spre inima codrului, un mister ce nu poate fi deslușit de nicio ființă umană, nici măcar de culorile alese ale unui pictor, sau de cuvintele înzestrate ale unui poet. Nimeni și nimic nu poate descrie bogăția de nuanțe sau ce se ascunde în spatele ei.

Magia codrului mă cuprinde încă de la primii pași. Cu toate că sunt singură, nu mă simt deloc așa. Freamățul frunzelor îmi este cunoscut, iar ciripitul păsărelelor mi-a devenit prieten. Am fost de sute de ori în locul acesta, dar acum ceva este schimbat...

O lumină jucăușă se strecoară printre ramurile copacilor și-mi devine tovarăș de drum. Mă urmează pe potecă, pare să știe unde vreau să mă duc, dar nu este de acord cu mine. Cercuri de foc apar printre frunzele moarte de pe pământul reavăn. Fără să vreau, le urmez, pierzând noțiunea timpului; mi se pare că trec ore până ajung în locul unde a vrut să mă ducă raza de lumină. Credeam că nu se mai termină această căutare care mă împiedica să ajung în locul în care îmi propusem să merg. Știam că pădurea are multe camere ascunse, eram sigură că le descoperisem pe toate, iar în fiecare zi îmi plăcea să vizitez câte una dintre ele. Dar astăzi... o mică și neînsemnată rază de soare avea să mă facă să-mi dau seama că mă înșelasem...

Dintr-odată, poteca s-a umbrit, iar licărirea de lumină a dispărut... M-am uitat în jur, căutând și cel mai mic semn care să-mi arate că mica mea prietenă nu a plecat. Acum nu știam unde mă aflu, nu mai mersesem niciodată în partea aceasta a pădurii. Mă simțeam cumva legată de raza de soare care mi s-a arătat mai devreme, iar acum că nu mai era, nu știam ce drum să aleg.

După mai multe clipe, m-am hotărât și am mers cu emoție înainte, pe drumul din mijloc. Partea aceasta a pădurii era foarte diferită de restul codrului. Copacii își împleteau coroanele și formau un acoperiș de ramuri deasupra mea. Era un întuneric apăsător și o liniște mai zgomotoasă decât orice alt sunet. Frica începea să pună stăpânire pe mine și, pentru prima dată, aveam senzația că pădurea îmi este dușman, nu prieten. Nu știam ce avea împotriva mea. Mereu am avut senzația că atunci când merg în codru, acesta se bucură și el când mă vede, dar acum... nu mai eram așa sigură...

Mergeam, mergeam, frigul îmi pătrundea în oase... Acest drum părea fără sfârșit, nu mai aveam nicio cale de ieșire... rămăsesem prinsă în ramurile prietenului meu... Am început să plâng, iar lacrimile mele se topeau când ajungeau pe pământ. Am închis ochii și mi-am dorit să pot ieși cumva din pădurea care mă ținea ostatică.

Fără să-mi dau seama, un fior de căldură mă cuprinsese din senin. Am deschis ușor pleoapele, și am văzut o mie de lumini arzătoare luminându-mi calea. Le-am urmat fericită, crezând că o să mă

conducă spre ieșirea din pădure, dar ele m-au dus într-o poiană, o poiană mică, dar care emana o lumină atât de blândă, de bună, de... magică. Mă simțeam minunat, nu mai puteam să plec...

Dar... mai era cineva aici. Nu pot să cred că nu am observat-o mai devreme. Rochia sa acoperea jumătate din poiană. O rochie cusută din catifeaua pământului, cu fire de aur împodobită. Părul ei lung și blond avea sclipiri de diamant în el. Fluturași în costume de bal îi stăteau alături și o priveau cu drag, în timp ce dansa culegea cu gingășie flori cu chip de îngerași. Nu părea să observe prezența mea. Dintr-odată, a început să suspine, iar lacrimile sale au întristat întreaga pădure. Mi-a părut tare rău de ea, nu știam cum poate să fie cineva supărat într-un astfel de loc. M-am apropiat încet de ea și am atins-o delicat pe umăr. Dar imediat ce degetele mele au atins frumosul păr auriu al fetei, o senzație rece și usturătoare mi-a cuprins tot corpul și, pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit de parcă nu o să mai fiu fericită vreodată, de parcă în acel moment n-aș mai fi existat...

M-am îndepărtat speriată, așeptând reacția fetei. Însă frumoasa crăiasă nu s-a mișcat, a rămas pe loc și a continuat să suspină, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Am vrut să încerc să vorbesc cu ea, în speranța că o să îmi răspundă, dar nu am putut deschide gura, pentru că în acel moment s-a auzit un urlet înfricoșător ce a sfâșiat cerul în două.

Un balaur uriaș, acoperit cu o zale de argint, a coborât pe pământ, aterizând chiar lângă față. Mă așteptam să se sperie, să fugă, dar se pare că ea aștepta acest balaur. S-a ridicat în picioare, iar atunci am putut vedea cu adevărat lungimea rochiei sale, ajungea până la celălalt capăt al luminișului. Ochii ei albaștri s-au intersectat cu cei roșii, de jărat, ai balaurului.

- Sunt pregătită! a spus ea.

Era pentru prima dată când îi auzeam vocea, o voce atât de delicată și de melodioasă, încât florile au început să crească, dar, din nou, nimeni nu a părut să observe.

Din spatele balaurului a coborât un tânăr. Părul negru și lung îi acoperea aproape ochii verzi. Un zâmbet viclean i-a apărut în colțul gurii.

- Bună, draga mea, ești gata? întrebă el.

- Sunt gata să mă mărit cu tine, dacă faci ce mi-ai promis! a zis fata hotărât.

- Fac orice pentru tine! a spus tânărul necunoscut.

- Atunci, nu te superi dacă iei puțin această floare în mână, nu?

- De ce?

- Doar ai încredere în mine! a răspuns fata.

- Dar apoi plecăm?

- Bineînțeles, doar ai încredere în mine! a repetat pe același glas dulce crăiasa.

Fata i-a întins tânărului un trandafir alb, care devenea albastru, apoi galben, roșu... toate culorile preferate ale crăiesei. Băiatul a luat trandafirul cu neîncredere, dar nici nu l-a atins bine, că o explozie de lumini au umplut poiana, iar eu n-am mai putut vedea absolut nimic multă vreme. Imediat ce mi-a revenit vederea, am zărit-o pe frumoasa față, dar tânărul dispăruse. În locul lui, stătea un trol mic și respingător. Fața îi era deformată, iar ochii lui exprimau ură și dispreț. Crăiasa l-a ridicat, l-a pus pe spatele balaurului și i-a spus pe același ton blând:

- Acea floare a fost făurită din lacrimile mele timp de doi ani. Are puterea de a te transforma în ce ești cu adevărat, scoate la iveală frumusețea sufletului tău. Îmi pare sincer rău, Erik, dar era singura șansă să te opresc din a ucide oamenii nevinovați din regatul meu. Rămâi cu bine!

Acestea fiind spuse, la un semn al fetei, balaurul și-a laut zborul, iar ea a rămas singură în mijlocul poienii. Dar nu pentru mult timp, căci în spatele său a apărut un al doilea tânăr, dar de care crăiasa nu s-a ferit; s-au îmbrățișat înduioșați, fără să-și spună niciun cuvânt, nu mai era nevoie de cuvinte...

S-au luat de mână și s-au îndreptat spre cea mai mare dintre pietre și, când fata a atins-o cu gingășie, aceasta s-a deschis, lăsându-i pe cei doi tineri să intre. Înainte de a pleca, crăiasa le-a făcut din mână tuturor plantelor și păsărilor, ca și cum știa că nu o să-i mai revadă o lungă perioadă de timp. S-a oprit asupra mea, mi-a zâmbit cu bunăvoință, apoi a dispărut...

Am rămas multe ore acolo, încă înmărmurită de ce văzusem. Am încercat a doua zi să găsesc din nou

desen de Maria Ilinca Straton

poteca și poiana magică, dar nu am reușit. Magia dispăruse pentru totdeauna, iar eu mai rămăsesem doar cu amintirea acelei lumi de basm.

Diminețile veneau vesele și razele jucăușe de soare îmi băteau în geam, ținând foarte proaspătă întâmplarea trăită. După un timp îndelungat, am înțeles în sfârșit că fiecare dintre noi duce cu el povești, depinde doar de noi să le facem loc să se întâmple în lumina zilei; să avem timp să le auzim, să găsim oameni dragi care să le asculte, să le lăsăm să se povestească...

Colectivul clasei a VI-a E în curtea colegiului, în sala de festivități și în clasă la o activitate “dulce”

Andrei Bârsă

Întotdeauna am avut o oarecare rețineră când vine vorba de a vorbi despre mine și a mă autocaracteriza. Cel mai bine cred că mă descrie un citat: „Mulți văd cea ce pari a fi, dar puțini înțeleg ceea ce ești”.

M-am născut și locuiesc în frumosul oraș Iași. Sunt o persoană medie de statură, am ochi verzi ca pădurea tropicală și părul castaniu, deocamdată, destul de lung.

Aspectele morale sunt variate, iar asta deoarece am o personalitate schimbătoare. La prima vedere, o parte din mine pare că este optimistă, nepăsătoare, leneșă, dar cu chef de distracție. Dar cei care mă cunosc știu cum sunt de fapt: stresat, doritor să învăț lucruri noi și amuzant. Nu mă enervez foarte ușor, dar când sunt nervos mă deranjează orice lucru mărunț care nu îmi convine. Am idei bune, dar majoritatea nu le pun în practică din cauza lipsei de ambiție. Pe de altă parte, dacă vreau să fac ceva ce îmi place, nu mă dau bătut până nu îmi reușește. Deși uneori sunt leneș, încerc prin tot ce fac să - mi urmez pasiunile: matematica, limba română, engleza și sportul, în special baschetul și skate-ul. Pot să fiu foarte vesel și dinamic dacă mă simt în largul meu, însă când sunt supărat devin irascibil.

Acesta sunt eu. Încerc să prețuiesc lucrurile mărunte și momentele frumoase. Încerc să urmez motto-ul: „*Trăiesc fiecare clipă ca și cum ar fi ultima*”.

Cătălina Isache

Numele meu este Isache Cătălina, sunt în clasa a VI- a E la Colegiul Național. Îmi place foarte mult numele meu și cred că mi se potrivește. La fel ca și Cătălina din poeziile lui Eminescu, consider că sunt o fată veselă, jucăușă și foarte curioasă.

Pot spune despre mine că sunt o fată destul de înaltă pentru vârsta mea și cred că baschetul a influențat statura mea, dar și atitudinea. Când nu joc baschet sunt o fată drăguță cu părul lung și foarte des. Ochii mei sunt mari și albaștri cu reflexe verzui și de cele mai multe ori sunt luminoși și veseli. Nasul mic este în armonie perfectă cu gura și bărbia mea, iar groșița mică și discretă din obrazul stâng face parte din farmecul meu.

Firea îmi este puțin nervoasă, mai ales atunci când mi se pare că sunt nedreptățită. Rezultatele obținute la concursurile de matematică mi - au demonstrat talentul și înclinația spre disciplinele exacte. Gândirea logică mă ajută să găsesc răspunsuri în multe situații. Cred că sunt destul de ambițioasă pentru a fi printre cei mai buni, nu suficient pentru a fi prima.

Simțul umorului este o trăsătură care mă ajută să văd lucrurile în tonuri calde și mă ajută să trec mai ușor peste anumite lucruri.

Acord o mare importanță detaliilor și uneori sunt exigent de critică, iar câteodată uit de modestie și îmi place să vorbesc de reușitele mele foarte mult.

Dacă cineva m-ar întreba ce părere am despre persoana mea, aș spune că sunt o fată care cu siguranță va încerca să valorifice calitățile sale și să-și corecteze defectele.

Mălina Postolache

Salut,

Mă numesc Mălina Postolache, învăț la Colegiul Național din Iași, am treisprezece ani și mă consider un copil obișnuit. Fac activități specifice vârstei mele, citesc, învăț sau mă întâlnesc cu prietenii la cinema. Dar am și activități extrașcolare, precum baschetul și lecțiile de pian.

Îmi place să cred că sunt o persoană bună, sociabilă și politicoasă.

Colegii m-au caracterizat ca o bună și talentată pianistă, cunoscându-mi pasiunea pentru muzică și pian prin participarea la concursuri unde am câștigat premii.

Prietenii mei au zis că sunt altruistă, sociabilă, prietenoasă, amuzantă și zâmbăreată.

O mare parte dintre colegi m-au caracterizat a fi inteligentă, deșteaptă. Le mulțumesc pentru cuvintele frumoase dar există copii a căror rezultate au fost mai bune. Mie îmi place foarte mult să particip la concursuri. Mi s-a spus că sunt și ambițioasă, calitate care mi-o atribui.

Alte calități enumerate au fost: frumoasă, draguță, sinceră, bună prietenă și săritoare. Sunt de acord cu aceste calități, deoarece tot timpul îmi ajut colegii dacă au nevoie de ajutor la școală. Îmi place să am prieteni adeverați pe care să mă pot baza la nevoie și cărora să le împărtășesc micile secrete.

Ca o orice persoană am și defecte. Majoritatea au zis că sunt timidă și rușinoasă. Le accept punctul de vedere dar consider că îmi manifest această stare doar cu persoanele noi cunoscute și profesorii mai severi. De la cele mai bune prietene am primit ca defecte că nu sunt ambițioasă, nu mă afirm destul și că ar trebui să lucrez mai mult. Datorită faptului ca acestea mă cunosc bine îmi propun să mai lucrez la aceste aspecte pentru a le îmbunătăți.

Consider caracterizarea lor ca fiind obiectivă deoarece mă regasesc în majoritatea calităților și defectelor.

Robert Ursache

După cum spun și unii colegi, sunt foarte bun la kendama. E o jucărie care îmi place și din acest motiv am ajuns la un nivel destul de sus. Am învățat singur schemele. Prima dată nu prea am înțeles cum stă treaba cu ea, ce trebuie să faci și cum, dar m-am interesat.

Sunt amuzant, zâmbăreț dar nu prea sunt harnic. Este adevărat că sunt sociabil pentru că îmi place să cunosc mai multe persoane cu stiluri diferite de a fi. Sunt deștept, dar nu așa de tare. Sunt amuzant pentru că îmi place să fac lumea să râdă. Că sunt frumos nu prea contează, ci mai mult ce ai în cap, cu ce te deosebești de ceilalți. Mi s-a spus "liderul băieților" din clasă. Îmi place să fiu lider deoarece ești privit altfel, într-o alta postură. Sunt un actor bun. În principal, îmi place să imit vedetele din România pentru că mă amuză foarte tare.

Am însă și multe defecte: sunt încăpățânat și, după spusele multor colegi, sunt neatent. Nu cred însă că sunt distrat sau rautăcios. Când sunt rautăcios cu cineva o fac pe baza amuzamentului meu. Sunt supărăcios când cineva îmi spune ceva neadevărat ba chiar cu atât mai mult este adevărat. Sunt scund, corect, dar nu am ce face. Nu cred că sunt neambițios. Sunt zgârcit uneori.

Ioana Vieru

Bună,

Sunt Ioana și am 12 ani.

Locuiesc în Iași și sunt elevă la Colegiul Național. Sunt brunetă, ochi căprui, înaltă. După mine aș spune că sunt o fată drăguță, deșteaptă și frumoasă, dar recunosc că sunt încăpățînată și sensibilă.

Colegii m-au caracterizat ca fiind frumoasă, bună ca lider supermega talentată, prietenoasă, bună actriță, uneori lăudăroasă, rea, încăpățînată și că mă îmbrac prea mult, dar dintre toate tipurile de pantaloni sunt singurii cu care mă împac.

Deci, asta sunt eu: o fată simplă!

Fotografie de la activitatea realizată de copiii clasei a VI-E - "Un gând frumos de ziua Mamei"

O șoaptă albastră... mama

de Mara Elena Moșanu

Tu cu-n zâmbet mă trezești
În fiecare dimineață.
Ca un unic astru strălucești
Spre a cerului șoaptă albastră.
Sărut dulce ca de înger
Tu cu el mă ocrotești.
Petale mici, dar vise mari,
Tu cu ele mă presari... tot timpul... ești
Și mă ajuți să trec prin zbuciumul vieții.
Ca o adiere blândă,
Sufletul mi-l călăuzești pe calea cea mai bună.
Surâs melodios când râzi,
Trandafir născut special pentru mine,
Eu trăiesc datorită ție.

Ochii verzi, pentru tine văd, datorită ție... văd!
Veghezi etern asupra mea,
Nu aș pleca, tot timpul aș sta.
Dar eu când plec, tu, slovă măiastră
Te gândești la mine, iar eu nu aș reuși
Fără tine.
Din pulbere de stele ai venit
Și nu știu cum să-ți mulțumesc!
Când tu nu vei mai fi aproape de mine,
Mă voi trezi cu-n zâmbet dimineața,
Gândindu-mă la tine...

Fluturașul

de Smaranda Sandu

Din cocon și-a scos căpșorul,
Micuț, negru, delicat,
La soare-și alină dorul
Fluturașul colorat.

Are aripile albe,
Cu mici pete violet,
Și bunici cu pete dalbe,
Zărește dintr-un puiet.

Iar bunicii...
Ei aleargă pe câmpia înverzită,
Cu nepoții lor în spate,
Ziua este fericită.

**Mama
de Ilinca Lupu**

Din dragoste tu m-ai născut
M-ai ridicat când am căzut
La piept m-ai strâns când eu plângeam
M-ai înțeles când nu înțelegeam.

M-ai sprijinit, m-ai ajutat
Când mă simțeam abandonat
În brațe m-ai purtat ușor

Mi-ai arătat calea viselor
Și-ai alungat din calea-mi orice nor
Îți mulțumesc, o înger păzitor,
Îți mulțumesc și te iubesc!

Iubesc ochii tăi verzi
Ca două mistice smaralde
În strălucirea lor, ușor te pierzi
Când glasul-i plin de șoapte calde
Iubesc chipul tău,
Iubesc privirea ta,
Iubesc părul tău,
Iubesc căldura din inima ta...

desen de Mălina Curpăn

Bunicii... Carinei

Bunicii pentru mine sunt o bucurie. Dacă stai să te gândești, ei sunt părinții părinților noștri. Dacă bunicii nu erau, nu erau nici părinții, deasemenea nici noi, copiii.

La vârsta lor acum au mai multă răbdare, bunătate și sunt mereu atenți la nepoții lor.

De mică știu că îmi petrec vacanțele de vară și iarnă la bunici. Aceștia mereu mă primesc cu brațele deschise și îmi urează un călduros „Bine ai venit!”

Iarna, când intru în casă, deja mă învăluie căldura sobei. Mă așez la masă și bunica îmi dă o cană cu ceai. Eu iau cartea în mână și încep să citesc. De la an la an, de Crăciun și Anul Nou îmi

pregătesc câte un repertoriu diferit de colinde și urături. După ce îi colind primesc zeci de îmbrățișări și sunt multumită primind fructe, colaci și ciocolată.

În sezonul cald, zilele de vacanță mi le petrec pe prispă, cu o pătură așezată pe ea pe care bunica mi-o aduce pentru a sta mai comod. Uneori, îmi ajut bunicii cu treburile prin grădină, cel mai des ud florile și dau apă la animale. E o treabă destul de ușoară și merită să îmi ajut bunicii care au alte treburi mai grele și obositoare.

Vara vine și vărul meu și îmi petrec timpul cu el la țară. Adoră acel loc. Deși am mai făcut pozne, nu grave sau care să cauzeze probleme, bunicii ne iertau mereu și cu bunătate în glas spuneau „*Nu e bine să faci asta deoarece...*” urmată de o explicație. Am învățat multe de la ei și le sunt recunoscătoare.

Așa decurg anii în care sunt alături de bunicii mei și mă bucur că și ei îmi sunt aproape. Abia aștept să cresc mare și să devin cineva, să le pot mulțumi pentru că m-au dojenit la lucruri mărunte, când a trebuit și datorită și lor sunt mai apreciată.

Bunicii... Cătălinei

Bunicii sunt oameni cu argint în păr și cu aur în inimă. Argintul din păr reflectă înțelepciunea adunată din întâmplările și experiențele pe care le-au trăit, iar aurul din inimă strălucește în bunătatea, duiosia și blândețea din privirea lor. Bunicii mei au toate aceste calități și poate mai mult.

Mirosul de pâine caldă și plăcintă este cel care mă întâmpină când intru în curtea bunicilor. Când ne văd, bunicii ne îmbrățișează cu dragoste, iar ochii lor surâd de fericire. Ei îmi sunt ființe dragi care ne întâmpină cu dragoste.

Ochii bunicii mele sunt albaștri ca floarea de nu-mă-uita, privirea îi este senină și plină de duiosie. Ea are un zâmbet cald de lumină și obrajii pârlți de soare.

Îmi place să îi ascult când îmi povestesc despre trăirile lor, despre poznele părinților mei de când erau mici și să le urmez sfaturile, învățând din experiența lor de viață.

Îmi iubesc foarte mult bunicii, iar pentru mine sunt o adevărată bucurie și nu îmi pot imagina viața fără ei.

Bunicii... Pelaghiei

Bunicii, dragii bunici... Dar cine sunt ei? Dragoste, căldură, ajutor... Asta sunt bunicii. O lume de iubire în care poți face orice vrei. Ei își deschid inima și te primesc oricând. Sufletul lor e ca un soare călduros. Mereu încearcă să-ți fie pe plac. Dar de ce? De ce oare bunicii își iubesc nepoții atât de mult? Pentru că ei le înveselesc zilele, îi fac să zâmbească mai mult. O rază de speranță când ești trist.

Bunicii te ajută când nu știi ceva și îți dau multe sfaturi. Uneori îți interzic să faci unele lucruri, dar nu o fac din răutate. Ei vor să aibă grijă de tine, să te învețe.

Bunicii se bucură... Nepoții îi vizitează. O scânteie de lumină, de fericire se aprinde în inima lor. Dar această bucurie nu încetează, ea, încet, încet, se face din ce în ce mai mare. Își așteaptă nepoții. Cu fiecare clipă ce trece, emoția se mărește.

Au ajuns. Bunicii își sărută nepoții, dar aceștia trec nepăsători mai departe. Îi necăjesc și nu le pasă de ei. Nu se gândesc la dragostea pe care le-o oferă.

La plecare, bunicii stau la poartă, privindu-i în zare cum se depărtează. Bunica se gândește deja la o următoare zi în care nepoții vor sosi. O lacrimă ușoară, dulce apare pe fața bunicii. Dar vor veni, se vor întoarce în curând, peste o zi, două, o săptămână... Bunica nu știe, dar se gândește, se gândește și speră. Poate vor întârzia, dar bunica îi va aștepta mereu.

Pentru mine, bunicii sunt o bucurie, un ajutor, o lume plină de dragoste și zâmbete.

Poveștile nemuritoare ale bunicului

de Mălina Postolache

Casa bunicului ce miroase a pâine abia scoasă de pe vatră, îmi trezește tot timpul sentimente unice. Îmi amintesc, de parcă ar fi fost ieri, poveștile bunicului din primul război mondial.

Chiar dacă anii au trecut, iar eu am crescut și nu îl mai vizitez des, îmi lipsesc enorm clipele minunate petrecute seara când licuricii înalțimilor albastre ne aduceau lumina binefăcătoare.

Bunicul este un foarte bun povestitor. Poveștile lui sunt nemuritoare în sufletul meu gingaș. Acesta îmi povestea peripețiile sale din război, știind că îmi plac foarte mult.

Preferata mea era cea în care s-a ascuns în pădurea adormită în faptul serii. Auzea tunurile ceea ce însemna că războiul începuse. Atunci s-a ascuns printre galbenele rariți de stejar, fiind prea mic și fără putere să se urce în copaci. A stat acolo nemișcat timp de trei zile întregi. El nu știa dar era mult mai periculos decât credea. Multe dintre cunoștințele lui au murit în acest eveniment. Majoritatea celor care s-au ascuns în pădure au fost prinși de către inamic, bunicul scăpând. După trei zile nu a mai văzut prin preajmă soldați și nici nu a mai auzit armamentul lor. S-a întors în sat pentru a vedea dacă părinții și frații lui sunt bine. Un vecin l-a anunțat că aceștia nu mai sunt în viață. Multă vreme s-a simțit neputincios și vinovat de acest lucru. Chiar dacă el s-a putut salva a învățat să prețuiască cel mai important lucru de pe lume: familia.

Este o poveste tristă care l-a marcat toată viața, dar care are o concluzie bine de învățat: *viața ta și a celor apropiați este cel mai important lucru.*

Bunicii ... Teodorei

Nu știi cum sunt văzuți bunicii de către alți copii dar cu siguranță la mine au fugit dintr-o poveste. Sunt atât de blânzi și de buni încât nu poți să îi tratezi ca pe o povară.

Bunica, o femeie mică de statură, gata oricând să tacă pentru a nu deranja. Pasiunea sa a fost și este în continuare povestea. Avea un dar în a ne fascina cu poveștile pe care le spunea de fiecare

dată altfel. Cu ochii săi căprui, părul alb, lung și creț, cu gura strânsă și cu buza de sus crestată în dinți de pieptene este mereu acolo când ai nevoie. Îmi dă mereu numai sfaturi bune care îmi sunt de mare ajutor. De fiecare dată când o vizitez pe ea și pe bunicul îmi povestește scurte povești de când era tânără, mă răsfăță și mă încurajează, de fiecare dată calmă și iubitoare. Nu am văzut-o niciodată supărată, semn că este veselă tot timpul. Nu se ceartă cu nimeni și este deschisă spre a cunoaște și a încerca ceva nou.

Nu cumva să credeți că am uitat de bunicul. Cu plete albe și crețe ca niște ciorchini de flori albe, sprâncenele, mustața și barba ninse de ani mulți și grei cu zâmbetul pe buze... El este o stea mare și luminoasă cu sclipiri argintii. Îl văd stând în pragul ușii, așteptând cu drag orice om care se binevoiește să treacă pe la el. Pe mine și pe familia mea ne așteaptă însă, altfel ca pe o alinare a bătrâneții. Hazul său ne încântă pe toți. Glumește pentru a trece mai ușor de clipele grele din viață. În ceasurile cele mai rele este necesar să ai lângă tine o persoană precum bunicul.

Bunicii sunt acele ființe minunate care ne-au vegheat în perioada copilăriei și ne-au modelat spiritul. Experiența lor este foarte prețioasă, confruntările lor cu viața ne emoționează, blândețea și răbdarea lor ne face mai buni.

Un vechi proverb spune: "Cine nu are bătrâni să-și cumpere!". Pe bunici nu îi poate înlocui nimeni și nimic, iar pentru mine sunt o imensă bucurie.

Bunicii ... Mălinei Turtureanu

Ce sunt bunicii? Orice copil ar răspunde așa cum a fost el învățat: „*Bunicii sunt părinții părinților noștri.*” Dar e chiar atât de simplu pe cât ni se pare?

De mici am fost învățați că imediat după părinți trebuie să îi iubim și să îi respectăm pe bunici. Nu a fost întotdeauna ușor: poate uneori bunicii ne-au certat sau ne-au făcut observații inutile. Ne gândim la casa bunicilor ca la un loc mic și întunecos unde nepoții nu au voie să fie copii. Dar...de ce? Când am auzit prima dată că unii nepoți simt aceste lucruri, m-am mirat foarte tare. Întotdeauna a fost invers: de fiecare dată când mă vedeau, intrau în lumea mea nebunatică și hazlie de copil, unde îi chemau Lala, Maia, Bubu și Baf. Niciodată nu se supărau de micile stricăciuni pe care le mai făceam, aveau răbdare cu mine, o răbdare dumnezeiască pe care n-au avut-o atunci când au fost părinți. Maia întotdeauna mă aștepta cu masa încărcată de bunătăți, abia așteptând să vadă dacă mi-a plăcut, să fie sigură că nu-mi mai lipsește nimic! Să fie sigură că o să fiu fericită! Lala întotdeauna rămânea la mine peste noapte ca să se poată juca cu mine, ea m-a crescut! Mă plimba în parcuri, mă dădea „huța” până la cer! Făcea totul ca eu să fiu fericită! Bubu întotdeauna mă ducea la teatru, chiar am inventat și un cântec despre asta! Când veneam la el și la Maia, mă copleșea cu daruri și cu bunătăți, să fie sigur că o să fiu fericită! Baf întotdeauna găsea jocuri noi pe care mi le arăta, fericit ca un copil! Odată chiar am aranjat păpușile pe continente, ca să formăm o hartă! Să fie sigur că o să fiu fericită! Probabil că vă întrebați de ce am făcut această repetiție cu „întotdeauna” și cu „să fiu fericită”, am făcut-o ca să subliniez faptul că bunicii nu lăsau niciodată să le văd supărările sau tristețele, ascundeau sub zâmbetele lor binevoitoare tot ce considerau ei că m-ar fi întristat și pe mine, mă protejau și aveau mereu timp pentru mine.

Noi, copiii, nu ne gândim niciodată ce se află dincolo de granițele imaginației noastre. Nu știm că lumea reală nu e mereu roz, iar noi va trebui cândva să o înfruntăm! Nu ne-am gândit

niciodată ce fac bunicii după ce se despart de noi și nu realizăm ce bucurie mare suntem noi pentru ei. Din această cauză ne mai avertizează uneori, sau nu ne lasă să facem unele lucruri.

Ei ne vor binele, vor să ne ajute, să nu facem greșelile lor, vor doar să ne fie nouă cât mai bine! Copiii nu realizează că bunicii și-ar da și viața pentru ei!

Chiar și acum, când sunt mai mare, tot „Prințesa” lor rămân! Sunt convinsă că dacă i-aș întreba, ar spune că sunt tot același copil mic care venea de sărbători la ei și îi colinda în pragul casei! Bunicii ne vor vedea mereu ca pe o comoară, un dar neprețuit, iar singurul lucru pe care și-l doresc este să fim alături de ei, să nu îi lăsăm singuri!

Așa că stați cu ei, prețuiți-i, pentru că, într-o zi, aunci când o să vă șateptați cel mai puțin, o să vi se spună că.... Degeaba o să vă mai duceți în casa buniciilor, ea o să fie goală, pustie...

Așa că, eu... cred că am fost destul de clară în argumentele mele, dar cum orice compunere are introducere, cuprins și încheiere, am să sfârșesc spunând că bunicii sunt mult mai mult decât o bucurie, sunt o rază de lumină, iar eu sunt pregătită să prețuiesc aceste raze de lumină care m-au crescut și m-au ajutat; chiar și așa, trei, câte au mai rămas....

Bunicii... Paraschevei

O întrebare: Bunicii sunt bucurie sau povară? Un răspuns simplu. Îl știți și voi. Normal că sunteți o bucurie. Sunteți o povara pentru cei care îmi vor răul.

Mereu când eram tristă, voi mă inveseleți. Mereu când cădeam, voi mă ridicați. Mereu ați făcut minuni în viața mea, dar de fiecare dată nu am știut cum. Poate voi ști atunci când o să fiu și eu bunică.

Nici nu vă puteți închipui cât de fericită sunt că m-ați sprijinit. Parcă sunteți niște îngeri pământeni. Știu că uneori mă mai certați, dar cred că vă înțeleg. Voi doar vreți să am un viitor bun, mai bun decât al vostru. Poate că este imposibil să fii mai mult decât un medic foarte priceput ca tine, bunica de la Iasi, dar vrei să fiu mai sus de infinit. Poate că este imposibil să fii mai sănătos decât tine, bunică de la țară, dar tu vrei să fiu mai sănătoasă decât sănătatea. Adică mereu mi-ați vrut binele imposibil, dar pe care îl faceți posibil.

Nici nu mă pot gândi cum ar fi viața fără voi, bunicile mele. Ar fi o viață pustie, fără întâmplări ce o pot face mai veselă și fără vorbe ce o pot face mai colorată.

Dragii mei bunici, eu un singur lucru vă mai spun. Dacă ați fi fost o povară, tot ar fi fost bine, căci ar fi fost o povară ușoară și valoroasă. Sunteți de aur!

desen de Mălina Curpăn

de Maria Manole

Mii de albine, mii de înțelesuri ...

„Dacă albina ar știi pentru cine face mierea, poate nu ar mai face-o așa de dulce.” „Am lăuda noi hărnicia albinelor, dacă mierea nu ar fi așa de dulce?”...

Mă plimb prin grădina bunicilor și bat mingea... E vacanță, iar plictiseala mă înconjoară... Orice aș face, simt cum timpul care odată trecea prea repede, acum parcă s-ar fi oprit. Norii se simt biruiți de albastrul ca de azur al cerului și se ascund în ținuturile în care domnește noaptea. Regina Noptii și-a închis petalele. Din cauză plictiselii, bat mingea mai tare și aceasta lovește un stup. Simt un fior și îmi dau seama cum aș putea fi „încolțită” în orice moment de zeci de albine.

Fug... Dar încep să nu mai văd nimic... Apoi încep să văd din ce în ce mai bine și mă uit în jur. Totul pare mult mai mare... Culoarea roșie a acoperișului nu îmi mai pare roșie. M-am transformat într-o albină. Încerc să nu mă panichez, dar îmi e imposibil. Dacă acestea își dau seama că nu fac parte din stup, mă vor omorî. Poate că dacă mă voi comporta normal, nu vor observa nimic până voi ajunge la regină. Mă îndrept spre stup și intru în el. Zăresc niște grădinițe, o școală, niște spitale și un loc în care niște albine se antrenează. Când trec pe lângă școală, o albină mai plinuță îmi zice : „Vino! Ai întârziat!”. Abia acum observ că am un fel de uniformă pe mine. Cred că sunt o albinuță școlar. O urmez și ajungem într-o clasă. Încep orele... Profesoara albinuță ne zice: „Micuțe albinuțe, astăzi vom învăța mai multe despre noi. Noi suntem una dintre cele 20.000 de specii de albine. În fiecare lună pleacă un cercetaș din stup pentru a găsi alte stupuri de albine și

pentru a afla mai multe despre cum putem evolua. Cele mai mici albine văzute au 2.1 mm, iar cele mai mari au 39mm. Specia noastră este cea mai cunoscută deoarece suntem albine europene. Fiecare albină are datoria de a-și proteja stupul. Noi ne dăm viața una pentru cealaltă.”.

Nu mai aud nimic... E adevărat... Ele își dau viața una pentru cealaltă... Dar, noi, oamenii...? Noi căutăm să fim cât mai individualiști, să ne atingem scopurile fără să ne gândim dacă asta ne face cu adevărat fericiți. Îi vedem pe alții cum suferă, dar nu facem nimic. În schimb, albinele, se sacrifică dinainte de a vedea un fapt întâmplat. Ele previn, își dau toată silința pentru a fi cât mai bune ... Sunt harnice, iar oamenii fac tot posibilul pentru a-și ușura munca inventând mereu soluții pentru a face altcineva treaba în locul nostru... Ar trebui să prețuiesc fiecare clipă , pentru că alții nu au aceleași șanse la viață ca și mine. O albină trăiește zece zile , iar de când sunt mici albinuțele se pregătesc pentru a se sacrifica... Mă trezesc într-o încăpere mare... Matca, regina stupului, stă în fața mea și îmi zice: „ Te-am transformat în albină pentru a vedea că noi muncim ca o echipă din greu, iar voi ne distrugeți mediul în care trăim. Nu sunteți atenți niciodată la ceea ce ne faceți, iar un simplu gest, cum ar fi lovirea stupului, ne poate afecta. Dacă în inima voastră există puțină dragoste pentru cei care vă ajută sau care sunt neputincioși, atunci încercați să faceți lumea un loc mai bun pentru voi și restul ființelor. Dacă vrei să cunoști un om cu adevărat, cercetează cum îi tratează pe cei inferiori lui, cum am fi noi, albinele, nu pe cei egali lui. ”. Negru și... nimic. Îmi deschid ochii. Știu că cineva mi-a zis: „Trăiește-ți fiecare zi ca și cum ar fi ultima, pentru că, în cele din urmă, va fi.”

de Mălina Bianca Curpăn

Dimineață calduroasă de vară. Totul era perfect: soarele strălucea, norii dispăruseră odată cu noaptea adâncă, păsările cântau, până când m-am gândit să fur de la un stup de albine un fagure delicios. Înaintez cu pași mărunți, nici nu reușesc să îmi întocmesc planul în gând căci, o albină, dar nu una oarecare, a ieșit din stup. Avea o mică șapcă neagră pe cap, un microfon legat de vestă și o pereche de pantofi cenușii. Am avut norocul că nu m-a văzut, sau asta era ce vroia ea să cred. Mulți știu că albinele sunt slab dotate intelectual, dar nu este așa. Mi-

am urmat planul care am reușit să îl întocmesc. Albinuța era cu spatele. Momentul perfect să împrumut fagurele. Deodată ea se întoarce brusc, zboară foarte repede spre mine și mă înțeapă.

Fără să îmi dau seama mă fac din ce în ce mai mică. Puteam zbura ceea ce înseamnă că acel ac era magic!? Eram o albină! O întreb supărată pe cea care a îndrăznit să îmi facă așa un lucru:

- Ce ai făcut???

- BZZZZZZZZZ!!!!!!

A început să zboare. Eu am urmărit-o. Am văzut în iarbă ceva care lucea. Era o oglindă. Am aterizat să pot vedea cum arătam. Aveam aripi mici, dungi negre și galbene, antenele împodobite cu flori, ochi albaștri și balerini roz. M-am speriat puțin de înfățișarea mea. Atunci aud o voce:

Cum ar fi îndrăznit acea fetiță să ne fure mierea??? Oh... și am folosit și acul. O să ajung la închisoarea albinuțelor! Și suntem și specia albinelor pitice cu lungimea de 2,1 mm. De ce nu puteam fi specia Megachile pluto care are 39 mm? BZZZZZZZ...

- Albi ... răspunde ... se auzea o voce din microfon.

- Da regină.

- Adu-mi-o pe noua albinuță.

M-a luat de aripi și m-a condus spre stup. Totul era diferit de ce mi-am imaginat: erau o mulțime de pășuni pline cu flori multicolore și parfumate. Se puteau observa câteva orașe cu tot ce aveai nevoie: coafor, mall, teatru, școli, bănci, dar albinele nu plăteau cu bani, ci cu timp. Mai era și un aeroport care ocupa o mare parte din priveliște.

Albi și cu mine am ajuns la palatul reginei. Era înconjurat de un lac din miere, geamurile erau din faguri, iar castelul era acoperit cu flori de ceară. Regina stătea pe un tron înalt. Era îmbrăcată cu o rochie din chihlimbar, iar părul era bălai plin de bucle.

- Eu trăiesc 8 ani și până acum nici un om nu a îndrăznit să se apropie de stupul meu. Ca pedeapsă vei locui aici pentru o vreme. Albi te va ajuta.

Albinuța mi-a povestit că zboară săptămânal la stupul din Belgia – cu avionul, desigur – să transporte mierea cu aromă de fructe, ciocolată și mentă. Mai mergea și la școală unde învăța despre secretele culesului polenului. Nu era o muncă ușoară. Mi-a mai povestit că erau 3 tipuri de albine: albinele luptătoare, cele leneșe și cele harnice, ca ea. Albi locuia într-o căsuță cu pereți din ceară. Restul obiectelor erau ca și în lumea oamenilor.

Nu a fost ușor să trăiesc acolo dar chiar m-am distrat. Regina, văzând că mi-am învățat lecția, mi-a spus că mă va transforma din nou în om. Dacă vă vine să credeți, nu prea mai doream să devin om. Dar era necesar. Mi-am luat rămas bun de la toate albinele și câteva luminițe m-au condus spre casă. Chiar și acum mă mai gândesc la micile ființe hărnicuțe.

de Sabina Haraga

Cum este să fii pus să crezi într-o singură cale, să vezi o singură parte a vieții, să fii înecat în ideile guvernului, să nu poți să te exprimi liber?

Sunt foarte multe albine într-un stup și tot se nasc mai multe. Micile albinuțe merg la școală pentru ca într-o bună zi să devină ca părinții lor. Aceștia stăteau separat de stup și faguri, ca să nu le strice. Ei nu erau hrăniți cu miere, ci cu petale și tulpini de flori. Câteodată, albinele mici mai ieșeau la practică, dar nu se descurcau bine. La vârsta de 14 ani erau și ele trimise în „corpul mare” sau „fabrica” așa cum numeau stupul. Inițial, erau foarte entuziasmate, dar după...totul devine plictisitor, mai ales că există și trântorii care refuză să facă ceva.

Acum mult timp, trântorii erau lăsați în pace, dar acum ei sunt duși la închisoare ori la muncă în folosul comunității. La fel și așa zișii „rebelii” și „talentații”. Ei nu erau leneși, făceau treabă, dar erau preocupați să schimbe ceva sau să se dezvolte pe partea spirituală.

Regina Kalileila nu accepta asemenea albine. Deviza ei a fost mereu: „Muncă! Muncă! Muncă!”, cel puțin așa cred eu, o puștoaică de 15 ani. Trăiesc de un an în stup și deja nu mai vreau să stau aici.

Profesor la Școlița de Albinuțe este un trântor. Talentații sau rebelii nu pot fi profesori, fiind considerați influențe proaste. Profesorul a observat talentul meu pentru comunicarea prin dans, dar nu a spus nimănui. El m-a îndrumat să nu spun nimănui despre asta. Eram confuză la început, dar am înțeles perfect după ce am făcut o vizită la penitenciarul din Țara Albinia. Mie nu mi s-a părut corect să ne marcheze așa viețile, dar asta era și intenția reginei: să ne sperie pentru a ne supune ei.

Acum eu nu mă mai întâlnesc cu profesorul meu. Când devii matur și se dă o sarcină, eu făcând parte din grupul mesagerilor. Când o albină găsește polen, eu trebuia să îndrum alte colege către floare, pentru a colecta și ele polen.

Zilele erau monotone, timpul-efemer...aceeași sarcină o aveam tot timpul. Era pauza când fostul meu profesor m-a strigat.

- Roweena?
- Ce este domnule Teeeliii?
- Trebuie să vorbim, în sala de clasă, te rog.
- Sigur, am răspuns eu.

Eram îngrijorată. Cu câteva zile în urmă am mâncat puțină miere, poate m-a prins! Ajunși în clasă mi-a spus:

- Tu știi că eu sunt profesor la foarte multe clase...

El s-a așezat la catedră și a luat o poziție confortabilă, la fel cum stătea când mă muștra. Dar acum, sunt mai mare. Oare de ce m-a chemat?

- Numărul rebelilor-talentați crește tot timpul, a spus profesorul.
- Rebeli-talentați? întreb nedumerită.

- Da, este noua mea descoperire. Ei sunt foarte creativi și tot odată dornici de libertate, iar tu faci parte din ei. Am nevoie de tine.

- Pentru ce?

- Vreau să pornesc o revoluție. Fără voi eu nu voi putea. Sunteți destinul acestui stup. Ei, și a arătat spre ușă, au nevoie de voi. Sunteți extrem de inteligenți, iar eu chiar cred că vom reuși.

- Despre ce vorbești acolo? Nu putem face așa ceva. Garda reginei este mare...nu vom rezista.

În capul meu era o luptă între bine și rău, partea proastă este că nu știam cine era răul și cine era binele.

- Rooowiiiiiee, am nevoie de tine.

Nu putem să îl refuz. Era ca și părintele meu, și merita mult mai mult de la mine. Planul era unul foarte simplu: luam acele de la unele dintre albinele din temniță, apoi omoram toți gardienii reginei, apoi pe regină și totul ar trebui să fie bine. Speram.

Deși albinele din temnițe mureau, ei s-au dat voluntari să li se ia acul, și noi asta am și făcut. Ziua răzvrătirii se apropia și eu deveneam tot mai agitată. Dacă nu funcționa, pățeam ceva foarte rău. Dar, m-am băgat în asta asumându-mi un risc, pentru cel care m-a învățat să cred în mine.

Era ploios și întunecat afară. Parcă lumea știa ceva... Asaltul a pornit devreme. Treaba mea era să duc lumea departe de scena sângeroasă. Aveam un ac la mine, pentru orice eventualitate. Nu am primit semnul cum că totul s-a terminat. Grijile au început să apară, iar eu nu știam ce trebuia să fac, așa că am lăsat restul albinelor să iasă din camera în care le-am ținut toată ziua. Locul crimei era curat, iar un sentiment de ușurare a ieșit din mine. Poate revoluția nu a avut loc, dar chiar când vroiam să mă relaxez, Margariită m-a strigat în șoaptă. Am intrat în sala de clasă a domnului

profesor, în mijlocul clasei fiind conducătorul revoluției cu un ac în inimă. Nu mai avea viață în el, iar lumea a rămas tăcută.

A trecut un an de la revoluție. Eu și alți zeci de rebeli stăteam în picioare în fața tuturor albinelor. Un gardian rebel a venit spre mine cu o coroană fină, din argint, și cu niște pietre prețioase de obsidian.

- Rowena Evelin!

Era o onoare să îmi aud numele în ecou și să văd cum toți mă venerau. O coroană de aur stătea de asemenea pe un pedestal pentru profesorul meu.

- Ai ceva să ne spui? m-a întrebat gardianul.

- Da. Zboară liber printre drumuri...poți!

de Ramona Hondru

Este o zi specială. Regina matcă trebuie să apară, iar eu am o funcție foarte importantă, trebuie să am grijă ca albinele să-și facă îndatoririle: să curețe stupul, să facă îndeajunsă miere pentru regină și să aibă grijă ca trântorul să nu lenevească prea mult.

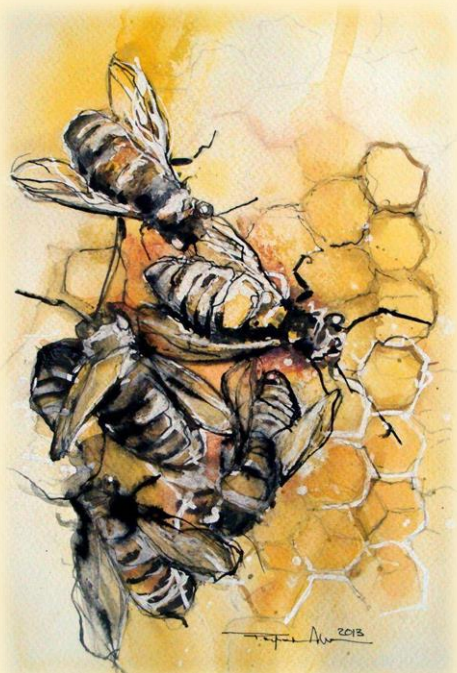
Vin în vizită și albine din alți stupi: din America, din Mexic, dar și din locurile învecinate, deoarece regina împlinește o venerabilă vârstă, pentru care este admirată și apreciată.

Aștept cu disperare apariția albinuțelor care au întârziat cam cinci ore.

Nu mai am răbdare și plec în cautarea lor. Pe drum mă intalnesc cu viespea, dușmanul stupului nostru. Vroia să mă ia cu ea, dar am zburat cu repeziciune și am scăpat. Ce frumoasă este senzația de zbor! Parcă eram pe un nor, care își continua plutirea ușor și fin.

Ajung pe o campie plină cu flori. M-am gandit că au ramas aici, pe undeva, dar nu dădeau nici un semn. Le caut, dar nu le găsesc și mă așez pe o floare și încep să mă gândesc unde ar putea fi. "*Cred că au ajuns acasă*", îmi spun eu și plec, dar începe să bată un vânt puternic, care m-a purtat departe și totul se făcuse negru.

Cand m-am trezit eram la mine în pat, necrezând că am fost pentru o noapte albină, că am putut atinge infinitul, să simt albastrul profund al cerului și să simt înaltul eternului.

de Răzvan Leonte

Salut! Mă numesc Răzvan și sunt o albină obișnuită. Aș vrea să vă povestesc câteva lucruri din viața mea, care a durat doar 65 de zile.

Totul a început când Matca a depus, într-o zi, 3000 de ouă, din care au ieșit, după 4 zile, larve mici, printre care și eu. După ce m-am născut, o albină lucrătoare a început să aibă grijă de mine. Timp de 21 de zile, această albină ne-a hrănit cu miere și polen. După acest interval de timp am fost considerat adult și am început să muncesc.

Primele 10 zile au fost destul de grele, deoarece am fost pus să construiesc o mulțime de faguri. Tot ce trebuia să fac era să prelucrez ceara cu mandibulele și să le așez în forme de cămăruțe. Pentru mine era greu deoarece erau primele mele zile în care munceam.

În următoarele 10 zile am stat de gardă, pentru ca stupul să nu fie atacat. În seara celei de-a noua zi, când toți se pregăteau de culcare, o viespe gigantică a început să se apropie de stupul nostru. Noi am lăsat-o să intre, iar când a trecut de pragul intrării, ne-am adunat în jurul viespii, izolând-o complet. După ce ne-am îngrămădit în jurul ei, am început să ne zbâțâim. Am făcut acest lucru, deoarece o albină rezistă mai bine la temperaturi ridicate, decât o viespe, iar zbâțâindu - ne am făcut temperatura corpului viespii să se ridice la 30°C, astfel murind.

În alte 10 zile, a trebuit să hrănesc larvele din stup. Acești pui erau mici și drăguți, dar mâncau destul de mult. Eu i-am hrănit pe fiecare în parte cu miere și polen, care erau făcute de mine, desigur.

În ultimele zile din viața mea, am fost plecat, împreună cu alte 19 albine la adunat de polen. După mine, asta cred că era cea mai ușoară muncă. Trebuia doar să mergi din floare în floare și să colectezi polenul din flori. Dar, inevitabil, eu am scăpat o cantitate din polen, iar acesta a ajuns direct pe pistilul unor flori, ajutând astfel planta să se înmulțească. Cealaltă cantitate de polen, o puneam în gură, iar aceasta, amestecându-se cu saliva mea se transforma în miere. Totul mergea conform planului însă, deodată, un roi de viespi au început să zboare spre mine și spre celelalte albine cu care strângeam polenul. Viespile erau de două ori mai numeroase decât noi, dar și mult mai furioase. Ele cred că vroiau să își răzbune fratele care a murit în stupul nostru. Nici nu am apucat să le zăresc, când, deodată sunt înțepat direct în piept. După ce cad la pământ, încep să privesc la cer, apoi încep să îmi dau seama că inima mea nu mai bate.

Viața unei albine lucrătoare este foarte scurtă și au mulți prea mulți dușmani, dar numărul lor însă, crește pe zi ce trece.

Zumzet de albină!

de Mara Elena Moişanu

În goana după viața eternă
Plin de sudoare-ncinsă, soarele.
O chemare adâncă mistuiește zările.
Unde sunt?
E întuneric aici ... un cocon ca o sidefie perlă,
Mă-nconjoară ... dar o lumină
In suflet îmi răzbate întâia oară
Albină!

Zumzăit adânc ... încerc să spun dar...
Nimeni nu este.
Ating cu piciorușul meu un fir de mătase,

Peretele misteriosului cocon, sufletul meu intrase.
Iar atunci o străpungere divină mă conduce prin
Valul cald suflat de o atingere străină.
Și-ajung într-un loc nemaivăzut.
Albină!

Nuanțe de maro și galben infinit,
Podea din lemn încrustat în limbi străvechi,
Candelabre reflectând puterea astrului măreț
Sclipesc ca un prea-pur mozaic prețios.
Privirea mea încremenea și nu mai puteam pleca
Comorilor neatinse lăsându-le puritatea.
Ușa mare din piele de liliac stelar acoperea
Globul de aur al căutărilor mele.
Albină!

Pe picioare mici, firave ... tresărind
M-am ridicat și am ajuns în bătaia luminii,
A inimii mele mici.
Amorțită, curioasă deschizând calea sortită
Începeam călătoria mult prea dorită ... de mine.
Și văd o sală mare, plină de albine
Lucrând, păzind, conducând
Toată lumea se uita ... înspre mine.
Albină!

Încleștată în propriile gânduri
Eu eram singura rămasă.
O adiere proaspătă, caldă, îmbietoare
M-a întâmpinat
Iar eu am rămas în loc.
M-am înzestrat cu putere parcă din sulițe de
Soare... călăuzitor tainic venit pentru mine,
Într-o sută de ani.
Albină!

Iar vocea arzătoare a spus că nu mai e
Nimeni ca mine
A spus că sunt șansa și ultima încercare
În a răzbate în furtuna de viață cuprinzătoare.
Roi de voci întrebătoare s-au adunat în jurul meu
Neștiind.
Dar eu aflasem de la cercul de foc că sunt
Conducătoare.

Albină !
M-a luat de o mică antenă ... călăuza mea
Și m-a purtat prin aer până la o floare
Ce avea petale ca o cupă de rubine.
Înăuntrul ei măiastru...
Zăcea polen de aur, pulberi de vise, zâmbete,
Nu tristețe de dispariție în infinitul negru al
Cugetărilor
Albină !

Timp de zece dimineți umbroase,
Timp de zece asfințituri sângerii,
Brize și atingeri divine mi-a oferit Soarele.
Iar eu am dus polen la casa mea ... stupul.
Dintr-o pădure mistică de roiuri,
Stupul cu comori neprețuite se umplea.
Iar cascada de ambrozii hrănitoare, aducătoare
De viață lumina cu o lumină orbitoare, o lumină veșnică.
Regina era mulțumită ...
Regina... Albină!

Dar când timpul a sosit
Călăuza încet mi-a șoptit
"Plecăm"
Iar eu m-am ridicat în văzduhul nemărginit
Cu vântul rugându-mă să stau.
M-am împotrivit.
M-am urcat neîncetat pe coloana purpurie lăsată de foc.
Am ajuns în Soare... m-am născut în Soare",
Tot am trăit în Soare.
Și mi-a luminat conștiința.
Corp mic, firav plini de perișori aurii,
Antene cu pulbere în vârf,
Piciorușe gingașe, cutezătoare,
Aripi ... aripioare diafane ca o pânză
Cusută cu foi din culorile apusului de astru;
Ochii negri ca tăciunele ce veghează
Eram o albină!

de Maria Petrescu

Ziua senină de iunie scâldea poiana într-o lumină orbitoare, iar ierburile parfumate făceau valuri unduioase la bătaia blândă a vântului. Într-un semicerc armonios, stupii așteptau harnicele înaripate, iar freamățul lor dulce semăna cu un cântec închinat parfumului floral. Sute și mii de albine săgetau aerul cald, iar soarele inunda aripile lor străvezii, transformându-le în bulgări minusculi aurii.

Stupul, o construcție realizată prin strategii necunoscute, adăpostește o lume secretă, lumea albinelor. Camerele sunt tapetate cu fagi din care mierea dulce se scurge încet în lacuri aurii ca razele soarelui. Petale catifelate țin loc de scaune, iar firele subțiri de iarbă împletite cu cea mai mare migală înlocuiesc mesele.

Cristale transparente și lucitoare decorează fondul sălii regale. Lumini divine trec prin acoperișul făcut din miere înghețată. Acolo, matca stă mândră pe tronul ei din cristal. Privește gânditoare toate realizările sale. Nimeni nu cutează să tulbure liniștea sacră.

Toate camerele sunt păzite neconținut de soldații albinelor. Dar mai există o încăpere secretă în care se află cea mai de preț comoară a lor: nu bogățiile și nici mierea. În mijlocul camerei, așezată cu grijă, se află o picătură de rouă ce strălucește mai tare decât reflexia astrului în cea mai pură cascadă. Pentru că dacă acea picătură nu ar fi fost creată, acest imperiu nu ar mai fi existat.

de Teodora Țugurlan și Carolina Nunu

Bunicul meu are mulți stupi. Îi îngrijește mereu, dar mai ales primăvara. De câte ori mă duc la el, îmi place să urmăresc albinele. În vacanța de primăvară mi-a pregătit și o mască potrivită, ca să mă pot apropia mai mult de stupi. Pentru că îmi povestise multe întâmplări din viața albinelor, i-am spus bunicului într-o seară:

- Tare mult mi-ar plăcea, să pot intra într-un stup ca să văd tot ce fac albinele!

Bunicul clătină din cap și-mi zise zâmbind:

- Măcar de-ai fi mică cât un șoricel, poate ai reuși, dar n-ai aflat pățania "tâlharului pedepsit" din poezia lui

Tudor Arghezi? Albinele sunt tare unite, au și paznici care nu lasă pe oricine să intre.

Spusele bunicului îmi reamintiră poezia "Tâharul pedepsit" și de-abia acum parcă dezlegam întregul înțeles al versurilor. Seara, până târziu, bunicul mi-a povestit multe întâmplări legate de albine, astfel aflând și noutăți. Dar curând am intrat în lumea viselor.

Deodată ușa unui stup uriaș s-a deschis și o albină ca o zână m-a invitat înăuntru. Am intrat într-un palat cu multe camere, toate construite în aceeași formă de ceară, iar albinele erau îmbrăcate în țesături din fire aurite. Toate erau ocupate în câte o activitate: unele albine aduceau polen, altele zideau cămăruțe din ceară. Cele mai multe cărau miere în găleți. Aveau și pui pe care îi hrăneau pe rând. Din când în când albinele paznici mai anunțau câte ceva. Veștile erau transmise de alte albine până în mijlocul stupului, unde-și avea tronul Regina Matcă. Așa i-a vestit și venirea mea, iar o albină paznic m-a condus la Regină, care mi-a zis:

- Ai dorit să ne cunoști viața. Ți-ai îndeplinit dorința și acum grăbește-te să te întorci la munca ta! Noi nu facem risipă de timp!

Și îmi arată cu o aripă drumul spre urdiniș. Albina paznic m-a condus până la ieșire și o ușă s-a trântit puternic după mine. M-am speriat, dar când m-am trezit nu eram decât în pat. Bunica îmi adusese micul dejun, dar eu am alergat la bunicul să-i povestesc toată călătoria mea în stup.

Bunicul mă ascultă în tăcere și în cele din urmă spuse:

- Îmi pare bine că măcar ai învățat de la albine ce înseamnă hărnicie și ordine! În lumea lor ca și în lumea noastră, doar prin muncă ordonată câștigi putere.

De aceea se și spune că “nu toate muștele fac miere”.

Desen de Mălina Curpăn

Călătoria printr-un tablou

de Ilinca Lupu

Soarele palid și gigantic își face apariția pe cerul albastru în prima zi de vară. Planurile pentru vacanța aceasta erau făcute cu o săptămână în urmă: să mă duc la cinema, să petrec mai mult timp cu prietenii, să mă joc...dar din păcate părinții mei sunt contrari ideilor mele.

Ei vor ca în acest timp să citesc mai mult ca să-mi îmbunătățesc vocabularul și să lucrez mai mult la matematică, așa că ei deja îmi cumpăraseră o carte de poezii scrise de Vasile Alecsandri și încă câteva din colecția " Jules Verne ".

Eu nu doream să citesc sau să învăț în vacanță așa că am ajuns la un comun-acord cu ai mei: prima săptămână fac ceea ce vreau iar a doua studiez. Nici nu mi-am dat seama cât de repede a trecut timpul că iar se făcu luni din a doua săptămână, zi în care încep să lucrez.

Pentru început am ales să citesc câteva poezii de Vasile Alecsandri. Deschizând cartea, în fața mea apăru un tablou. Prima dată am crezut că poezia se afla pe cealaltă parte dar când am încercat să dau pagina am observat că erau lipite între ele și că peisajul din jurul meu se schimbă complet.

Pe jos erau multe cărămizi ce își schimbau culoarea la fiecare cântec cântat de păsărele.

Copacii erau plini de flori iar albinele nu se opreau din muncit călătorind printre cele mai înmiresmate flori. Chiar și eu mă schimbasesm! Purtam o rochie albă pe care fluturi colorați în cele mai strălucitoare culori, stăteau neclintiți iar în picioare aveam o pereche de balerini crem decorați cu un trandafir roșu ca sângele.

Hipnotizată de glasul privighetorilor ce dansau printre flori, am început să le urmez până când acestea s-au înălțat spre cer fără să le mai pot vedea sau auzi. După un timp, un grup de rânduneleacompaniate de câteva ciocârlii mă călăuziră până la un copac din marginea unui râu unde mi-au prezentat un balet minunat lăsând ca acea coregrafie să se încheie cu trei peștișori, unul de aur altul de argint și ultimul de bronz.

La scurt timp după ce am fost lăsată singură în pustietate, un bâzâit blând m-a făcut să tresar. Erau patru albine ce îmi aduceau pe o frunză un cub din miere zaharisită. După ce am mâncat din acele bucate, privirea mea fu distrasă de patru nuferi albi ce pluteau pe apa lină. Nu mi-a venit să cred ochilor când am văzut că pe ei erau scrise câte un vers din prima strofă.

Apropiindu-mă am văzut că cuvintele se transformaseră în mici poze cu mine făcute cu câțiva ani în urmă. M-am simțit bine să îmi reamintesc acele clipe de aur din copilărie, dar din păcate totul se sfârșise... Soarele mare își lua la revedere pregătindu-se de culcare.

Speram că până ce soarele v-a apune voi găsi o modalitate de-a ieși din acest meleag, dar se pare că noaptea o voi petrece aici, în natură. Timpul se scurse repede, se făcuse din nou dimineață iar razele soarelui, ce s-au întors după o lungă călătorie, mă mângâiau ușor pe obraji blajini, trezindu-mă.

Deschid ochii...Dar ce să vad? Un punct negru pe cerul albastru, sub soare, ce se făcea din ce în ce mai mare, parcă venea de grabă spre mine. Nu trecu mult până când ajunse. Stătea neclintit în fața mea minute în șir, poate chiar ore...pană când începu să se învârtă și să-mi facă semne cu ciocul. Parcă vroia să vorbească cu mine, să-mi arate ceva. Așa că m-am ridicat și l-am urmat, el zbura iar eu mergeam. Călătoria durase mult, zile întregi, poate chiar săptămâni și eu încă nu știam unde mă conducea.

Într-o după-amiază, când soarele obosit își luă iar rămas bun, am văzut cum cocostârcul face câteva cercuri în aer apoi coboara grațios spre cuibul lui unde puii îl așteptau cu drag. Nu am înțeles de ce m-a adus tocmai până aici dar el mi-a făcut semn din cioc să mă așez și pe urmă se mă culc...asta cred.

A doua zi el era în fața mea cu un pește prins în gușa. Cred că și-a dat seama că eram înfometată, așa ca în scurt timp folosind un băț și două pietre am reușit să aprind focul, prăjindu-l. Am mâncat pe săturate mai ales când pasărea mi-a mai dat trei unul.

După masă, în timp ce admiram priveliștea și dansul vrăbiuțelor, privirea fu fixată pe "ora de zbor" oferită puilor lui din cuib. Am fost surprinsă când am văzut că nu puteau zbura când de fapt trebuiau să fie profesioniști! Cred că de asta m-a adus cocostârcul aici.

Am încercat să le mișc aripile în sus apoi în jos până când se descurcau singuri. După ce toți au reușit i-am luat în palmă punându-i să facă același lucru dar cu avânt. Nu a fost ușor de loc, dar după săptămâni au reușit să zboare. Se pare că efortul depus a meritat. Mă bucur că am reușit să-i ajut.

Se făcuse târziu așa că am hotărât ca mâine, la răsărit mă voi întoarce de unde am plecat sperând că voi găsi o modalitate de a mă întoarce în lumea reală. Recunosc că îmi place aici dar familia îmi lipsește și chiar aș vrea să-i revăd.

Cum se lumină de ziua, așa cum mi-am promis, am încercat să gădesc drumul înapoi. Nu mi-a fost ușor dar ceea ce am întâlnit m-a uimit. Ca de exemplu, cum v-am mai zis, prima strofă era scrisă pe niște nuferi dar a doua era cântată de niște privighetori. Nu îmi venea a crede că puteam să le înțeleg!

După un drum nu foarte lung am dat peste o porțiune de iarbă fermecată. La fiecare atingere firele de iarba se transformau în litere ce formau cele patru versuri din a treia strofă. Nu după mult timp, noaptea se năpusti iar asupra acelui meleag iar în fața mea se afla doar un câmp verde fără vreun copac în care să mă adăpostesc.

Brusc, în fața mea apărură o mulțime de licurici ce erau așezați încât formau cuvintele din versurile ultimei strofe, apoi toată poezia. După ce își stinseră lumina strălucitoare și mă lăsară în plină noapte, în beznă, am observat o căsuța, nu foarte mare ca mărime. Nu puteam să văd cu ce era decorată din cauza întunericului. Eram fericită că am găsit un adăpost. Tot ce mai aveam de făcut era să bat la ușă și să rog proprietarii să mă găzduiască noaptea aceea.

Am așteptat mult, am bătut în continuu, am țipat în continuu dar nici un raspuns. Fără să vreau am apăsat pe clanța și spre mirarea mea ușa era deschisă. În fața ochilor mei apărură o lumină puternică încât la soare te puteai uita de la cea mai apropiată posibilă distanță dar la ea ba.

După câteva momente, în care lumina își mai pierdu din strălucire, am deschis ochii, dar ce să vad? Eu, în camera mea, stând pe pat cu cartea strânsă la piept.

M-am ridicat și am deschis ușor cartea. În locul tabloului apărură poezia cu aceleași strofe ce le-am găsit scrise pe nuferi, cântate de privighetori, de firele de iarbă și de licurici. Am aflat că poezia se chema "Oaspeții primăverii" de Vasile Alecsandri. Mi-a părut rău că tabloul nu mai era în carte dar imaginea lui și momentele petrecute în el, alături de păsări, flori, animaluțe și celelalte daruri ale naturii nu le voi uita niciodată.

Ut pictura poesis

de Mara Elena Moişanu

Mirosul pânzei albe se răspândea în camera plină de tablouri, îmbinându-se cu nuanțele vopselelor ce ilustrau măiastru poezia tăcută ... pictura. Culorile pastelate creau muzică pentru privire. Printr-un geam mic, rotund, pătrundea lumina blândă a răsăritului, care încălzea mâinile artistului îngândurat.

În fața lui, pe un șevalet bătut de timpul ireversibil, cu lemnul pătat de culori vechi era acea pânză albă. La atingerea ei, tot trupul artistului s-a înfiorat, iar eu la fel. Golul din ea îți dădea libertatea de a exprima ce dorești, prin culori, dar te împiedica totodată să începi, căci nimicul din ea era greu de umplut.

Am pornit într-o altă lume... parcă de nicicând. În fața mea un deal înalt de un verde crud, care-și răsfrângea firele subțiri de iarbă în văzduhul înmiresmat de flori. Un arbore secular, cu ramuri aspre, groase umbrea un leagăn agățat la marginea cadrului ... din viziunea pictorului. Trilul unei păsări răsuna, umplând liniștea adâncă a amurgului. O fetiță mică stătea pe legănul nemișcat privind cu ochi de smarald zarea. Părul ei de culoarea tăciunelui cădea ondulat peste umerii firavi în timp ce buzele roșii fredonau un cântec trist. Pelerina de catifea a nopții a acoperit bolta odată senină dar copila nu s-a mișcat din locul ei. Am încercat să mă apropiu de ea, cum sunt eu ... o idee ce vrea locul ei. Înainte să o ating, siluete negre au apărut iar fata a început să plângă. Totul s-a transformat într-un vârtej de șoapte aruncate în neant.

O chemare răsuna în mintea mea și am urmat-o... fără să vreau. Taboul acela nu era cel menit mie ... o idee; dar totuși nu înțelegeam de ce nu mă potriveam în peisajul solar de lângă copila tristă.

Căutările mele nu s-au oprit; lumi noi, povești nespuse s-au ivit în calea mea: am fost pe mare – în ape adânci, limpezi, dar o furtună nemiloasă a format vârtejul negru de șoapte și ... neantul; am fost pe nisipul cald al deșertului, pe nori albi ... dar am plecat, iar chemarea cunoscută nu a ezitat niciodată să mă ia din neștiință. Tot călătorind prin viziunile artistului am descoperit un loc separat de lumea noastră, de tot ce am putea gândi noi ... oamenii.

Un munte înalt, plin de zăpadă rece își înălța coama în flăcările asfințitului, înțepând cu vârful bolta încrustată cu mici pietre prețioase ... stele. Brazi falnici acopereau misterios poalele templului

maiestuos clădit
pentru zei
atotputernici,
împrăștiind miros
amar de conuri în
aerul curat. Vântul
sufla printre
crengile copacilor
inspirându-mi
liniște deplină.
Simțeam că aici
ests locul meu. Nu
mai vroiam să
plec.

Pensula artistului a
început să
amestece cu
măiestrie culorile

de pe paleta încă neatinsă, creând un gri închis aproape negru.

desen de Mălina Curpăan

Mă întrebam ce idee va fi exprimată prin acea nuanță ... specială, dar întunecată. Mă așteptam ca neantul să apară din nou dar ceva m-a lovit ca o suluță când pensula a atins suprafața aspră a pânzei. Toată conștiința se prelingea prin vârful penelului pe coala cu muntele. Mă conturam prin intermediul artistului. Eu eram ideea din mintea lui. Am visat pictura în care voi apărea ... iar acum se picta visul!

Griul-cenușiu s-a așternut încet pe desen luând o formă ... din întuneric, din întunericul pădurii de brazi falnici ... eram un lup singuratic cu ochi aurii, galbeni ce străluceau în negrul abis în care mă aflam. Nu mai conta, nimic nu mai conta. Eram în sfârșit în locul merit mie, locul pe care îl așteptam de când m-am format, locul meu... Eram o creatură misterioasă, dar fericită că sunt..

Chemarea îmi lipsea însă! Eram captivă în noul meu corp: nu puteam să mai călătoresc, nu puteam decât să stau în corpul meu de lup ... pentru veșnicie. Moartea mea a venit, deși nu e tristă. Viața mea de dinainte a dispărut iar eu nu pot decât să sper că există viață după moarte. Aparent eu nu mai exist, dar voi continua să inspir artsitul care m-a creat: un lup cu blana cenușie și ochi scânteietori. Dar oare asta e? Asta este viața ideilor de după moarte?

O călătorie într-un tablou

de Maria Petrescu

Pe aripi de nori, având culoarea petalelor palide de trandafir, pornesc la drum spre sufletul cald al primăverii. Albastrul intens al cerului îmi scaldă privirea într-un splendid ocean tivit cu o dantelă aurie.

La linia orizontului se proiectează coline ondulate, potopite de ceața răsăritului. De undeva din zare se aproprie șerpuiind râul vesel care tulbură cu zgomotul său cristalin liniștea desăvârșită a zorilor. Pe malul său, îmbrăcat în catifeaua verde a ierburilor, pășesc, încercând să-mi aduc mai aproape întreaga bucurie a pădurii însuflețite de mâinile vrăjite ale primăverii.

Cu brațe firave, întinse spre cer, arborii tineri de pe colină înalță un cântec de admirație pentru farmecul nespus al apelor și al lumii. Le răspunde foșnetul mățâsos al ierburilor de apă, trestii și papură, legănându-se în unduiri visătoare.

În oglinda de cleștar a apei se răsfrânge crângul înverzit, iar solzii mărunți sclipesc în mii de raze sub mângâierea generoasă a soarelui matinal. Repezindu-se vijelioasă peste un prag din bolovani, apa cântă și ea o arie însuflețită, alăturându-se pomilor, păsărilor și adierii ușoare a vântului.

Mă așez pe un trunchi străvechi și privesc melancolică valurile trecând rezezi la picioarele mele. Gândurile mele sunt furate și ele de valuri, însoțind pâraul în drumul său către ape mai mari și, apoi, către mare. În mintea mea trec în șir munți, dealuri, orașe, poduri grandioase și podețe de lemn.

Dar, înțeleg că e timpul să mă întorc acasă, pașii purtându-mă pe drumul cu pietriș fin, făcând ocoluri dese în preajma arborilor maiestuoși. Calea pare pustie, doar razele soarelui mă însoțesc și, din vreme în vreme, câte un tril melodos se revarsă peste împrejurimi.

Mă întorc acasă purtând sub pleoape tabloul tulburător al crângului fraged, învăluit de mantaua fină a zilei de primăvară.

Lumea dincolo de pânză

de Maria Ilinca Straton

Sala galeriei de artă m-a întâmpinat cu o liniște de nepătruns. Pe pereții albi erau expuse tablouri din toate colțurile lumii, ce datau din diferite secole ale istoriei. Portrete, compoziții, naturi statice, în acel loc puteai întâlni toate tipurile de picturi. Întotdeauna mi-am dorit să pot pătrunde în lumea ce se ascunde dincolo de culorile fermecătoare așezate cu perfecțiune de pensulele mânuite cu talent de artiști pe pânza albă ca spuma laptelui, ce creează un peisaj cu totul și cu totul magic. Dar nu am știut niciodată că visul meu se va îndeplini.

Înaintam cu pași de catifea spre sala tablourilor inspirate din literatură. Am descoperit acolo, printre toate creațiile, una care m-a cucerit prin detaliile sale, prin reușita pictorului de a surprinde cât mai bine natura. Ziori de ziuă se revărsau peste lume, iar soarele dulce trimitea raze vii către câmpul înverzit.

Dar mi-am dat seama că ceva lipsea... la propriu! Din picură lipsea o bucată din rama poleită cu aur. Am pornit repede în căutarea ei. Am umblat prin toate încăperile galeriei până când am găsit ce căutam pe un coridor îngust.

Am revenit repede în sala cu tabloul și am pus la loc bucata de ramă. Atunci o ceață densă m-a învăluit și am putut simți cum picioarele mi se desprind de podea. Într-o clipă m-am trezit în alt loc, înconjurată de flori de primăvară: dediței, viorele, brebenei, toporași veseli ce s-arată drăgălași.

Un cântec melodios se audea venind din huceagul de sub luncă. Păsări vesele ciripeau în cor și trezeau la viață toate împrejurimile. Fumuri cenușii se înălțau pe orizontul aurit. "Probabil vin de prin grădini, vii sau poiene..." am zis în mintea mea.

Munții își ondulau coama pe poalele rubinii ale cerului, iar norii se adunau în bulgări de aur și se frângeau. La poalele lor, pe pășune, cai și miei zburdau sprinteni, profitând din plin de libertatea dată de mama natură. Susurul unui izvor mi-a atras atenția. Mi-am aruncat privirea către niște stânci, iar acolo am zărit o copilă cu păr bălai, ce se ondula pe spatele ei ca spicele de grâu în bătaia vântului. Torcea cu grijă lâna din fuior, fiind înconjurată de boboci de rață mici și pufoși.

Nu puteam să cred că mă aflu acolo, așa că am profitat din plin de această șansă unică. Am explorat locurile, am întâlnit oameni minunați, harnici și ospitalieri. Am învățat din meșteșugurile lor, din tradițiile lor și am realizat că simpla lor bucurie era faptul că trăiau uniți, întocmai ca o familie mare.

Deodată, aceeași ceață misterioasă m-a învăluit și m-a adus din nou în galria de artă, în sala somptuoasă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Pentru un moment am avut impresia că visez, dar un sentiment în inima mea mi-a spus că aventura nu s-a petrecut doar în minte. Cred că nu voi ști niciodată adevărul...

IUBIREA...

de Smaranda Sandu

Iubirea mea, dusă pe aripi de furtună,
În goana vântului nebună,
Unde-ai ajuns tu,
Unde ești?
Prin munți încărunțiți de timpul nemilos,
Ori stai pe la ferești cu lemn de abanos.
Domnițe, fete te șoptesc
Încet, la tineri crai de os domnesc.

Când ai să te întorci la mine?
Dar eu știu de fapt prea bine,
Că iubirea mă va găsi,
Oriunde-n lume eu aș fi.

Iar timpul o va vindeca,
Pe ea, rănita, inima mea,
Fericită iar voi fi,
Când iubirea iar o voi găsi.

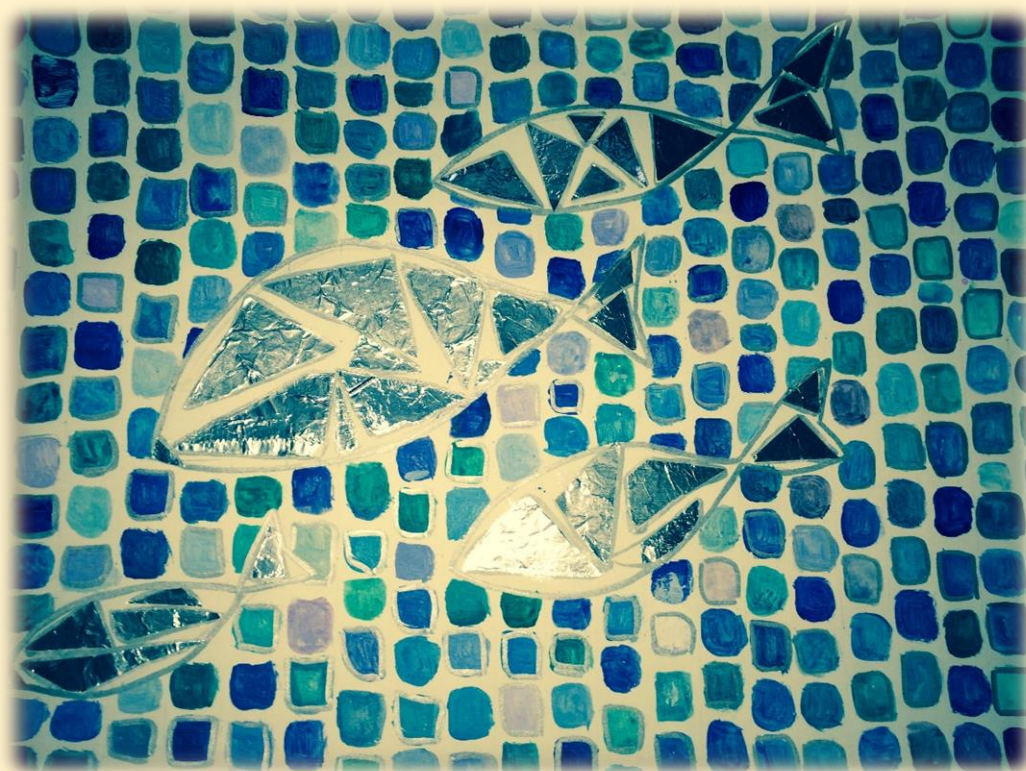
Casa bunicilor în culori și cuvinte

de Mălina Maria Turtureanu

Liniște... O liniște grea și plină de durere mă învăluie încă de la primii pași. Mirosul cărților învechite de vreme și suferința tăcută a cuvintelor abia vizibile pe paginile galbene îmi confirmă prezența mea aici. Azi m-am lăsat purtată de picioare, unde au vrut ele să mă ducă, acolo am ajuns. Minte și inima mea nu au mai putut să vorbească azi, pentru că azi... azi simt că totul este pierdut.

Casa aceasta a fost întotdeauna pentru mine un prilej de bucurie, un izvor al inocenței veșnice, un loc parcă special creat pentru a fi eu copil, dar acum, când camerele sunt pustii, când aerul ierbii proaspăt tăiate nu mai poate răzbate prin ferestrele ruginite, realizez că acel izvor care avea odată apa curată ca lacrima, acum a secat. Geamul care părea odată o filă veche desprinsă din cartea îngerilor, în care glasul bunicii așternea basmele nemuritoare vârstei, acum e încuiat. Să calc din nou pragul acestei case este ca și cum mi-ar învărti cineva un cuțit otrăvit în rană, nu pot să o fac. Trebuie să plec...

Un murmur de litere se aude încet. Mă apropiu puțin... Paginile foșnesc în bibliotecă, mii de

cărți așteaptă să fie redeschise după atâta timp... prea mult timp. Cu nesiguranță și cu teamă, am intrat în fosta mea cameră, cea în care cărțile îndrăgite de fetița din mine stăteau părăsite pe rafturi, cu praful așternându-se peste paginile uzate, îngreunându-le traiul.

desen de Mara Moişanu

Mi-am plimbat degetele peste titlurile scortoase care ieșeau în afară. La atingerea mea, fiecare copertă vibra. Prezența unui om aici era pentru ele un miracol! Milioane de cuvinte încercau să mă convingă să aleg ceva, probabil au uitat că noi deja ne-am cunoscut. Cred că nu mă mai recunosc, am părul mai lung acum, nu mai port ochelari și nici aparat dentar... Sau poate că am sufletul diferit: o carte te judecă după suflet, după sentimente, gânduri, planuri, vise... Când eram copil sentimentele mele nu cunoșteau tristețea, gândurile mele zburau doar către parcuri, planurile mele erau să ajung mare actriță pe scenă, iar visele... Visul meu era să locuiesc cândva aici, alături de bunicii mei, să am propria bibliotecă, propriul birou, să fie casa asta a mea...

Acum... totul este diferit... poate chiar prea diferit... Ar fi complicat să-mi descriu sentimentele sau visele acum, pentru că nici măcar eu nu le știu.

Vreau să mă întorc, este timpul să plec, dar un vânt puternic de primăvară deschide cu repeziciune fereastra și dă jos una dintre cărțile de pe raftul de sus. Puțin speriată de această reacție neașteptată a cărții, mă aplec să o iau de jos și pot să simt cum tremură. Cred că este foarte bătrână, căzătura aceasta a rănit-o puțin. O ridic ca să o pot pune alături de suratele ei, dar o pagină se strecoară din carte și cade exact în mâinele mele. Abia acum îmi dau seama că *Pasteluri* de Vasile Alecsandri a fost izbită mai devreme de vânt. Acum țin în mână *Oaspeții primăverii*, îmi amintesc că îmi plăcea mult această poezie când eram mică.

Am început să o citesc încet... primul rând, prima strofă, al cincilea rând, a doua strofă... Pagina era aspră, dar la atingerea ei, degetele mele au zâmbit, și eu am zâmbit odată cu ele. Era ca și cum un nou curcubeu de vise avea să se picteze în inima mea... Simțeam asta... Trebuie doar să termin de citit poezia, dar nu am putut face acest lucru.

Nu știu nici acum să explic de ce sau cum, dar, înainte de a termina ultima strofă, ochii mi-au obosit, pleoapele mi s-au închis ușor, am simțit că rup legătura cu realitatea...

Un azuriu nesfârșit al albastrului cer m-a cuprins dintr-odată. Puteam simți aroma puternică a vopselei compuse din particulele fine de pigmenți, armonizată acum pe pânză pentru a ieși un tablou mareț, care să-i poată uimi pe toți. Niciodată nu am fost impresionată cu adevărat de pictură în sine, dar acum, când eu sunt un element al ei, este cu totul altă trăire! Am încercat să-mi fac loc prin pânza albastră, dar era cu neputință, am rămas deznădăjduită și colorată pe mâini, singură...

O pată neînsemnată de culoare a răsărit din senin chiar lângă mine. Verdele acela crud a sădit în sufletul meu o mică sămânță de speranță. Au început să apară mai multe pete, alcătuind împreună un covor al naturii, covorul unui peisaj mirific.

Culorile veneau și dispăreau mai repede ca visul unei nopți de vară. Total în contrast cu frumoasa priveliște care se picta sub ochii mei, gândurile mele erau melancolice și mohorâte, mă gândeam că nu am să mai pot să ies vreodată de aici, aș fi murit prinsă în culoare... Dar, trebuie să fiu sinceră, dintre toate posibilitățile de a muri, aș alege oricând să mor în culoare. Nici nu cred că aș simți ceva: aș închide ochii și aș cădea într-o groapă a cuvintelor și a culorilor...

Îmi deschid ochii: nici nu am realizat cât de repede lucrează pictorul necunoscut. Copaci înalți, stând drepti și mândri, cu tușe anume neterminate, mă privesc înduioșați. Poate că le este milă de mine, pentru că sunt adult, cred că se așteptau să vadă un copil. Acum, când tabloul este terminat, un copil ar alerga fericit și s-ar pierde prin imensitatea de verdeață cu zâmbetul pe buze, ar putea culege inimile florilor fără să le rupă sau să le facă vreun rău, pentru că ei au acea inocență și bucurie de a trăi pe care am avut-o toți cândva.

Gândurile îmi sunt însă întrerupte la vederea unei case părăsite, pe streășina căreia se mai află doar tinerele rândunele, întrecându-se una pe alta în vorbă. Mă întreb dacă oare casa aceasta a fost introdusă în tablou așa pustie, sau a fost cândva, în imaginația pictorului, locuită de oameni?

În aerul răcoros se poate auzi glasul ciocârliei, care prin lungă ei ciripire poată să simtă atingerea caldă a mândrului astru, Soarele. Ce bine ar fi dacă aș putea să simt și eu atingerea căldurii în aceste clipe!

La început vedeam această pânză ca pe o imensă închisoare de culoare nesfârșită, unde eram prizonieră în trăirile altei persoane! Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla! Dar acum realizez că de la început am fost prinsă în propriile sentimente, sentimente contradictorii după pierderea bunicilor mei. Acum acest tablou m-a ajutat să învăț că primăvara poate fi găsită oriunde și oricând,

poate aduce cu ea flori sau nori, poate aduce cuvinte sau culori, dar noi trebuie să ne descoperim singuri! Iar atunci când o facem, ne simțim mai bine ca niciodată!...

În zarea îndepărată, se vede un mic punct negru, și, cu cât vine mai aproape, îmi dau seama că este un cocostârc, un tainic călător al anotimpurilor trecătoare. Cu cât se apropie mai mult de mine, cu atât mai bine pot să-i văd măreția și puterea în ochii de mărgea. Mă prind de piciorul său și țin strâns. Mă las purtată pe vântul de primăvară dincolo de granițele tabloului, acolo unde este lumea mea, adevărata mea lume.

Dintr-o dată simt că sunt reală... adică nu o ființă de hârtie sau o culoare aruncată pe pânză, sunt reală, sunt om, îmi era dor de senzația asta! Mă uit peste tot după cartea pastelurilor buclușe care m-au purtat în această aventură, dar o văd din nou pe raft în bibliotecă, exact ca la început. Geamul este închis, parcă nimic nu s-a întâmplat.

Nu știu ce se petrece, dar de un lucru sunt sigură: am înțeles în sfârșit ce înseamnă primăvara, bucuria de a trece prin lume cu zâmbetul pe buze, fericirea cu care culegi florile fără să le rupi, înțelegerea și curajul cu care poți trece peste greutățile specifice vieții, asta înseamnă pentru mine primăvara! Acum pot să spun cu mândria copilărească: „*Bine-ai sosit, primăvară!*”, dar poate doar eu știu la ce m-am referit!

Un singur regret mai am acum, după ce am plecat acasă: „*Ce frumos ar fi dacă ar veni primăvara și în casa bunicilor!*”!

desen de Mălina Curpăn

desen de Mălina Curpăn

Ce este prietenia?

de Andrei Velicescu

Alături de familie, prietenii sunt unele dintre cele mai importante persoane din viața noastră.

Fără aceștia, lumea ar fi mult mai rece. Practic, oamenii ar fi unii pentru ceilalți doar niște străini. Prietenia este fundamentul care leagă două persoane care se consideră prieteni. Ea se naște dintr-un sentiment de simpatie, de respect și de stimă, față de o altă persoană, iar aceasta se desăvârșește în momentul în care la mijloc există un atașament reciproc între cele două persoane. Prietenia fără aceste sentimente nu poate exista.

Dacă la baza relațiilor dintre două persoane stă doar un oportunism, adică doar satisfacerea unor nevoi personale, acea relație nu poate fi numită de prietenie. În urma unei relații de prietenie nu este urmărit câștigul, motiv pentru care de multe ori prietenii se ajută indiferent de consecințele pe care vor trebui să le suporte. Confirmarea acestor cuvinte vine și din gândirea populară, exprimată în proverbe precum: "Prietenul la nevoie se cunoaște". Acest proverb vine să întărească ideea că cel mai bun prieten trebuie să fie la dispoziția ta atunci când ai nevoie de el și invers, atunci când el are nevoie de tine. Niciodată o relație de prietenie nu trebuie să ia în calcul nevoile tale ci nevoile celui alt.

Chiar dacă ne-am obișnuit să-i numim prieteni pe mai toți cunoscuții noștri, în realitate, prietenii adevărați pot fi numărați pe degete. Prietenia nu e ceva care se naște spontan.

Ea trebuie deosebită de o simplă simpatie. Este posibil ca o relație de simpatie între două persoane să evolueze spre prietenie, dar aceasta din urmă are nevoie de timp și de mai multe situații în care ea să fie dovedită.

Altfel spus, prietenul tău nu este cel care îți zâmbește frumos și care pare prietenos, ci cel care de câte ori ai avut nevoie de el a fost lângă tine.

O prietenie adevărată poate fi deosebită de colegialitate sau de alte forme ușoare de prietenie, dacă gândim relația de prietenie ca pe o relație familială. Un prieten adevărat trebuie să fie precum un frate: să fie sincer, să te respecte, să te prețuiască și să fie pentru tine un sprijin. Niciodată un prieten, întocmai ca un frate, nu va ezita să te aperse la nevoie, dar și să te dojenească atunci când situația o impune sau să-ți arate acolo unde ai greșit.

Atunci când vorbim de prietenie nu este suficient să vorbim de o singură parte care este prietenoasă. Prietenia cere și reciprocitate. Dacă o persoană se dovedește a fi un bun prieten este absolut necesar ca și cealaltă persoană să-i răspundă pe măsură. Dacă o persoană a trecut peste dorințele sale și a renunțat la tot ce făcea pentru a te ajuta, este obligatoriu ca și tu să fii pregătit să-i acorzi sprijinul tău, oricând cealaltă persoană ți-o va cere. Prietenia, ca orice sentiment uman, trebuie întreținută și dezvoltată. Nu este suficient să știi că cineva este prietenul tău. Mereu trebuie să-i dovedești celuilalt devotamentul tău, aprecierea, simpatia și stima pe care i-o porți.

Cu fiecare ocazie ivită, prietenii adevărați se întâlnesc, iar dacă a trecut o perioadă fără să se vadă ei sunt nerăbdători să se reîntâlnească.

Ca și în alte situații din viața umană, nici în cazul prieteniei nu trebuie urmărită cantitatea, ci calitatea. Nu este important ca numărul prietenilor să fie cât mai mare, în schimb este importantă calitatea relației de prietenie. Oricum, într-un final, vorba proverbului, "prietenul la nevoie se cunoaște". Atunci vom ști cu adevărat cine ne este prieten și cine ne este prieten doar cu numele.

Fiecare are rolul său

de Paul Grigore

Într-un întuneric deplin, unde Noaptea domnește alături de a ei surată, Luna, care este farul tainic de lumină și dă culoare oricărui lucru, s-a iscat o neînțelegere.

- Dragă Noapte, am stat și m-am tot gândit, oare care dintre noi este mai importantă?

- Sora mea, nu trebuie să te gândești prea mult pentru că răspunsul este simplu. EU... sunt cea mai importantă!!!

Impărateasa luminii reci, umilită, a sărit la ceartă:

- Îți dai prea multă importanță. Fără mine toți oamenii nu ar vedea nimic noaptea și s-ar împiedica la fiecare pas.

- Dacă te-ai fi gândit mai bine, ți-ai fi dat seama că oamenii cât și animalele nu ar putea să se odihnească din cauza luminii soarelui. Așa că noaptea au nevoie de întunericul meu.

- Eu măcar sunt faimoasă! Am fost vizitată de astronauți și toți copiii învață despre mine la școală. Pe când tu...ești doar o umbră care se lasă peste sol.

- Să știi că te înșeli. Și eu sunt faimoasă! Despre mine s-au scris povești, cantece și poezii frumoase ca aceasta:

„Noaptea totul doarme ca-n mormânt,
Totu-i plin de duhul sfânt,
Liniște-n văzduh și pace pe pamânt.”

- Diferența dintre noi este că eu pot rezista la soare și ziua, chiar dacă nu sunt văzută, dar tu ești gonită de el.

- Tu, Lună, știi că fără mine nu te-ai putea arăta pe cer? Și oamenii nu te-ar fi văzut ca să te viziteze sau să învețe despre tine? Când este noapte și copiii dorm liniștiți, fără ziua de ieri, fără ziua de mâine, se lasă purtați pe tarâmul viselor. Și ce-ar fi oamenii fără vise...

O rază mică de soare învalui pământul... Măreța bilă de foc se apropia tot mai tare. Atunci cele două, rușinate, și-au dat seama că importanța lor nu se compara cu nevoia oamenilor de soare.
Lauda de sine nu miroase-a bine!

Clar de inimă

de Alexandru Luca

Ieri, la ora de limba română, am confundat un substantiv cu un adjectiv și, drept pedeapsă, doamna profesoară mi-a cerut ca, timp de două zile, să nu folosesc niciun substantiv! Ca să văd cum ar arăta lumea fără substantive! A vorbit și cu părinții mei, care au fost de acord cu această pedeapsă.

Astăzi, de dimineață, m-a trezit mama, amintindu-mi că trebuie să merg la film împreună cu prietenii mei. Și, zâmbind, mi-a amintit de pedeapsă.

- Cât este...? și m-am oprit, căutând din ochi un ceas. Apoi, hotărât, i-am zis mamei:

- Mă voi descurca și fără... „acelea”!

În baie, am constatat că nu mai era pastă de dinți. Am deschis ușa și am strigat:

- Unde este...? Dar m-am oprit la timp, atent să nu pronunț și numele atât de drag, „mamă”.

Neștiind ce caut, mama nu m-a putut ajuta și, astfel, am ieșit din baie fără să mă spăl pe dinți! Apoi, am intrat în bucătărie, unde mirosea îmbietor a plăcintă abia scoasă din cuptor, a lapte cu cacao și a omletă, mâncăruri care îmi plăceau foarte mult.

- Aș mânca ceva bun. Sunt foarte înfometat și pofticios. Aș mânca mult, îi spusei mamei, alegându-mi cu grijă cuvintele.

- Ce să-ți dea mama?

- Ceva dulce...

Mama mi-a dat o lingură plină cu zahăr, pe care am înghițit-o în silă, iar după o vreme am plecat la întâlnire.

La cinematograful, unul din prietenii mei m-a rugat să-i cumpăr o ciocolată cu lapte și alune, apoi a dorit și o prăjitură cu frișcă. M-am dus la chioșcul cu dulciuri, am pronunțat doar „*dați-mi, vă rog...*”, apoi m-am oprit și, imediat, am fost dat la o parte de ceilalți cumpărători grăbiți. Prietenii mei s-a supărat când i-am rugat să-și cumpere singuri ce doresc, dar mi-au spus că mă iartă dacă aleg un film bun, fără scene violente. La casa de bilete, am parcurs titlurile mai multor filme. Cu siguranță, multe dintre acestea le-ar fi plăcut prietenilor mei. Dar ele conțineau cuvinte ca „*dragoste*”, „*prietenie*”, „*credință*”, „*încredere*”, „*sinceritate*”. Brusc, mi-am dat seama cât de frumoase și pline de semnificație sunt acele cuvinte!

O viziune...un vis devenit realitate...

de Maria Manole

A fost cândva, că de n-ar fi fost nu s-ar mai povesti, un tărâm magic. În acest tărâm cerul era mereu senin, zăpada era caldă, Soarele și Luna, ploaia și căldura erau unul și același lucru, iar toate

ființele, de la cea mai mică la cea mai mare, trăiau în pace. Nu era o zi în care ziua să nu răsună cântece de veselie.

Peste acest ținut domnea un rege bun și drept care era îndrăgit de toți supușii săi. Acesta avea un fiu pe care-l iubea ca pe ochii din cap. Făt-Frumos, căci acesta îi era numele, a mers la cele mai bune școli și ajunsese la fel de învățat ca bătrânii satului. Dar, cum fiecare om trebuie să-și găsească sfârșitul, împăratul a murit. Făt-Frumos a fost încoronat și domnea la fel de bine ca și tatăl său. Într-o noapte i s-a arătat într-un vis un bătrân ce l-a întrebat de trei ori: „Ești fericit?”. În ziua următoare, Făt-Frumos s-a gândit la răspunsul pe care i l-ar fi dat bătrânului dacă visul nu s-ar fi terminat. Noaptea următoare același bătrân l-a purtat peste meleaguri necunoscute o vrăjitoare, Nedreptatea domnea cu ură. Oamenii sufereau de foame, boală, iar copiii erau voioși, ci împovărați de grijile vieții. A fost întrebat tot de trei ori aceeași întrebare ca în noaptea trecută, iar bătrânul i-a zis: „Nu îmi răspunde mie, răspunde-ți în sinea ta.”... Ziua următoare tânărul împărat era mai trist decât fusese vreodată. A avut și un al treilea vis, iar misteriosul bătrân i-a spus „Lasă-te condus de dorința de a exista peste tot o lume mai bună!”.

În ziua următoare, Făt-Frumos simțea că o parte din el lipsește și peste alte trei zile a purces la drum în căutarea a ceva ce se transformase în viziunea sa, de a găsi adevărata fericire și de a o împărți cu toți cei care ar fi meritat-o. A mers șapte zile și șapte nopți și a ajuns la hotarele împărăției sale. În fața sa au început să apară spini, cerul era cenușiu și nicio vietate nu mai trăia. După alte șapte zile și șapte nopți a ajuns la un castel care era înconjurat de măcăciuni, un balaur zbura deasupra castelului, iar sute de șerpi de târau pe pământul mlăștinos. El și-a scos fluierul și când a început să cânte, toți șerpii hipnotizați l-au urmat. Acesta i-a închis într-o peșteră de unde nu au mai putut ieși. Întors la castel, l-a nimerit în ambii ochi pe balaur, iar acesta, aproape mort de durere s-a prăbușit fiind străpuns de spini. Făt-Frumos și-a înfipt săgețile în veninul care se scurgea din sângele balaurului, iar cu o altă parte din acesta i-a stropit pe șerpii din peșteră. Aceștia, în loc să moară, s-au transformat în fete și băieți. Făt-Frumos a urcat treptele castelului și a ajuns într-o cameră în care era o inscripție pe un perete: „Cel ce va trece de acest perete va fi numit Apărătorul Lumii.”. El a apăsat peretele, iar acesta s-a deschis. În fața sa stătea, întinsă pe un pat, o fată cum nu se mai văzuse. Obrajii și buzele ei făceau de rușine roșul trandafir, părul lung și ondulat era mai negru ca abanosul, dar oare ce i se întâmplase? Împăratul i-a pus și ei pe obraji și frunte veninul balaurului. Printr-o minune, culoarea din obrazii ei a devenit și mai roșie, iar ochii ei albaștrii s-au deschis încet. Fata i-a oferit un mic zâmbet ce avea să dăinuie în inima lui Făt-Frumos pentru totdeauna. Odată cu ea, Soarele a reapărut pe cer, norii au fugit speriați, florile au început să crească unde au fost pentru mult timp spini și măcăciuni și un cântec vesel se auzea din depărtări. Fata i-a zis: „Eu sunt o prințesă pe care ai eliberat-o de un blestem vechi și regatul meu de asemenea. Cere ce vei dori și îți se va da.”. El i-a zis: „Ceea ce îmi doresc eu se poate întâmpla doar cu vrerea ta. Doresc să-mi fi soție și împreună să domnim peste regatele noastre.”. Prințesa se îndrăgostise de împărat și au făcut nuntă. Dragostea lor avea să dăinuie veșnic într-un fel cum nimeni nu s-ar fi așteptat. Împărăteasa a născut un băiețel cu ochi albaștrii ca seninul cerului și părul mai auriu ca razele mândrului Soare. Totul era frumos în „Țara Minunilor” până când Făt-Frumos a avut din nou un vis. În visul său erau alte ținuturi care aveau nevoie de ocrotirea lui. A pornit la drum și a

ajuns într-o împărăție în care Nedreptatea se refugiase și asupra oamenilor. Dar, vrăjitoarea cea bătrână avea un plan și nimeni nu ar fi putut să o oprească. Înainte ca tânărul să îi aducă sfârșitul, aceasta i-a otrăvit pe băiatul său și pe împărăteasă. Când s-a întors acasă, acesta i-a găsit pe amândoi dormind somnul lor de veci. Și-a luat rămas-bun de la aceștia și niște vulturi le-au înălțat sicriile spre cer, unde sufletele lor pure să domnească veșnic.

Făt-Frumos nu mai era același... Pierduse ce avea mai drag... Mulți ani a căutat ceva care să îl facă la fel de fericit, dar nu a găsit... Totuși și-a amintit cât de fericit era când îi ajuta pe alții și a pornit în căutarea unor noi meleaguri pe care să le ocrotească de cruzime.

Și-am încălecat pe-o căpșună și v-am zis o mare și gogonată minciună.

Lucy

de Carolina Nunu

În vacanța iernii lui 2012 am citit cartea „*Cronicile din Narnia*”. Autorul, C.S.Lewis a redefinit natura geniului fantasy, adăugându-i frumusețe și profunzime. Personajele principale au fost niște copii obișnuiți de douăzeci și unu, optsprezece, cinsprezece și doisprezece ani cu numele de Susan, Peter, Edmund și Lucy care pătrundeau într-un tărâm fantastic, al dragonilor și al stelelor căzătoare condus de un leu pe nume Aslan, unde visele pot deveni realitate.

În această lume viețuiau centaurii, ciclopul, și multe alte animale jumătate om – jumătate animal. Am admirat-o în special pe cea mai mică dintre toți, Lucy pentru că în opinia mea, ea era specială, avea calități deosebite. Într-adevăr nu era mai frumoasă decât sora ei, dar era mai amuzantă, mai înțelegătoare. Ea a fost și cea care a descoperit ținutul Narnia. Se juca de-a vați-ascunselea. Peter număra. Grăbită, Lucy a intrat într-o cameră. A găsit un dulap vechi și s-a ascuns în el. Erau multe haine, dar, la un moment dat acestea au dispărut. A descoperit Narnia.

De la o vârstă fragedă, a fost obligată să învețe cum să reacționeze în diferite situații, cum să se descurce. Au avut multe aventuri în care salvau nenumărate vieți. Drept răsplată, Aslan le-a oferit el însuși câteva obiecte utile în luptă. Susan a primit un arc cu niște săgeți mai ascuțite ca acul de baros, Edmund și Peter câte o sabie, iar Lucy a fost recompensată cu o sticlucă cu apă vindecătoare și un pumnal. Sticlucă avea puterea de a-i vindeca pe toți care erau bolnavi, răniți și morți. Lucy va rămâne o mare amintire păstrată în dulapul inimii mele.

Personajul meu preferat

de Fabian Marcoci

Personajul meu preferat face parte din filmul “12 ani de sclavie” și se numește Solomon Northus.

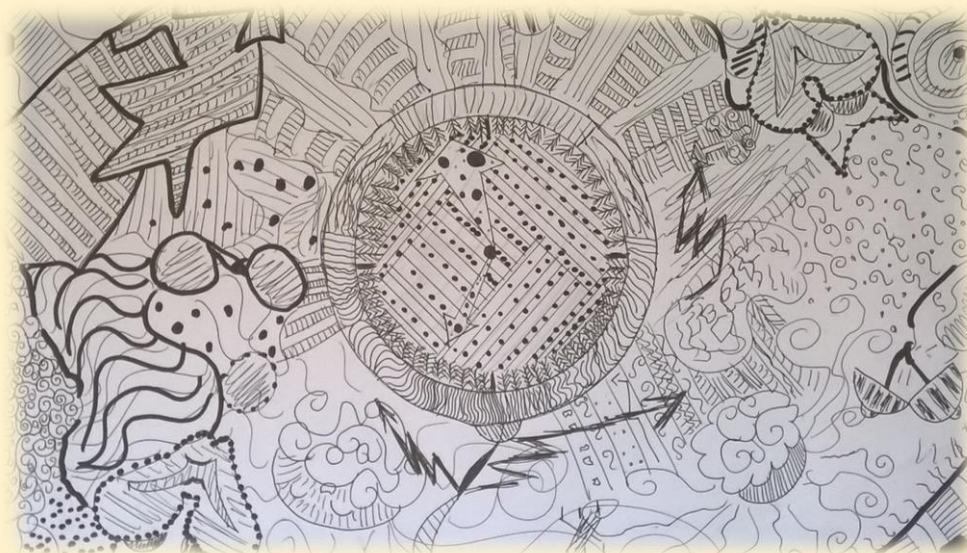
Filmul este inspirat din povestea adevărată a unui bărbat care lupta pentru supraviețuire și libertate, într-o perioadă în care culoarea pielii stabilește valoarea umană. Personajul principal,

Solomon Northus, un negru care pune preț pe libertate este răpit și vândut ca sclav. Trecând prin momente de o cruzime insuportabilă, pentru Solomon neprețuite, rămân libertatea și demnitatea sa.

Solomon e un negru liber care locuiește în statul New York în perioada de dinaintea Războiului Civil din USA, în urma căruia s-a abolit sclavia. El își câștiga pâinea cinstit pentru familia sa fiind un tâmplar priceput dar și un lăutar talentat. Acesta este trădat și vândut de doi circari, iar când declara că e un om liber și îi sunt încălcate drepturile e bătut crunt și avertizat să nu mai vorbească vreodată de viața sa la New York. Alături de alți sclavi de culoare, Solomon e transportat cu un vapor spre New Orleans. Un marinar îl ajută ducându-i soției sale o scrisoare din care aceasta să afle ce s-a întâmplat cu el. Insa cum Solomon nu știe să spună care va fi destinația, familia nu poate ajunge la el să îl salveze. Timp de 12 ani personajul principal rămâne sclav și are mai mulți stăpâni, cel mai crud fiind Edwin Epps care are o plantație de bumbac. Când ajunge să lucreze ca tâmplar alături de canadianul Samuel Bass, Solomon are în sfârșit curajul să își spună povestea. Bass îi trimite o scrisoare soției lui Solomon, care îi trimite pe plantație un avocat alb ce reușește să contacteze autoritățile și reușește să îi elibereze soțul.

Vă recomand acest film deoarece prezintă viața grea pe care au avut-o negrii și dorința lor de a fi liberi.

Lumea imaginației

desen de Mălina Curpăn

**de Maria Pelaghia
Panțiru**

Pe de o parte și de alta a unei poteci înguste și prăfuite pe care merg, se înalță copaci de aramă. Înaintez încet, privind păsările care zboară și cântă o melodie duioasă.

Poteca s-a sfârșit, dar în față nu zăresc decât un alb infinit.

Nicăieri copaci, păsări sau iarbă. Nu mai este nimic! Privesc înapoi cu gândul de a mă întoarce, dar și în spatele meu a dispărut totul. Mă uit spre cer: un albastru șters, care încet, încet parcă fuge de tot.

Făcându-mi curaj, înaintez un pas. Îmi apare în față un mic ecran pe care scrie:

„ De tu vrei să faci ceva

*Și vrei s-ajungi undeva,
Spune chiar acum, vioaie
Răspunsul la o ghicitoare.
Dacă nu îl vei ști
De aici nu vei ieși.”
„ Dimineața merge în patru picioare,
Ziua în două,
Iar noaptea în trei.”*

Mă gândesc puțin, după care spun că răspunsul este omul, pentru că dimineața, atunci când este mic, copilul merge ajutându-se și de mâini; ziua, când omul este în putere, merge în două picioare, iar noaptea, la bătrânețe, se ajută de baston.

Totul înverzește, iar ecranul dispare. Apar flori de smarald, copaci, păsări. Deodată, aud o voce, parcă cunoscută, dar nu văd pe nimeni. Vocea îmi spune că mă aflu în Împărăția Imaginației. Curioasă, continui să merg. Nu după mult timp, zăresc un castel foarte mare, cu trei turle înalte, aurii, strălucitoare. Mă apropii de el. Este înconjurat de copaci în formă de spirale. Înaintez prin porțile înalte de sticlă. Lumina purpurie curge în unde molcome peste podeaua și pereții castelului. Se află tablouri cu poze stranii, peisaje de vis și multe făpturi.

Intru într-o cameră. Un birou cu multe cărți este luminat foarte puțin. Deschid o carte. Imediat îmi dau seama că este „Poveste fără sfârșit”. Mă uit în alta: „Cei trei muschetari”. Observ că toate acele cărți reprezentau o parte din bibliografia mea pentru școală. Ies din acea încăpere și intru în alta. Acolo văd soldați cu săbii și tunuri, care se luptă contra unui balaur mare, fioros, cu aripile mari. Are pielea gri-verzuie. Mă apropii de ostași, dar niciunul nu mișcă, parcă sunt încremeniți. Vreau să ating unul, dar acesta, spre uimirea mea, îmi șoptește:

- Pleacă cât mai ai timp...

Mă sperii și părăsesc încăperea imediat. Când intru în alta, o zăresc pe mama vorbind cu sora mea. La început, o vedeam și o auzeam puțin mai neclar, apoi din ce în ce mai deslușit.

Totul din jur dispare încet, încet. Deschid ochii. Mama se află acolo cu sora mea.

Atunci mi-am dat seama că totul a fost un vis, un vis frumos, în care am călătorit în Lumea Imaginației. Lângă mine era o crenguță de aramă din pădure. Am păstrat mereu amintirea în sufletul meu.

Liniștea suavă de sub ape

de Maria Petrescu

Acum mult timp în urmă... Într-un tărâm al cărui nume a fost uitat în negura timpului, exista un lac despre care se povestea că ar găzdui un castel vechi de sute de ani. Dacă cineva intra în castel, ajungea

într-o altă
lume.

Tărâmul
era al
împăratului
Negru,
unul dintre
cei mai
temuți
luptători
din toate
timpurile.

Împăratul
avea 3 fete

frumoase și deștepte, dar foarte curioase.

Într-o după-amiază liniștită, prințesele au decis să exploreze misterul lacului. Odată ajunse pe mal, toată îndrăzneala cu care au pornit de la palat s-a risipit. Numai Minodora, mezina, părea însuflețită de o curiozitate extraordinară. Hotărâtă, a pășit pe nisipul fin cu reflexii aurii până când apa i-a ajuns la bărbie, apoi părul ei auriu a dispărut sub apă.

La început, fetele au crezut că sora lor va reveni la suprafață. După ce au așteptat minute în șir, una din ele a scos un strigăt sfâșietor, apoi au început să plângă. Când s-au întors acasă și i-au povestit tatălui lor cele întâmplate, el a dat de veste că acela care îi va aduce fiica înapoi acasă, va primi daruri scumpe și jumătate din împărăție. Zadarnice au fost căutările tuturor, căci nici cel mai brav prinț nu a putut găsi fata. Dar peste câteva săptămâni, când o bătrână se plimba pe mal, apele lacului au scos la suprafață un jurnal scris cu o cerneală care a rezistat la apă. Conținutul jurnalului a uimit pe toată lumea:

„Am pășit cu senzația de sufocare peste un prag înalt făurit din cristal. Odată intrată în încăperea cețoasă, cu lumini difuze, a dispărut complet toată durerea și răul pe care l-am simțit vreodată. Crengi catifelate, încărcate cu puzderie de steluțe jucăușe, care șopteau în lumina lunii, m-au prins de brațe și m-au purtat, plutind, prin saloane imense, în care zeci de oglinzi fermecate reflectau chipuri palide de tineri tăcuți. Deși atmosfera era melancolică, în sufletul meu s-a așternut o liniște suavă, pe care nu am trăit-o niciodată în lumea voastră. Mi-au fost arătate locuri pe care voi nici nu vi le-ați putea imagina. Am adormit cu gândul la toate lucrurile minunate pe care le-am văzut, dar și la cele pe care urma să le văd. Dar, din păcate, tot ce este frumos nu este veșnic.

Spre mirarea mea, m-am trezit într-o încăpere mică și goală, din marmură. Ușa s-a deschis, iar un pitic drăgălaș a intrat înăuntru:

desen de Mălina Curpă

- La sfârșitul acestei călătorii vei afla cine ești cu adevărat și vei primi tot ce ți-ai dorit vreodată, mi-a spus el, apoi s-a făcut nevăzut.

Când am ieșit din încăpere am ajuns într-o pădure fermecată. Printre ramurile încălcite ale copacilor bătrâni se strecurară aburii ușori ai nopții, învăluindu-i ca un vârtej fumuriu. Razele lunii sclipeau tremurătoare pe o pânză de păianjen. Privind din farmecul priveliștii încercam să caut o potecă. Liniștea înfiorătoare se risipea, auzindu-se o voce mieroasă care mă striga pe nume. În zare licărea o lumină strălucitoare: o poartă mare, impunătoare, care ducea la un castel din aur. Mergeam ușor, neîncrezătoare... Un străjer îmi deschise poarta, spunându-mi că Înălțimea Sa mă aștepta de mult timp.

Am fost condusă într-un salon regal, tapetat cu mătase în fir de aur, decorat cu sculpturi și tablouri. Tavanul plin cu stele ce luminau încăperea era susținut de mai multe coloane. Câteva persoane elegant îmbrăcate așteptau în mijlocul camerei.

Crăiasa a intrat în sală cu repeziciune. Voalul său alb sidefat flutura nestăpânit printre curenții blajini din sală. Era nemaipomenit de frumoasă: avea părul lung și negru, buze ca rodiile coapte și obraji rumeni. Ochii, asemănători cu două lacrimi de astru, observau orice se întâmpla în jur. Era îmbrăcată cu o rochie lungă, împletită cu fir de argint. Nu avea o coroană, dar purta la gât o nestemată în care se reflecta o întreagă constelație. La un gest de-al său, toată lumea – în afară de mine – a ieșit din salon. Când am rămas singure, mi-a spus:

- Mă numesc Luna, iar tu te afli în ținutul Noptii, pe care îl stăpânesc împreună cu fratele meu, Întunericul.

Am încercat să mă prezint, dar m-a redus la tăcere cu zâmbetul său:

- Eu știu cine ești. Tu ar trebui să domnești peste ținutul Zilei, dar mai întâi trebuie să înfrângi Seceta, vrăjitoarea care ți-a luat tronul.

- Dar cum aș putea face asta?

- Ia această floare! De fiecare dată când vei avea nevoie de ajutor, să-i rupi o petală. Dar ai grijă! Drumul este lung, iar tu ai la dispoziție doar 3 petale.

După ce i-am mulțumit Lunii, mi-am continuat drumul. Am mers 3 zile și 3 nopți până ce am ajuns la un pod aproape dărmat, păzit de un leu cu 5 capete. El mi-a spus că mă va lăsa să trec podul numai dacă îi voi da un rubin al tinereții. Neștiind unde să îl găsesc, am rupt o petală din floarea pe care mi-a dat-o Luna. Imediat, am văzut o rază strălucitoare printre ramurile copacilor. Am alergat degrabă acolo și am zărit o piatră mică, roșie ca sângele. I-am dat piatra leului, iar el m-a lăsat să trec podul. La mijlocul podului, o perdea făurită cu grijă din aburi argintii de rouă și praf de stele despărțea două lumi diferite: Ziua și Noaptea. După ce am părăsit Noaptea, deodată, aerul a devenit arzător, iar mănunchiul strălucitor al razelor de soare se răsfirea din înalt. Mă simțeam acasă. În fața mea se afla grădina unui castel de cristal. În jurul meu erau flori suave, cu petale din nestemate, ce șopteau între ele cu glasul lor subțire. Pomii aveau fructele scaldate în aur, iar câteva picături de rouă dulce scânteiau la umbră. Castelul nu avea nici un străjer, așa că am intrat. Înăuntru era o sală mare. Cineva stătea pe un tron... Era o bătrână. După ce s-a uitat îndelung la mine, mi-a zâmbit răutăcios și mi-a spus:

- Dacă îmi vei răspunde corect la 3 întrebări, atunci vei fi stăpână peste Zi, iar eu voi pleca. Dar dacă nu vei ști să răspunzi, atunci vei sta pe veci în temniță. Îți dau o singură zi să te gândești: De ce cerul a fost creat atât de mare? De ce au fost făcute stelele? Pentru ce există luna?

Din cele trei petale pe care le-am primit de la Lună, am rămas doar cu două, așa că am avut nevoie de mult timp să mă gândesc la al treilea răspuns. A doua zi, când m-a chemat Seceta, eu i-am răspuns:

- Dumnezeu a creat cerul atât de imens pentru a ne putea cuprinde pe toți sub brațele soarelui. Tot el a creat stelele pentru a ne putea îndeplini visele... și ne-a lăsat luna ca să ne lumineze drumul către El.

Seceta s-a încruntat, dar, înainte de a putea spune ceva, s-a transformat în cenușă și a dispărut în briza ușoară.

Astfel, am devenit eu crăiasă. E atât de bine aici, cu atâția aștri blânzi și mângâietori, oameni darnici și demni, de nădejde și animale prietenoase. Nu mă așteptați, căci chiar dacă aș dori, nu m-aș putea întoarce în lumea cu zile ploioase, cu persoane invidioase și pericole oriunde mergi. Dar, poate că într-o zi vă voi putea revedea...

Cu drag, Minodora”

Imediat, jurnalul a fost luat de împărat. Se țes încă și acum multe istorisiri pornind de la povestea fetei care într-o zi a intrat în lac să caute o lume miraculoasă. Minodora trăiește și acum, căci în târâmurile Zilei și ale Noptii ea e nemuritoare.

desen de Mălina Curpă

Plimbări prin spirala sinelui

de Alexandru Luca

A mă cunoaște pe mine însumi înseamnă a nu accepta părerea altuia despre mine, înseamnă a mă încrede în propriile forțe și în propria inteligență pentru a cerceta ce ascund gândurile mele, pasiunile mele, acțiunile, dorințele și speranțele mele.

Cred că nu poți avea încredere în tine dacă nu te cunoști, iar pentru aceasta este nevoie de sinceritate. Fiecare dintre noi are părți bune și părți rele, deci trebuie să vezi și să accepți și defectele. Imaginea pe care o avem despre propria persoană este rezultatul experiențelor trecute, al reușitelor sau a eșecurilor, a umilințelor sau a succeselor și poartă amprenta modului în care am fost tratați de ceilalți. Numai după ce ajungem să ne cunoaștem vom reuși să credem în noi, să credem că vom reuși orice ne propunem și că orice se poate realiza.

Întotdeauna când îmi stabilesc o țintă, privesc dincolo de ea, ca și cum deja aș fi depășit-o. Apoi, cu încredere în mine, știind că pot fi puternic, voi reuși să o ating cu siguranță.

Am observat că în momentele în care mă percep realist și îmi acord respectul meritat, acumulând succese și experiențe, păstrându-mi încrederea în mine în ciuda eșecurilor și iertându-mi propriile

greșeli, ajung într-adevar să trăiesc în armonie cu propria persoană. Acceptarea de sine îmi dă încredere, în timp ce încercarea de a ține pasul cu ceilalți duce la o stare de tensiune permanentă.

Visul din vară

de Parascheva Smoc

Pe când stăteam la țară, la bunica, ne-am hotărât să urmărim un serial, Robin Hood. Cu nerăbdare așteptam ora 20:00 în fiecare seară.

Într-una din seri am avut un vis cu Robin Hood.

Eram în castelul Nottingham. Deodată a apărut Robin Hood cu prietenul lui, Much. Am luat-o cu ei la fugă până la ascunzătoarea din pădure. Dar nu era ca cea din serial. Era de fapt în livada bunicii mele. Am stat puțin, după care am plecat spre pădurea de lângă sat ca să-l luam pe fratele meu din mâinile marelui șerif din Nottingham.

Fix când să intrăm în castel, am auzit deodată: "Cucuriguuu!" M-am trezit înapoi în patul meu, în casa bunicii mele.

Mi-a părut așa de rău că a fost doar un vis. Poate într-o zi, acest vis se va repeta și voi încerca să nu mai iau în seamă cocoșul, ca să pot rămâne în Lumea Medievală cât mai mult și să îl salvez pe fratele meu.

Poveștile Ceahlăului

de Maria Straton

Eram singură în biblioteca casei... Citeam o carte cu legende. Cu cât citeam mai mult, cu atât creștea pofta de lectură, pofta de cunoaștere. Pe măsură ce dădeam paginile, îmi simțeam pleoapele mai grele, privirea mi se încețoșa, iar capul mi se legăna. Nemaiputând rezista oboselii, am căzut pradă viselor.

- Ești bine, scumpa mea? mă întrebă o voce dulce deodată. Cu un efort mare, de parcă mi-aș fi dat ultima suflare, am deschis ochii. Înaintea mea stătea o bătrânică scundă, cu părul alb ca zăpada și o gură ce zâmbea larg. Hainele negre ajungeau până în pământ. Alătura, speriată, stătea o față frumoasă foc.

Ochii strălucitori, mai albaștri decât seninul cerului, cu gene lungi și negre, mă priveau îngrijorați. Părul bălai ce se ondula pe umerii ei întocmai ca spițele de grâu în bătaia vântului era împletit în cosițe lungi. Pe cap purta o coroniță din crini cu potirul alb. Rochia-i din borangic, cusută cu fir de aur, îi învelea trupul firav și palid. Buzele ca două petale de trandafir au grăit încet: "Eu sunt Panaghia. Tu cine ești?"

După ce m-am prezentat, bătrânică m-a întrebat dacă îmi amintesc ceva despre casă, despre familia mea. Atunci mi-am dat seama că nu știu nimic despre locul de unde vin. Speram să fie ceva temporar. Ursitoarea mi-a spus că m-a găsit zăcând într-un tufiș în mijlocul pustietății. Îngrijorată, a hotărât să mă aducă la peșteră unde locuia împreună cu Panaghia. Am decis să trăiesc cu ele de atunci încolo.

Noua mea viață era frumoasă. Făceam totul cu noua mea prietenă: ne jucam, cântam, culegeam flori, ne plimbam și o ajutam pe ursitoare la treabă. Dar zi de zi am observat ceva neobișnuit. Panaghia se uita mereu veselă la soare, iar în acele momente acesta parcă strălucea mai tare. După un timp îndelungat, când a putut să aibă încredere desăvârșită în mine, mi-a dezvăluit cel mai mare secret al ei: era îndrăgostită de soare. Iubirea ei era așa mare, încât noaptea a început să se micșoreze încât asfințitul aproape dădea mâna răsăritului.

Într-o dimineață însă ceața se lăsă, iar soarele a încetat să mai strălucească. De atunci, ceața domnea zi și noapte peste munte, de parcă Dumnezeu l-a pedepsit pe soare să nu mai răsară decât înveșmântat în neguri. Lacrimile Panaghiei nu se mai opreau, curgeau sovoaie peste iarba îngălbenită, iar de fiecare dată când plângea, un vânt dulce și ușor venea ca să-i usuce copilei lacrimle.

Însă Panaghia nu mai putea trăi fără soare. Odată era atât de deprimată încât a plecat în pădure hotărâtă să nu se mai întoarcă niciodată. Am căutat-o în neștire împreună cu ursitoarea, până când am găsit-o pe o stâncă înaltă gata să se arunce. Din fericire, am oprit-o la timp. Eram foarte îngrijorată pentru ea.

După cină am vrut să merg în camera mea și a Panaghiei, când i-am auzit vocea venind din interior. I-l ruga ape Dumnezeu să o transforme în stană de piatră și să dea din nou drumul soarelui să strălucească pe cer. Auzind acestea, am alergat la ursitoare și i-am spus tot ce am aflat. Dimineața următoare, când am ieșit afară, era prea târziu ca să mai putem face ceva. Soarele domnea peste bolta cerească, iar stânca se înălța falnică. Bătrânică nu mai putea face nimic, deoarece nimeni nu poate desface ce a făcut Dumnezeu.

Deodată, simt în inimă o durere atât de mare, de parcă cinema mi-a împuns o suliță. Tot ce am văzut după aceea a fost negru în fața ochilor, iar ultimele cuvinte ce le-a rostit ursitoarea au fost "Nu pleca!"...

M-am trezit în bibliotecă, cu cartea de legende deschisă. Pe pagina din stânga era o imagine cu o stâncă, exact ca cea în care a fost transformată prietenă mea, iar pe cea din dreapta scria "Stanca Panaghiei- învăluită în mister". Putea fi adevărat? Am călătorit în istorie și am aflat legenda stâncii? Nimeni nu cred că ar putea să îmi răspundă la aceste întrebări, însă în inima mea răspunsul era afirmativ.

*desen de Mălina
Curpân*

desen de Mălina Curpăn

Talismanul magic

de Mălina Bianca Curpăn

A fost odată ca niciodată o fetiță pe nume Amy. Avea 10 ani, părul blond ca aurul și ochii negri ca abanosul. Locuia într-o căsuță la marginea unei păduri uitată de lume, împreună cu bunica ei deoarece părinții ei muriseră. Căsuța era din lemn și era foarte, foarte veche dar avea o grădină de trandafiri minunată. Erau de toate culorile, de la alb la roșu catifelat și amândouă erau foarte încântate de farmecul și de mireasma lor. Fetița se juca în fiecare zi în pădure descoperind mereu lucruri minunate. Seara, bunica îi citea povești și îi spunea de fiecare dată să nu se apropie de curcubeu pentru că este un lucru ciudat, poți fi prinsă sub și nu te mai întorci niciodată acasă.

Când vremea se răci, genunchii și coatele au început să o doară pe bunică, care suspina mereu și spunea tristă că a îmbătrânit și în curând nu va mai putea avea grijă de fetiță. După multe zile ploioase în sfârșit a apărut soarele, iar Amy a ieșit bucuroasă să se joace afară. Nici nu și-a dat seama cum a ajuns într-un luminiș și deodată i-a apărut în față un curcubeu magic. Era cel mai

frumos curcubeu văzut vreodată. Strălucirea culorilor au atras-o pe Amy și nu s-a putut abține să-l atingă, uitând complet de avertizarea bunicii. În acel moment s-a întâmplat ceva foarte straniu. Amy devenea din ce în ce mai mică, iar două perechi de aripi stropite cu praf de aur i-au crescut la spate. Era atât de mică încât firele de iarbă erau cât ea de înaltă ca și cum ar fi fost copaci. S-a așezat sub o ciupercă și a început să plângă. A încercat să zboare dar nu a reușit. A căzut înapoi pe pământ și s-a lovit.

A mers și a mers până când a întâlnit o familie de cerbi. Îi puteai asemăna cu niște munți la cât de înalți erau. Și-a continuat drumul până când a dat de o baltă adâncă în care înota un pește uriaș. Tocmai atunci ieși o broască de sub casa ei acoperită cu mușchi, aflată la țarm și care se oferi să o transporte peste apă. Când a ajuns pe malul celălalt, Amy i-a mulțumit broaștei și i-a dat un biscuit din gentuța ei în care își ținea gustarea.

Soarele apuse, iar pădurea se umplea de umbre. Fetiței începu să i se facă frică. O familie de șoareci veni în grabă de-a lungul potecii sperind-o pe Amy. Dar șoriceii erau prietenoși și au avertizat-o ca marea pisică sălbatică a ieșit la vânat. Șoriceii i-au spus fetiței să se grăbească și să-i urmeze. Astfel că Amy a mers la casa șoarecilor să rămână la ei peste noapte. Ei au invitat-o să ia cina împreună, au pregătit plăcintă de furnici și greieri rumeniți iar la desert au avut prăjitură cu fructe de pădure. Amy a rupt câțiva biscuiți și le-a dat șoriceilor. Apoi toți s-au dus la culcare în niște pătuțuri moi și calduroase din puf de ciulin.

În dimineața următoare a pornit din nou la drum, dar, nu după mult timp, și-a dat seama că s-a rătăcit cu totul. Soarele devenea din ce în ce mai fierbinte, iar pământul din ce în ce mai umed. Deodată, o pasăre albastră a venit în zbor și s-a oprit lângă ea și curioasă a întrebat-o de ce nu zboară dacă are aripi. Amy a spus că nu știe cum și a rugat-o să o învețe. Dar, din păcate, pasărea nu a reușit și i-a spus că va trebui să-l găsească pe bătrânul înțelept, Domnul Picioare Lungi care știe totul despre orice. Ea a condus-o pe Amy, iar înțeleptul s-a uitat la ea gânditor când i-a auzit povestea și i-a spus că trebuie să ajungă în poiana de ferigi lângă cascada și să vorbească cu Regele Spiridușilor Pădurii. Amy s-a simțit nespuse de fericită aflând că mai există și alți oameni exact ca și ea.

A mers prin pădure până a ajuns la cascada care se zărea scânteind printre copaci. Imediat a ajuns și în poiana de ferigi unde s-a întâlnit cu regele. Acesta i-a explicat lui Amy că, deoarece nu a ascultat de sfatul bunicii, va face parte din lumea spiridușilor pentru vecie. Apoi toate zânele, elfii și spiridușii au venit la ea să îi ureze bun venit.

Amy a învățat să zboare de la o elfă micuță cu care s-a și împrietenit; Doamna Iepure a învățat-o ce este bun de mâncat și ce nu; un pitic bătrân i-a arătat cum se construiește o căsuță în copac. Dar în fiecare seară Amy se gândea cu tristețe la bunica ei. Într-o zi și-a luat inima în dinți și a mers la rege și l-a rugat să-i dea voie să meargă în lumea reală să o vadă pe bunică. Atunci regele i-a spus că acest lucru este posibil doar dacă găsește talismanul de safir care să îi arate drumul. Trebuie să caute singură acest talisman. Bucuroasă, Amy a căutat, și a căutat dar în zadar.

Pierzându-și speranța, într-o zi Amy s-a dus la cascada și a început să plângă de dorul bunicii; lacrimi mari îi brăzdau chipul frumos și cădeau în apa cascadei. Deodată o porțiune de stâncă s-a deschis și acolo a găsit talismanul. L-a pus la gât și deodată a început să strălucească

arătându-i drumul. S-a făcut seară când Amy a ajuns la căsuța copilăriei. Bunica stătea în grădina de trandafiri cu privirea pierdută în zare. Ea o zărește pe Amy mică de tot, fluturându-și aripile. Amy i-a spus că este teafără, dar a devenit spiriduș pentru totdeauna, dar este bine și fericită. Bunica a fost foarte bucuroasă să afle că nepoata ei dragă este în viață.

De atunci Amy împreună cu toată curtea de spiriduși și zâne obișnuiau să vină să stea de vorba cu bunica în grădina ei de trandafiri.

Prințul de zăpadă

de Eduard Țigănaș

A fost odată ca niciodată că de n-ar fi nu s-ar mai povesti, într-un ținut îndepărtat unde nămeți suri, pe aripi de vijelie sosesc din depărtări cu vuiet greu, trăiau într-un iglu de gheț doi bătrani sărmani. Într-una din zile zise baba către moș :

- Eu îmi doresc foarte mult un copil și cum Dumnezeu nu ne-a înzestrat cu unul du-te, și prima făptură care îți iese în cale să o aduci acasă și acela va fi copilul nostru.

Plecă moșul abătut și merse, și merse și nu întâlnește în cale nici o ființă, era așa de trist și chiar își pierduse orice speranță când în fața lui văzu mergând trist un om de zăpadă. Se frecă la ochi încă odată și privi iarăși spre omul de zăpadă care mergea.

- Bună, omule de nea, dar ce vânt te aduce prin aceste ținuturi ?

Nu mare îi fu mirarea când acesta îi răspunse :

- Bună, moșule, iaca sunt și eu trist pentru că toată lumea mă crede un ciudat .

- M-am gândit, zise bătrânul, nu vrei să vii la noi acasă ?

- Sigur moșule, cum să nu !

Bucuros, moșul plecă împreună cu omul de zăpadă spre casă. Acasă, baba îl primi foarte bucuroasă și începând din acel moment îl consideră pe Olaf, că așa l-au botezat pe omul de nea, ca și cum ar fi copilul lor. Într-una din zile moșul se întoarse de la târg destul de îngândurat și baba îl întrebă :

- Ei, moșnege, ce mai știi de pe la târg?

- Ce să stiu, măi babă? Nu sunt vești prea bune, împăratul vrea să-și mărite fata .

- Și ce, asta-i veste rea moșnege?

- Apoi când ți-oi povesti, ia stai și ascultă. Împăratul a dat de știre că îi va da de soție fata și jumătate din împărăție celui care va reuși să facă un pod din pietre prețioase și nestemate peste râul ce străbate ținutul și care va reuși să populeze râul cu peștișori numai din aur.

Cum vorbeau bătrânii, se auzi glasul lui Olaf:

- Tată, să mergem la împărat și să-i spunem că eu voi construi acel pod.

Baba speriată începu să se vaite:

- Dragul mamei! Nu-ți pune viața în pericol și pe noi să ne lași fără niciun sprijin la bătrânețe.

- Nu te îngrijora, maică,că trăind și nemurind ai să vezi cine sunt eu .

Moșneagul nemaivăzând ce zice, se duse direct la palat. Împăratul văzându-l pe moș îl întrebă:

- Ce dorești de la mine, moșule?

- Luminate împărate, feciorul meu, auzind că aveți de măritat, m-a trimis din partea lui, să zic măriei voastre că el poate să facă podul.

- Dacă poate să-l facă bine, iar de nu, unde îi stau picioarele, acolo o să-i stea și capul. Dacă te prinzi așa du-te și-ți adă feciorul. Îl luă moșul pe Olaf și ajunsese la palat. Curtenii și stăjerii de cum îl văzură, începură să chicotescă, iar împăratul furios spuse:

- Da, bine, moșule, când stăteai la rând păreai în toată firea! Dacă până mâine dimineață podul nu este făcut are să-ți stea capul unde îți sunt picioarele.

Plecă moșul împreună cu Olaf spre casă. Baba îi aștepta nerăbdătoare în pragul ușii. Moșul, amărât și posomorât îi povesti ce a zis împăratul. Dimineața când s-a trezit împăratul, podul strălucea peste apa cristalină în care înotau peștișorii de aur.

Toată lumea era plină de uimire și împăratul cu strângere de inimă îi dădu lui Olaf de soție pe fată.

Aceștia au pornit spre iglul bătranălor care, între timp, se transformase într-un palat frumos. Olaf toată ziua trebăluia prin gospodărie iar noaptea i se topea mantia de zăpadă și rămânea un frumos fecior. Acest lucru îl putea vedea doar fata de împărat și cei doi bătrani.

Cu multă răbdare și iubire, fata de împărat a reușit să rupă vraja cu care era legat Olaf și din omul de zăpadă l-a transformat din nou într-un frumos prinț și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți alături de copii și de nepoți.

Comoara din Țara Prichindeilor

de Maria Ilinca Straton

A fost odată ca niciodată, departe de aici, peste șapte mări și șapte țări, o lume cu totul diferită de a noastră. Și acel tărâm se numea Țara Prichindeilor. Locuitorii nu puteau fi alții decât mulți, mulți prichindei, fiecare cu un talent specific. Unii prichindei erau pictori, alții muzicieni. Existau atât prichindei savanți, cât și ingineri. Unii erau lucrători la diverse fabrici, pe când alții erau doctori.

Acel tărâm era sub domnia Regelui Krullig și a Reginei Klara. Aceștia aveau și o fiică, prințesa Rosa. Toți locuitorii Țării Prichindeilor trăiau în pace și armonie. Toți erau prieteni, se respectau și se ajutau la nevoie.

Total era bine și frumos în împărăție, până într-o zi. Dis-de-dimineață, Prințesa Rosa s-a dus să-și vadă tatăl și mama. Atunci, descoperise că ceva i s-a întâmplat regelui. Acestuia i-a dispărut zâmbetul de pe chip. Regele Krullig era cunoscut ca unul dintre cei mai veseli și optimiști prichindei din țară, nu era normal ca acesta să nu zâmbească.

- Bună dimineața, tată! S-a întâmplat ceva rău? Astăzi nu zâmbești.

- Sunt bine, draga mea Rosa. Doar ca tăticul tău cred că e puțin bolnav. Dar nu-ți fă griji, doctorii regali vor sosi în curând.

- Și după aceea te vei simți mai bine? spuse prințesa îngrijorată.

- Sunt sigur ca după ce doctorul Pilulă va descoperi problema, se va rezolva.

Peste puțin timp sosi medicul regal împreună cu alaiul său de doctori. L-au consultat pe rege, iar după câteva ore i-au pus diagnosticul « Brioșita excesivă ». Cu alte cuvinte, regele mâncase prea multe brioșe cu afine, preferatele sale. Toată lumea îl înțelege pe Krullig, brioșele cu afine făcute de bucătarul Vanillio erau cele mai bune din întreaga lume a prichindeilor. Nimeni nu le putea rezista. Așadar, ca să se însănătoșească, regele trebuia doar să nu mai mănânce atâtea brioșe.

Trecu o zi, trecură două, trecură nouă, și totuși regele era tot întristat. Îngrijorată, regina Klara chemă la palat doctori din toate părțile împărăției, dar niciunul nu puteuse să spună cu exactitate ce a pățit regele.

Vaăzând că nu are altă soluție, Krullig l-a invitat la castel pe Verio, unul dintre cei mai mari și mai buni vrăjitori din întreaga lume a prichindeilor. Acesta veni și-l examină atent pe rege.

- De cât timp spuneți că sunteți bolnav, Maiestate?

- Astăzi împlinesc două săptămâni. De ce?

- Hmm... Asta ar putea fi o problemă. Puterile mele magice îmi spun că nu suferiți de o boală, ci mai degrabă că ați căzut pradă unui blestem. Noi, vrăjitorii, am învățat tot felul de vrăji la școală. De asemenea, am învățat și despre blesteme. Această vrajă neagră se numește « Fericus disparitio ». E o vrajă aparent inofensivă, dar după douăsprezece zile aceasta devine din ce în ce mai puternică.

- Vraja se va risipi de la sine? întrebă prințesa Rosa.

- Din păcate, nu. Exista o singură șansă de a scăpa de blestem: floarea Pulheria! E o plantă rară, aproape unicată, care însa nu mai exista decât într-o pădure misterioasă, de la capătul Țării Prichindeilor.

Regele și regina au mai stat la sfat cu Verio un timp, după care acesta se întoarse la coliba lui din Pădurea de Stejar.

- Ce ne facem acum, mamă?

- Vom vedea mâine...

Acum, e ora de culcare! spuse încet Klara.

Rosa nu vroia să stea cu mâinile-n sân, trebuia să facă ceva pentru a-și ajuta tatăl.

desen de Ilinca Straton

Așa că ziua următoare, înainte de ivirea zorilor, prințesa și-a luat un coș cu tarte cu căpșuni dulci ca sărutarea unui înger și a plecat la drum spre coliba vrăjitorului.

Merse, și merse, cale lungă să-i ajungă, până ce ajunse la Pădurea de Stejar.

- Acum, merg șapte pași la stânga, șaptezeci și șapte înainte, iar apoi șapte sute șaptezeci și șapte la dreapta și voi ajunge la casa Vrăjitorului Verio.

Astfel, începuse să numere cu atenție fiecare pas ce-l făcea, iar peste puțin timp văzu mica căsuță ivindu-se printre copacii ca niște fantasmе. Când a ajuns, bătu de trei ori la ușa colibeii, iar de dincolo de ușa se ivi un bătrânel îngenunchiat de bătrânețe și durere. Barba-i căruntă ajungea până-n pământ. Purta pe cap o pălărie albastră cu stele argintii și semiluni aurii, iar haina lungă avea exact

aceiași model. Pantofii aveau încheietori de argint, iar de vârful lor era prins câte un clopoțel cu sunet cristalin. Pe chipul său se citea oboseala, însă un zâmbet larg i se ivea pe sub mustața răsucită.

- Bună ziua, mare Verio! Îmi cer scuze dacă vă deranjez, dar știți..., adică ... vreau să spun... dacă ați putea să...

- Nu mai spune nimic, dragă. Te rog, intră!

Prințesa Rosa intră în micuța casă a vrăjitorului. Acolo se afla o bibliotecă imensă, aproape la fel de mare ca cea a palatului, plină cu cărți de magie. Pe o măsuță erau multe licori colorate și obiecte magice, cum ar fi o baghetă, globuri de cristal și chiar o mătură zburătoare. Într-un colț al camerei, un pat mic cât pentru un prichindel își găsea locul.

- Am știut că ai să vii. Tocmai de aceea, vreau să-ți spun drumul către comoara din Țara Prichindeilor. În zori, când prima rază de soare va mângâia pământul, un drum îngust se va ivi. Trebuie să îl urmezi și să nu te abați de la el, iar peste un timp vei da de un lac de argint cu nuferi de diamant. Cineva te va aștepta acolo, iar tu va trebui să-l ajuți. După aceea, un alt drum și mai îngust ți se va arăta. Dacă-l vei urma, vei ajunge la o grădină cu trandafiri roșii ca focul. Vei da peste un alt neajutorat pe care trebuie să-l salvezi. Apoi o potecuță mică va străluci în calea ta. La capătul acesteia vei da de casa vrăjitoarei. Ia cu tine această oglindă, vei vedea că te va ajuta mult în lupta cu ursitoarea cea rea.

În acea noapte, Rosa rămase la casa lui Verio, iar când prima rază de soare mângâie pământul, o boare caldă o trezi din somnul dulce. Prințesa se pregăti, își lua rămas-bun de la vrăjitor și porni la drum.

Merse, și merse, zi de vară până-n seară. Pentru că a urmat poteca cu strictețe, a ajuns la lacul de argint cu nuferi de diamant. Frumusețea acestora îi tăie respirația Rosei, când deodată se auzi un glas subțire:

- Te rog, ajută-mă, și nu-ți va părea rău! Rosa se uita cu atenție în jur și zări o broscuță zăcea aproape fără suflare pe mal.

- De trei zile nu a mai trecut nicio muscă pe aici, nu am ce să mănânc.

Amintindu-și de spusele lui Verio, prințesa scoase din coșuleț o tartă cu căpșuni și i-o dădu micii broscuțe. Această o înfulecă pe data și, mulțumindu-i, i-a zis Rosei:

- M-ai salvat de la moarte. Eu sunt Oachi și îți datorez viața! Cum te-aș putea răsplăti?

- Sincer, mi-ar prinde bine puțină companie. Am un drum lung de parcurs, nu vreau să fiu singură.

Fiindcă se înserase, Rosa și broscuța se adăpostiră în scorbura unei răchite vechi. Și dormira până-n zori, când aceeași adiere plăcută o trezi. Și așa, cei doi prieteni porniră la drum.

Împreună timpul ar fi trebuit să se scurgă mai repede, însă drumul parcă era de trei ori mai lung. Ca să treacă orele mai repede, au cântat, au dansat și chiar s-au jucat de-a prinselea.

În zorii celei de-a treia zi, în zare se vedea o pată roșie. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât se mărea pata roșie. Atunci și-au dat seama că aceia nu era altceva decât grădina cu trandafiri. Petalele de catifea purpurie ale florilor formau un covor de foc. Parfumul dulce, îmbătător te împresura din toate părțile.

Deodată, o voce neajutorată străpunse liniștea deplină:

- Ajutor! Mi-am prins aripioarele în spini!

Glasul se auzea dintre trandafiri, unde un fluturaș multicolor își agățase aripile în spinii ascuțiți ai florilor.

- Nu te panica, te voi scoate de acolo numaidecât!

Imediat ce îl găsi, îi eliberă cu grijă firavele aripi din capcană.

- Îți mulțumesc din suflet! Eu sunt Fifly! Cum te pot răsplăti pentru binele ce mi-ai făcut?

- Nu e nevoie de răsplată. Dacă ai putea veni cu noi și să zbori în văzduh să ne spui ce ne așteaptă, am fi foarte fericiți.

Fluturile a fost de acord. În grădină se afla și o bancă, loc unde și-au petrecut noaptea. Oachi și Fifly dormeau, însă Rosa nu putu să adoarmă. Gândul îi era la tătăl ei. Oare își revenise? Oare boala se agravase? Oare mai exista vreo speranță? Știa că fiecare minut pierdut ducea la pierderea definitivă a fericirii regelui. Rosa admira bolta cerească. Pe cerul ca o petală de lalea neagră strălucea luna asemenea unei perle sidefate, înconjurată de mici mărgăritare- stelele.

Liniștea și parfumul dulce al trandafirilor o îndemneau la visare. Nemaiputând să-și țină ochii deschiși, căzu pradă somnului.

Dar vântul căldicel ce o trezea de obicei nu mai era atât de cald. Nici măcar nu mai era o boare. Devenise un vânt rece în toată regula. Cei trei prieteni s-au trezit pe dată. Cerul se schimbuse. Norii suri își purtau grei plumbul peste întinderea pustie.

- Iată și ultima cărare, spuse Rosa. Acum e acum.

Prințesa, Oachi și Fifly și-au adunat forțele, mâncară câte o tartă și plecat-au spre casa vrăjitoarei.

De această dată, drumul părea a nu avea sfârșit. Merseră, merseră și merseră, cale lungă să le-ajungă... Au mers neîntrerupt, iar în zorii celei de-a șaptea zi s-au trezit în inima Pădurii Umbrelor, un loc de negăsit pe orice hartă. Acolo au găsit casa Vrăjitoarei Henna.

- Rosa, știi, mie..., mie..., mie mi-e frică să merg mai departe! spuse Oachi.

- Sincer să fiu, și mie! zise fluturașul.

- Prieteni, am trecut printre atâtea împreună, am trecut de atâtea pericole, am ajuns până aici, trebuie s-o facem! Altfel, tatăl meu nu-și va mai reveni... și mi-e teamă că am să-l pierd!

- Ai dreptate. Orice ar fi, o vom face! au spus broșcuța și fluturile.

- Și o vom face *împreună!* a adăugat Rosa.

Astfel, prințesa bătu la ușa vrăjitoarei. Aceasta se deschise. Cei trei au intrat în casă, dar nimeni nu părea a fi înăuntru.

- Păi, nu e nimeni acasă... Acum putem pleca liniștiți!!! zise Fifly.

Dar chiar atunci ușa de la intrare se închise în urma lor.

- E încuiată! a exclamat Oachi încercând s-o deschidă.

- Bine ați venit, dragii mei! Abia așteptam să apăreți. Faceți-vă comozi, veți sta aici pentru mult timp: pentru totdeauna! Mai ales tu, Rosa ! spuse Henna apărând din întuneric.

- Chiar nu te sature niciodată de făcut rău?

- O cunoști??? Exclamară prietenii prințesei.

- Acum mult timp, Henna a fost vrăjitoarea cea mai bună din regat. Era magicianul regal al tatălui meu, până când setea de putere a schimbat-o complet. Tata a decis ca din acel moment, Henna să nu mai calce pragul împărăției. De asta i-a furat fericirea. Ce ai făcut cu ea? Unde ai ascuns-o?

- Nu am să-ți zic niciodată! a zis vrăjitoarea. Și, îndreptându-și sceptra magic asupra lor, spuse cuvintele:

- "Hocus pocus fidibus! Pietrito per veci!"

Atunci, Rosa și-a adus aminte de oglinda primită de la Verio. O îndreptă către vrăjitoare și, înainte de a-și da seama, aceasta se vrăji singură și se transformă în stană de piatră. Rosa a atins stânca, iar aceasta s-a transformat în ceea ce căută ea:

- Floarea Pulheria! Am găsit-o! strigă fericită Rosa.

Imediat au pornit spre palat. Acesta era însă foarte departe, iar pe drum Fifly observă că floarea începe să se ofilească și să-i cadă petalele.

Prințesa, broșcuța și fluturașul au mers zi și noapte fără oprire, iar după douăsprezece zile au ajuns în sfârșit la palat!

- Ce bine e să te întorci acasă! exclamă prințesa când, observă cel mai rău lucru.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Oachi.

- Floarea... s-a ofilit!!! izbucni în plâns Rosa.

Regele era în grădina palatului când își zări fiica cea dragă apropiindu-se de el. Rosa fugi în brațele tatălului său, iar acestuia i se scurse pe obraz o lacrimă de bucurie.

- Tata, îmi pare tare rău pentru că nu am adus antidotul. Iar apoi prințesa îi povesti regelui Krullig cum a mers la Verio, cum i-a întâlnit pe Oachi și Fifly, cum au învins-o pe vrăjitoarea cea rea, cum au găsit floarea Pulheria și cum aceasta s-a ofilit pe drum.

- Dar ai găsit fericirea. TU ești fericirea mea! Mi-am dat seama de acest lucru de îndată ce ai dispărut. Mă bucur nespuse că te-ai întors! spuse regele.

- Și eu, tată, continuă Rosa.

Așadar, nu întotdeauna comoara trebuie să fie ceva mare, ci simplele gesturi de iubire sunt o comoară.

Iar de atunci, Rosa, împreună cu părinții săi și noii săi prieteni au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

Vis de iarnă

de Ramona Hondru

A fost odată ca niciodată că de n-ar fi nu s-ar povesti, o zi frumoasă de iarnă. Norii grei, plumburii, alunecă pe cer inundând cupola imensă a cerului. Deodată, ca printr-o magie, a început să ningă. Fulgii, asemeni unor fluturi ce parcă au uitat să zboare, cad pe pământ, acoperind împrejurimile. În scurt timp totul a îmbrăcat haina albă și strălucitoare a iernii.

Se facuse timpul bun pentru derdeluș. Ne-am adunat cu toții, și cu mare grabă am plecat cu săniuțele. Zgomotele noastre de bucurie au trezit din somn Craiasa Zapezii. Era așa frumoasă! Avea pielea albă ca neaua, părul negru ca abanosul și nu era foarte înaltă. Coroana de pe cap era decorată cu sute de fulgi de nea, iar rochia avea o trenă lungă, îmbodobită cu fluturi de gheață. În talie avea o centură făcută din stele și luceferi. Stătea în casuța cu ferestre mici din inima pădurii contemplând și ea împrejurimile. A ieșit bucuroasă și cu o singură mișcare din bagheta magică a chemat iepurașii și veverițele. Astfel, împreună cu ea și cu ajutoarele sale, am petrecut o după-amiază nemaipomenită: am făcut un om de zapadă, ne-am bătut cu bulgări, ne-am dat chiar și cu saniuțele. Însă cum orice e frumos se termină repede, noaptea veni și frigul ne cuprinse pe toți. Un singur moment ne-a stricat distractia: Vrajitorul din Peșteră s-a trezit. Supărat că l-am deranjat a venit cu bagheta neagră șoptind "Alahamora" și ne-a distrus omul-de-zăpadă. Vraja lui nu a rezistat puterii magice a Craiesei, care l-a format la loc mai frumos și mai mare ca celălalt. Am fi stat ore în șir, dar totuși, chiar și Craiasa trebuia să meargă la culcare. Moșul Ene veni încet, încet. Era o liniște deplină și nu se mai auzea decât scârțâitul zăpezii sub pașii grăbiți ai trecătorilor din ce în ce mai rari. Odată cu venirea diminetii, Craiasa dispăruse. A fost doar un vis de iarnă. Un vis ca un basm de frumos din care nu ți-ai mai dori să te trezești. "Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa..."

O seară puțin neobișnuită,

de Fabian Marcoci

Eram singur acasă în seara de 31 Octombrie, o seară înnorată și mohorâtă cu o ceață groasă de o tăiai cu cuțitul.

Mă uitam la un film la televizor când deodată se auzi un zgomot care părea a fi al unei farfurii care a căzut pe podea. M-am dus în bucătărie unde am găsit paharul de porțelan preferat al mamei spart. Animalele mele dormeau dar geamul din balcon era deschis așa că m-am gândit că un vânt puternic a făcut ca paharul să cadă, ceea ce nu era prea posibil. Nu am mai stat mult pe gânduri și m-am întors în camera mea.

În timpul publicității m-am dus să pun de mâncare pisicilor și să-l scot afară pe "Happy", câțelul meu. Când m-am întors în casă, televizorul era scos din priză deși încuiasem ușa înainte de a ieși afară. Aceasta întâmplare m-a cam băgat în sperieți. Am închis ușa la cameră, am băgat televizorul în priză și mi-am continuat vizionarea tremurând sub pătură. M-am uitat la ceas și era ora opt și jumătate iar părinții mei trebuiau să fie acasă cu o oră în urmă. Nu aveam credit pe telefonul mobil de aceea m-am dus să îi sun de pe telefonul fix, dar acesta avea un ton de ocupat. Am mers să mă uit pe geam și am observat prin ceața groasă faptul că becurile de la toate apartamentele erau stinse. Peste câteva secunde un zgomot puternic a răsunat din casa scării și toate luminile din casă s-au stins. Inspaimântat am alergat spre dormitorul meu dar înainte de a intra în el m-am împiedicat de "Maxi", motanul meu negru ce mi-a tăiat calea și înainte de a pupa podeaua m-am prins cu mana de ceva rece, solid și subțire. Pentru o fracțiune de secundă un fulger mi-a luminat casa și am observat că acel ceva era un schelet ce ținea o secure în mana.

Am deschis ochii și am țipat îngrozitor de tare dar imaginea scheletului era în continuare acolo. Scheletul chiar vorbea! A deschis gura zicând cu vocea mamei: Happy Halloween!

Povestea ghiocelului de iarnă

de Alexandru Medvichi

Era o noapte senină, iar stelele sclipeau ca niște gingașe globuri aurii. Fulgii ca un roi fluturi albi zburau și dansau ca într-o măreață horă. Toată țara era acoperită de o plapumă călduroasă de zăpadă. Gerul năprasnic îngheța micile ramuri ale copacilor cu hainele furate.

Oamenii sărbătoreau atunci 1 Martie, adică venirea primăverii. Dar de 10 ani nu mai venise anotimpul florilor. Fusesse numai iarnă. A fost o ceartă între prințesele anotimpuri acum câteva veacuri, imediat după moștenirea tronului împaratului an. Prințesele, bătrane acum, totuși s-au împacat. Baba Iarna, nemulțumită de condițiile păcii de atunci, își creă o mătură zburătoare cu puteri nemaipomenite. Bătu mătura de pământ și a început un ger cum nu se mai văzuse. Apele au înghețat pe loc și toate animalele și copacii parcă au murit. Totul era adormit într-un somn veșnic.

Bătrânele regine ale primăverii, verii și toamnei au încercat să o convingă pe sora lor mai mare, că viața nu mai are culoare doar cu iarnă, dar nu au reușit. Nici măcar puterea inimilor lor calde nu a oprit iarna nesfârșită, doar puritatea unui nou născut o putea învinge.

Dar, în acea zi de 1 martie, o minune s-a întâmplat. Din plapuma groasă de zăpadă a ieșit cu

greu un ghiocel plâpând cu petalele de un alb imaculat. Și acesta începu să plângă:

- Unde sunt frații mei ? zise el.

- Sunt adormiți într-un somn veșnic, spuse Luna care strălucea pe cerul negru, îmbrăcată în straie albe cu reflexii argintii. Întregul univers era parcă în așteptare.

- Soarele galben, nu s-a mai ridicat pe bolta cerului de mult timp, spuse ea.

- Și cum aş putea să-i salvez ? zise drăguțul ghiocel.

- Făcând o faptă bună, spuse luna.

Și nu după foarte mult timp, cineva le întrerupe discuția. Era un copil. Acestuia îi venise o minunată idee: „*Ce ar fi dacă i-aș da acest ghiocel Babei Iarnă ?*” Și îl rupse cu grijă și merse spre palatul Babei Iarnă. După un drum cu multe peripeții ajunse la palatul acesteia. Gărzile, la rugămintele lui, i-au dat voie să intre.

Baba se gândea de ce nimeni nu o caută și nimeni nu îi vorbește. Dar veni copilul la ea:

- O primăvară frumoasă! exclamă acesta . Te rog, las-o pe primăvară să se întoarcă!

Baba a fost atât de impresionată și fericită încât opri iarna. Natura prinse iarăși viață și toată lumea era fericită, chiar și ghiocelul care se sacrificase pentru viața fraților săi. De atunci, toată lumea apreciază și îi este recunoscătoare micului ghiocel.

Pădurea din fața casei

de Andrei Velicescu

Mireasma pădurii îmi îmbată simțurile. Mă apropiu cu grijă de ea, pentru a nu o deranja, și o privesc minute în șir. Mă încercă un sentiment care mă copleșește. Atât de tăcută și liniștită, așa cum o știu din totdeauna, dar atât de prezentă în viața noastră a oamenilor. Fragilă, dar rezistentă în același timp nu știe să se supere. Știe doar să viețuiască. Indiferent de cât rău îi facem, îi tăiem copacii, îi rupem crengile și frunzele, ea se încăpățânează să reziste. Dar nu orice fel de rezistență, ci o rezistență demnă și falnică, precum copacii seculari care cresc în ea.

Au trecut peste pădurea din fața mea mari urgii. Astă iarnă, una din cele mai grele din ultimii ani, jumătate din copaci au înghețat. Unii au rezistat în picioare, iar alții din genunchi au continuat să

lupte. Cu toții au suportat povara grea a omătului, s-au luptat cu dârzenie cu viforul ce amenința să crape și pietrele. Singura lor alinare a fost regina nopților, care le șoptea neîncetat că iarna va trece, că de acolo din regatul său din înălțimi se vede primăvara venind.

desen de Mălina Curpă

Zi după zi, pădurea a așteptat nerăbdătoare venirea primăverii. A sperat cu fiecare crenguță și rădăcină, că mai prinde o primăvară. La un moment dat luna i-a dat veste bună: călare pe raze de soare blânde, se vede venind primăvara

La auzul acestei vești mult așteptate, pădurea și-a pus straie verzi și a pornit o sărbătoare cât un anotimp de lungă.

A ținut să anunțe în cele patru zări că este bine și că a trecut iarna. În semn de mulțumire pentru mândrul soare, care i-a mângâiat călduros crengile în vremurile grele, pădurea a înflorit. Iar florile au răspândit în jur mireisme bogate și amețitoare. Noapte de noapte, sub adierea vântului molcom de primăvară, pădurea salută prietenește luna, amica sa de-o viață. O prietenă fidelă care nu lipsește de la nicio întâlnire, o ascultă și o înțelege.

Deși nu pare, pădurea este asemenea nouă oamenilor. Dacă petreci mult timp cu ea, îi poți auzi glasul și îi poți înțelege foșnetul neîntrerupt. Dimineța lacrimi de rouă se scurg de pe brațele pădurii, lacrimi care o înviorează și o hrănesc deopotrivă. Seara, liniștită, pădurea își întinde obosită crengile și îmbrățișează cu căldură amurgul rece al nopții.

Adoarme liniștită cu gândul la o lume mai bună, o lume în care oamenii îi recunosc meritele și mai mult decât atât, o respectă.

Veșnicia

de Maria Manole

O sută de ani... o mie de ani... o veșnicie

Cu toții ne gândim la cele mai mari grozăvii când auzim expresiile: „fenomen supranatural”, „ființă nemaivăzută”... Dar oare dacă nu e nimic special...? Totuși vreau să știu... ceva ce alții nu au descoperit încă... De exemplu, mi-ar plăcea să știu ce face un extraterestru sau cum arată. Printr-o sursă secretă, am reușit să conving unul să ia micul dejun cu mine... Mă pregătesc cu niște întrebări, dau comandă de cele mai bune deserturi și... îl aștept. Aștept, aștept, dar nu mai ajunge... După câteva ore trecute după ora stabilită, intră cineva în încăperea... E el... E slăbuț, pare subnutrit... Nu pare deloc periculos. Clipește foarte rar, iar ochii lui sunt negrii complet. Îmi pot vedea reflexia în ei. Oare ce se ascunde dincolo de ei...? Nici nu îi știu numele...

- Bună! Mă numesc 60, îmi atrage el atenția.

- Bună! Scuze, doar că nu am văzut pe nimeni care provine de pe o altă planetă.

-E OK. Wow, ne cunoaște limba și expresiile.

Mă uit la el și abia acum observ că zboară, dar fără aripi. E ca și cum ar pluti. Are trei degete la fiecare mână, iar în loc de picioare are un fel de fustă care îl ține în aer.

-Bănuiesc că o să te mai uiți mult timp la mine...? Știi, sunt cam intimidat...

- O, vai, scuze! Am uitat să îți zic să ieși loc. Și servește-te cu ce dorești!

- Ai înghețată?!

- Da. Și îmi place foarte mult înghețata! Preferata mea e cea de caramel!

- Și a mea! Se pare că începem să avem câteva lucruri în comun, sesizează el.

E încântat, la fel și eu, nu aș putea nega. Mi-am găsit un nou prieten..

-De ce te numești 60? îl întreb.

- De pe planeta mea se vede o constelație cu un erou alcătuită din 60 de stele. Legenda spune că este reprezentat un erou al Terrei. Acum un secol, planeta voastră era ocupată de adevăratele ființe supranaturale: vampiri, vârcolaci, magicieni... Voi credeți că extraterestrii vă vor

răul, dar nu e adevărat! Uite, acesta este jurnalul meu . Vei afla mai multe despre mine după ce îl vei citi. Nu îl mai arăta nimănui! Vreau ca acesta să fie un simbol al prieteniei noastre !

Nu e mare. E ca un jurnal de care aveam și noi, cei de pe Terra. Pe copertă scrie: „Ceea ce nu trăim la timp, nu mai trăim niciodată.”(Octavian Paler).

–Așa cum tu te-ai pregătit să mă surprinzi, ți-am pregătit și eu ție ceva, îmi întrerupe el gândurile. Îmi face semn să îl urmez. Ajungem într-un parc. Mă gândeam că poate îi voi vizita nava, dar nu e nimic aici. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, îmi zice:

- Aparențele sunt adeseori înșelătoare...

În fața noastră apare o navă care, aparent, nu pare deloc mare. Intrăm ... Parcă ar fi o casă. Are mai multe uși, iar după spusele lui, acolo sunt camerele. Ajungem în locul din care se pilotează nava.

–Mă gândeam că ai vrea să o pilotezi. Îmi zâmbește discret. Îmi artă ce ar trebui să fac și... pornim!!! Mă simt cu totul o altă persoană, simt că pot face orice. Aterizez pe planeta lui.

Mergem în vârful unui munte. Îmi zice: “Știi că visul oamenilor este să zboare cu propriile aripi. Gândește-te că poți face orice, oricum, oriunde și închide ochii. Acum dă-ți drumul...”

Îl ascult. Încep să zbor. E și el lângă mine. Zburăm împreună până când ajungem lângă un râu. Îmi spune: „De acum, totul depinde de tine.”

Închid ochii și sunt din nou pe pământ. Am jurnalul lui în mână. Încep să îl citesc:

„Prima zi

Am apărut... E o zi specială. Astăzi stelele s-au aliniat sub forma numărului 60. Acesta e numărul meu. Voi descoperi lumea .

După un an...

Îmi place să descopăr lumea. E ceva minunat. Sunt diferit față de ceilalți . Sunt unic. Nu mă deranjează. Am auzit că există și alte planete care pot fi și mai minunate decât cea pe care locuiesc eu.

Descopăr Terra.

Oamenii sunt de mai multe feluri. Unii sunt buni, alții sunt răi. Dar cred că, indiferent de imaginea lor aparentă, au nevoie de ajutor. Lumea lor e dominată de ființe supranaturale, vampiri, magicieni... Dacă pot, trebuie să-i ajut. Vampirii omoară orice ființă, om sau animal și trăiesc veșnic, iar printr-o simplă mușcătură omul ce este victimă se transformă în unul. Magicienii învie morții și îi îngrozesc pe toți, iar vârcolacii distrug și ei totul în calea lor. Mi-am făcut un plan. Îi voi închide pe toți într-un loc știut numai de mine. Am reușit!”

Acestea au fost doar câteva rânduri din jurnalul extraterestrului. Nu îmi vine să cred! Chiar sunt surprinsă. Am avut onoarea de a vorbi cu erou adevărat.

Nu pot să cred că au existat vampiri, vârcolaci... Am mai citit și că el trăiește veșnic. Unul dintre mesajele lui a exprimat faptul că dacă trăim veșnic, ascunși în lumea noastră, degeaba mai trăim. El e nemuritor, iar prin acest mod dorește să îi ajute și pe alții. La final scrie : „Datele mele sunt: „Fii tu înșăși!”.

Surorile Lumii ascunse

de Mălina Maria Turtureanu și Ilinca Lupu

I. Un început nu tocmai fericit

desen de Carina Sîrbu

A fost odată, într-un regat îndepărtat, un castel. Acest castel era ascuns în munți, departe de intențiile răufăcătorilor și înconjurat de cea mai neagră și mai îngrozitoare pădure. Nimeni nu putea pătrunde în negura care înconjura castelul. Chiar de ai fi fost în stare să mergi până în pădure, nu ai fi putut pătrunde din cauza zidului magic care bloca intrarea.

Cu toate că pe exterior arăta îngrozitor, sufletele care locuiau înăuntru erau bune, blânde și suave ca și clinchetul unui clopoțel: două flori încântătoare, de te puteai uita la soare, dar la ele nu. Două surori: una cu glasul de privighetoare, că atunci când deschidea gura ploua cu mărgăritare, iar cealaltă, un adevărat fluture pe ringul de dans, grațioasă și misterioasă: Lisa și Erika; cele două prințese frumoase, talentate, inteligente și... închise din cauza mamei care le proteja mereu, dar de cine sau de ce ele nu știau. Toată viața Lisa și Erika au tânjit după copilărie, dar nu puteau părăsi castelul.

Mama lor, pe nume Olsa, era bolnavă de ceva timp. Fetele știau că e doar o simplă viroză. Dar într-o zi, slujnica le-a dat cumplita veste:

- Fetele mele, a început ea pe un ton trist și dezamăgit, din păcate mama voastră nu va mai fi cu noi. Vrea să va spună câteva cuvinte înainte de...

Aici făcu o pauză subînțeleasă. Fetelor au început să le curgă lacrimi amare pe obraji.

- Mamăăă! strigă Erika, alergând în camera neagră, unde Olsa, cu chipul răvășit de durere, stătea întinsă pe pat.

- Erika, Lisa... Veniți aici, șopti ea cu greutate.

- Mamă, te rog, nu acum! zise Lisa înecându-se în lacrimi.

- Fetelor, se forță mama lor, am ascuns mereu de voi secretul familiei noastre. Mereu am crezut că vă fac un bine, dar am greșit enorm. Noi venim din Emalia, un tărâm ascuns care poate fi găsit doar de inimi pure. Trebuie să-l găsiți pe tatăl vostru, el o să vă ajute să ajungeți din nou în Emalia, acolo e casa voastră! Vă iubesc! spuse ea și își dădu duhul.

II. Adevăruri greu de suportat

Cele două surori gemene au rămas mult timp alături de patul mamei lor suferind la gândul că nu va mai exista cineva care să le apere, să se poarte atât de frumos cu ele, nimeni care să le iubească așa cum făcea MAMA!

Fetele au suferit mult, dar îi aveau alături pe Beck și Zack, doi băieți superbi, cei mai buni prieteni, care le-au ajutat mereu. Acum erau din nou alături de ele, așa cum fac prietenii adevărați.

Dar nimeni nu se gândea la ultimele cuvinte rostite de Olsa, asta până într-o zi când Lisa, cum citea o carte iar băieții jucau șah, Erika rupse liniștea și zise hotărât:

- Ascultați, a trecut deja o săptămână, iar noi nu ne-am gândit cum să-l găsim pe tata!

La cuvintele ei, băieții au început să râdă, iar Lisa lăsă cartea jos și se încruntă la sora ei:

- Tata a murit când ne-am născut! zise ea cu o voce puternică.

- Dar mama a spus să-l găsim! ripostă Erika. Eu cred în ea! Nu ți se pare ciudat cum mama ne-a ținut închise aici toată viața?! E evident că tata trăiește! Dacă chiar există Emalia, eu o s-o găsec, fie că mă ajuți sau nu!

Apoi dispăru de pe verandă.

Se lăsă o liniște ca de mormânt. Lisa se duse s-o caute pe sora ei.

- Erika, Erika, oprește-te!

- Uite, știi că e greu să crezi că venim din alt tărâm și că tata trăiește, când mama ne spunea mereu să nu aducem vorba despre asta, dar eu simt că e adevărat! Mă duc în pod, acolo o să găsec indicii.

- Dar e clar că mama a spus acele lucruri din cauza bolii! a zis Lisa.

- Nu, nu e așa! Repet: eu merg să caut indicii, dacă vrei să vii, eu nu te opresc!

- Dar podul a fost mereu un loc interzis de mama!

- Încă un motiv pentru care acolo trebuie să mergem!

Lisa începea să-și dea seama că într-adevăr ceva era ciudat. Așa că împreună cu partenerii lor au mers în pod. Au avut ceva emoții la început, dar au deschis ușa în cele din urmă. În fața lor era o încăpere mare și întunecată. Au început să caute printre cutiile răsturnate pe podeaua umedă și au reușit să dea peste o carte cu coperti de piele. După ce au luminat puțin camera au descoperit că țineau în mână un jurnal al... lui Olsa!

Au tresărit puțin și apoi l-au citit. Atunci au descoperit că ele provin din Emalia, o lume ascunsă care putea fi găsită foarte greu. Mama lor era regină acolo, iar străbunica și bunica fuseseră înainte. Dar chiar la încoronare, Dortas, un rege malefic care vroia tronul doar pentru el, a deschis portalul cu ajutorul magiei negre și doar el și cu sora lui Olsa au ajuns în lumea umană. Acum Dortas vroia să cucerească lumea și să își omoare sora. Dacă Lisa și Erika, cele două surori alese de Profet vor salva Emalia, atunci totul va fi bine, dacă nu.....

III. Introducerea unei noi aventuri

Acum, cei patru prieteni erau în mare cumpănă. Erika era fascinată de ce afla, în timp ce Lisa vroia să creadă că e doar un vis urât și nimic nu se întâmplă. Ea a început să plângă și i-a spus surorii ei printre sughituri de plâns amestecate cu furie:

- Eu nu o să te ajut să găsești nu știi ce lume care nu există și care nu va exista vreodată!
- Dar jurnalul mamei? Nu e o dovadă destul de bună pentru tine? întrebă Erika.
- Mama era bolnavă de ceva timp! Sunt sigură că a inventat toate astea!

Discuția dintre cele două a fost în scurt timp întreruptă, când o lumină albăstrie a început să se reverse peste cameră. Un chip strălucitor a apărut în umbră.

- Nu vă fie teamă dragii mei, se auzi o voce suavă și catifelată. Eu sunt o zână protectoare care vă va apăra pe tot parcursul drumului. De câte ori o să fiți puși la încercare și nu o să puteți rezolva problema, eu o să fiu cu voi. O să vă spun și ce vă așteaptă, dar singuri o să găsiți calea. Lisa, știu că e greu, dar te rog înțelege că tu și Erika sunteți SINGURELE care puteți salva lumea în care familia ta ar da orice să se întoarcă! Tatăl vostru trăiește și este ținut ostatic de către Dortas, trebuie să vă feriți de el pentru că odată ce vă va avea, va putea pătrunde în Emalia! Nu știu dacă puteți înțelege ce pericol imens ne așteaptă dacă nu încercați măcar să ne salvați! Prietenii voștri vă vor putea însoți, pentru că sunt multe pericole. Trebuie să găsiți cele patru elixire care conțin cele patru Taine: Aer, Foc, Pământ și Apă. Cu acestea îl veți putea salva pe tatăl vostru. Vă urez mult noroc și să nu uitați să aveți încredere în voi! Mai căutați în jurnal și veți găsi ceva incredibil de valoros!

Cei patru au rămas fără cuvinte, pentru că acel chip minunat a dispărut lăsând în urmă o sclipire argintie și multe întrebări.

- Încă nu crezi?! întrebă Erika, adresându-se surorii ei.
- E doar un vis! exclama Lisa mereu.

În cele din urmă, Erika se lăsă păgubașă și, ajutată de Zack, căuta obiectele despre care le spusese zâna.

Între timp, Beck se strecură pe la spatele Lisei și o sperie puțin, ridicându-i astfel moralul.

- Ce s-a întâmplat!?
- Doar că... din totdeauna am crezut că sunt o fată cu totul normală, dar m-am înșelat! Îmi vine greu să cred povestea asta!
- Dar este destinul tău! Nu poți fugi de el tot timpul!
- Dar sunt o ciudată! zise Lisa și lăsă capul în jos.
- Hei! Unora le plac ciudatele!

La această replică Lisa nu se putu abține să nu surâdă și-l împinse prietenește.

- Veniți repede! se auzi vocea lui Zack din celălalt capăt al camerei.
- Ce s-a întâmplat!? întrebare a celor doi, sculându-se de jos.
- Am găsit două medalioane și o hartă a Emaliei! strigă Erika bucuroasă.
- Dar la ce folosesc? întrebă Lisa.
- Aici scrie „*Pentru fetele mele, de la mama*”, este pentru voi două, spuse Zack.
- Puneți-l la gât, Lisa! Asta dacă mai vrei să... zise Erika nesigură.
- Da, îmi cer scuze tuturor pentru comportamentul meu, mai ales ție, Erika.

Cele două surori se împăcară și își puseră medalioanele. Apoi, cei doi băieți au încercat să citească harta, dar nu prea făceau o treabă bună. Nu vedeau decât puncte.

IV. În căutarea Emaliei; Aerul

- Nu înțeleg nimic din harta aceasta! zise Zack încurcat.

- Hei, fetelor! strigă Beck.

Surorile se apropiară de hartă. La început, totul era neclar, doar puncte! Dar Lisa reuși să descifreze misterul:

- Priviți, strigă ea, e harta drumului către Emalia! O să ne luptăm cu un șarpe!?

- Despre ce vorbești? întrebă Beck. Ai nevoie de un doctor? râse el.

- Nu, uitați-vă cu atenție! Nu priviți punctele, priviți dincolo de ele! Concentrați-vă!

- Da, reuși Erika să-și dea seama. E adevărat!

Dar băieții nu înțelegeau ce spun prietenele lor. Erau oameni, nu ca ele!

- Nu-i nimic! zise Erika. O să vă spunem noi ce scrie. Acum... ce facem?

În acel moment, se auzi un cântec de privighetori, pereții podului deveniră copaci, cutiile animale și tavanul cerul limpede. O sclipire aurie lumină parcă pădurea. Drumetii își dădură seama că aceea era calea.

Puțini timizi, dar cu multe forțe proaspete, au pornit la drum. Calea era luminată, așa că nu aveau de ce să se teamă. Dar, încetul cu încetul, veni noaptea și în față le apărură două cărări: una care ducea spre cea mai frumoasă lume, cu păsărele, un soare minunat, animale, râuri din bomboane... Cealaltă era de-a dreptul înfricoșătoare: copaci negri, nori ca de plumb, animale fioroase... Toți trei s-au grăbit spre calea frumoasă, dar Zack le atrase atenția:

- Ascultați, nu trebuie să mergem pe acolo! Drumul frumos reprezintă starea noastră DUPĂ ce o să salvăm Emalia, iar cel urât starea noastră ACUM!!! Vă spun, acela este drumul cu pericolele pe care o să le înfruntăm!

Cu toții au înțeles că Zack are dreptate, așa că au urmat calea înfricoșătoare: se pare că au făcut o alegere bună.

După lungi ore de mers, au ajuns la gura unei imense grote, cu gândul să se odihnească. Însă, când au ajuns, au înlemnit de frică: în spatele lor stătea un uriaș șarpe care, cu ochii sticliți, aștepta momentul să-i poată mânca. Dar, de niciunde, a apărut un pegasus magic și le-a strigat:

- Repede, în spatele meu!

Lisa și Beck s-au urcat cu grabă, dar Erika și-a prins piciorul în unul dintre cioatele din grotă.

- Erika, îi strigă Zack alergând să o salveze.

- E în regulă... Pleacă fără mine!

În acest timp, șarpele se apropia din ce în ce mai mult. Cu o ultimă forțare, Zack își eliberă prietena și săriră pe spatele acelei creaturi salvatoare.

În timp ce zburau pe deasupra norilor, Lisa și Beck, fiind preocupați să afle cine era salvatoarea lor și ce știe despre Emalia, Erika îndrăzni să îi spună lui Zack:

- Îți mulțumesc mult că m-ai salvat!

- Nu puteam să-mi las prietena acolo!

Acel pegasus magic nu putea vorbi, deoarece rămăsese mut în urma unei lupte aprige, dar prietenii nu puteau ști asta. Îi lăsa într-o poiană luându-și zborul. În urma lui căzu un bilețel, iar Lisa îl citi cu voce tare:

Ia gândește-te și spune
Cine-i mai bogat în lume
Apa ne-a lăsat-o Dumnezeu
Ca să bem și tu și eu.
Concentrați-vă pe mate,
Și aflați o carte
În trunchiul copacului veți găsi
Ceva ce sigur vă va trebui.

Acum cu toții erau încurcați. Despre ce carte era vorba? Și era în copac? Erika rupse prima tăcerea:

- E o ghicitoare. Este vorba despre Pământ, adică țara natală - Emalia!
- Apa de la Dumnezeu este centrul Emaliei! zise Lisa.
- Dar ce legătură are matematica? întrebă Beck.
- Tata a fost profesor de matematică! găsi Lisa soluția.
- Cartea... Jurnalul lui Olsa! Țin minte că era un copac desenat acolo! spuse Zack.

Erika scoase cartea. Într-adevăr, era un copac desenat pe una dintre pagini. Mama lor scria despre o ușiță secretă aflată în spate. Toți au căutat desperați, până când Beck găsi ușița, iar în ea... Taina Aerului!!!!

V. Focul; Au rămas 3

Da, cei patru prieteni au găsit prima taină! Un sfert din drum era terminat! Au început să se bucure și să se îmbrățișeze emoționați. Atunci, o lumină albăstrie le-a atras atenția. Chipul zânei luă contur:

- Dragii mei, mă bucur mult că ați găsit prima Taină! Lisa, toarnă te rog elixirul aerului în acest sceptru!

Zâna îi dădu Lisei sceptrul și continuă:

- După fiecare Taină găsită, veți fi mai puternici și veți putea lupta cu ajutorul acestor sceptre datorită elixirelor; fiecare va primi unul! Aveți nevoie de ele, pentru că de acum urmează adevăratele greutăți: vă previn că veți face cunoștință cu maiășii, care lucrează pentru Dortas, iar unul dintre voi va rămâne acolo; ceilalți vor trebui să-și continue drumul fără el! Nu știu cine! Multă baftă în continuare!

Chipul dispăru imediat mărindu-le tinerilor curiozitatea. Osteniți după atâtea căutări și după tot mersul prin pădure, s-au hotărât să se odihnească puțin la poalele copacului. Visele drumeților erau vesele și frumoase, amintind de reușita lor. Doar Beck avea coșmaruri și vedea întruna un fel de indian care îl amenința.

Dar lumina primilor zori se ivi în curând, spulberând visele călătorilor. Primul care a deschis ochii a fost Zack. El le dădu deșteptarea tuturor și atunci își dădură seama că sunt în... Egipt! În fața lor era o întindere nesfârșită de dune de nisip, iar în centru o măreață piramidă se ridica maiestuoasă.

- Sunt sigură că Taina Focului se găsește în piramidă! spuse Lisa.
 - Dar nu uita de avertismentul Zânei! Unul dintre noi va rămâne aici! zise Erika.
 - Dar cine?! întrebare băieții într-un glas. E clar că unul dintre noi! Doar noi nu prea avem ce căuta în povestea asta.

- Nu e deloc adevărat! Avem nevoie de voi! Nu am fi ajuns aici fără ajutorul vostru! zise Lisa.

Erika se gândi să pună punct discuției și porniă către piramidă. Ajungând în fața ei, au căutat în fiecare colțisor, dar nu au găsit nicio cale de intrare.

La un moment dat, Lisei îi veni o idee:

- Stați puțin, eu am Puterea Aerului, pot să-l folosesc ca să îndepărtez un strat de nisip!

Spunând acestea, scepstrul se ridică în aer, ca și cum Lisa i-ar fi dat o comandă. Într-o fracțiune de secundă, stratul de nisip dispăru și se ivi o poartă de piatră pe care stătea scris:

N-o poți cumpăra sau vinde,

Nici în mână n-o poți prinde.

Dar o poți lua cu tine,

Să te ai cu lumea bine.

- E cam dificilă ghicitoarea asta! spuse Zack.

- Nu, trebuie doar să gândim! Deci nu este ceva material, ceva sufletesc! Ceva care te face să te simți bine, ceva... începu Erika judecata.

- Prietenia! strigă deodată Beck. Nu este ceva care se poate vinde sau ceva pe care poți s-o atingi! Dar te face să te simți minunat!

În acel moment poarta se deschise iar ei au putut să intre în piramidă. Îi întâmpină un culoar imens, dar luminat, deci era simplu să poată trece prin el.

- Nu știam că ești atât de sensibil! îl tachină Lisa pe Beck, fără ca cineva să-i audă.

- Multe nu știi tu despre mine! răspunse băiatul misterios.

Însă nu mai avură timp să spună nimic pentru că în față li se arătară două drumuri: unul pe care erau desenate note muzicale, iar celălalt pe care erau pictate balerine. Erika împreună cu Zack au mers pe drumul cu dansul, iar Lisa și Beck pe celălalt.

Dintr-odată, înainte ca Lisa să facă un pas, pe Beck îl apucă o durere îngrozitoare de cap și nu se putea mișca! După mai multe minute își reveni și îi spuse prietenei lui că trebuie să pășească pe notele muzicale în ritm, altfel nu vor putea să treacă teferi.

- Dar, tu de unde ai aflat? întrebă Lisa.

- Nu contează! i-o reteză băiatul.

Atunci fata se ridică în aer cu ajutorul scepstrului, iar Beck atinge notele muzicale astfel încât împreună să formeze o melodie. Când începu Lisa să cânte toată piramida se cutremură. O voce atât de frumoasă și suavă, cu atât de mult suflet în ea ... PERFECTĂ!

Dar când mai aveau și ultima nota de atins, Beck o greși! Atunci se întâmplă neprevăzutul! În spatele lor erau cam 20 de maiiași care aveau săbii lucioase și ascuțite!

- Fugi! îi strigă Beck Lisei.

Lisa îl ascultă, crezând că el o urmează. Însă Beck rămase, pentru că observase la unul dintre maiiași o floare roșie și se gândi pe dată că era folositoare. Dar atunci când se apropie să o ia, unul

dintre ei îi străpunse brațul cu sabia care era otrăvitoare. Beck se prăbuși la pământ fără să mai poată să spună nimic.

Între timp, Erikăi și lui Zack li se pregăteau alte surprize: ei au trebuit să treacă de un imens ring de dans, dar din care cădeau cristale! Dacă unul dintre acele cristale te lovea, rămâneai acolo. Zack trecu primul, iar apoi veni rândul Erikăi. Fata baleta cu atâta grație și cu atâta gingășie! Dar, la un moment dat, timpul expiră și Erika era să cadă în acea groapă fără sfârșit. Dacă n-ar fi fost Zack să o prindă, totul ar fi fost pierdut!

- O, Doamne! Mulțumesc!

- N-ai pentru ce! zâmbi cu timiditate băiatul.

Dar nu mai avură timp să mai vorbească, pentru că în fața lor apărură 20 de maiiași! Cu greutate au reușit să scape, găsind o ușiță ascunsă în piramidă. Când au ieșit au găsit-o pe Lisa, moartă de frică! Prietenii s-au îmbrățișat bucuroși de reîntâlnire povestindu-și aventurile.

- Stai, Lisa, unde e Beck? întrebă Erika deodată speriată.

- Era în spatele meu!

- Fetelor, mai știți că unul dintre noi trebuia să rămână aici?! își aminti Zack.

- Nu, nu, Beck! strigă Lisa începând să-i curgă lacrimi pe obraji.

Apoi au observat cu toții că piramida se închide.

- Nu, nu, asta nu se poate întâmpla! O să mă duc după el, doar e vina mea că a dispărut!

- Dar poți să nu te mai întorci niciodată! strigă Erika îngrijorată.

- Îmi asum riscul!

Lisa nu băgă de seamă avertismentele surorii ei și intră în piramidă chiar înainte de a se închide de tot!

Intrată acolo, îl strigă pe Beck și îl căută pe toate drumurile, dar acesta nu era! Chiar înainte să izbucnească în plâns, auzi vocea stinsă a prietenului ei. Când se întoarse și îl văzu.....

- Beck!!! Cine ți-a făcut asta? Nu, stai, nu vorbi! Cât mă bucur să te văd! Dar.. cum? O, vai! E doar vina mea! Îmi pare atât de rău! zise Lisa și începu să plângă:

- Lisa... Am luat această floare de la maiiași!

- E.. e.. e Taina Focului! Ai găsit-o!

Fata își bandajă prietenul cu ce găsi și apoi se înălțară cu ajutorul sceptrului Aerului până în vârful piramidei, ca să poată ieși.

Când îl văzură Erika și Zack pe prietenul lor, înlemniră de spaimă. Alergară spre Lisa, dar chiar atunci Egiptul Antic dispăru sub ochii lor și se treziră lângă o cascadă înconjurată de copaci și plante. Împreună, îi făcură lui Beck un culcuș și îl așezară cu grijă. Lisa îl îngrijea cum putea ea mai bine: rănilor le pansa, îi dădea să mănânce și încerca să îl facă să se gândească la altceva. Zilele treceau, dar starea lui Beck se agrava cu toate eforturile prietenilor.

Într-una din zile, zâna lor protectoare apărură și le spuse că Beck trebuie să rămână aici, dacă nu vor merge mai departe, avea să fie prea târziu!

Prietenii rămaseră șocați la auzul acestor cuvinte, se întoarseră, dar Beck dispăruse! Atunci, îndurerați, înțeleseseră că trebuie să-și continue drumul orice ar fi!

N-avură timp să mai spună nimic, pentru că în fața lor apărură o câmpie care părea a fi nesfârșită.

VI. Ultimele 2 taine

- Dar.. Suntem singurii aici! Și unde ne aflăm? întrebă nedumerită Erika.
- Ba nu! Uite o bătrânică! Poate știe ea ce e locul acesta, spuse Zack.
- Scuzați-mă, ne întrebam dacă ne puteți spune ce este acest loc, zise politicoasă Lisa apropiindu-se de bătrână.

Bătrâna nu apucă să spună niciun cuvânt atunci când le zări pe cele două surori.

- O, Doamne! Surorile alese de Profet! V-ați întors?
- Ne cunoști?
- Desigur, toată Emalia vă cunoaște!
- Dar cine ești tu?
- Eu am fost Zâna Protectoare a lui Olsa. La nașterea voastră, Întunericul a distrus Emalia, luându-vă tatăl. Mama voastră și cu mine am reușit să vă salvăm.
- Înseamnă că poți să ne arăți drumul spre Emalia.
- Eu îl știu, dar nu vi-l pot spune.....
- De ce?
- Fiindcă mama și tatăl vostru au hotărât că doar cele două surori vor găsi singure, avându-se doar una pe alta, calea de a-și salva lumea și tatăl.

- Dar noi îi avem pe prietenii noștri și pe Zâna Protectoare! zise Erika.
- Da, e adevărat! Fata mea v-a ajutat mult și o să vă stea alături în continuare! Dar n-ați observat că deja unul dintre prietenii a rămas aici?! Până la urmă, singure veți găsi calea!

În acel moment, sub ochii lor, bătrâna se transformă într-un frumos fluture și își luă zborul, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Și acum ce facem? întrebă Zack. Ați auzit ce a spus, nu mai aveți nevoie de mine!
- Termină, dacă nu ai fi fost tu, aș fi rămas în peștera aia, iar tu ai găsit soluția pentru Taina Aerului! Termină cu prostiile și haide!

Băiatul se rușină și își urmă prietenele smerit. Cu fiecare pas făcut drumul părea mai anevoios și mai greu ca niciodată.

- Nu mai pot! oftă Lisa, așezându-se pe o buturugă.
- Stai liniștită, vă voi ajuta eu! se auzi din spatele ei o voce străină. Se întoarse și văzu că lângă ea stătea o vulpe cu ochii sticliți.
- Cine ești tu? întrebă Lisa speriată.
- Sunt singură. Am nevoie de prietenii! Mă puteți ajuta voi? În schimb, eu o să vă adăpostesc la mine pentru a vă trage sufletul.

Lisa se lăsă înduplecată repede și se apropie de vulpe. Dar Erika spuse răspicat:

- Nu, știu cine ești tu! Tu ești exemplul răului, dacă te vom urma, vom pieri! Pleacă, pleacă de aici!

- Vă rog, nu mă lăsați aici! Vreau doar niște... prieteni!
- Erika, nu fi rea cu biata creatură! spuse Lisa. E singură și are nevoie de...
- Are nevoie de noi! Are nevoie de TATA! A avut nevoie de BECK! Nu te lăsa impresionată de această făptură a răului!
- Vreau doar niște prieteni! repetă vulpea.

- NUUUUUU! Încetează cu toate aceste minciuni! Dispari, nu vei reuși niciodată să mă convingi! NICIODATĂ!

Lisa își dădu seama atunci că sora ei are dreptate, pentru că vulpea începuse să-și schimbe culoarea, iar acel loc, care părea superb la început, se transformă încetul cu încetul în cel mai înfricoșător loc care poate exista! Fetele se înspăimântară, însă aveau sceptrele Aerului și al Focului, așa că erau pregătite! Dar o voce familiară se auzi în spatele lor.

- Fetelor! Mă duc! Mă trage spre el! Erika, vreau să știi că te iubesc mai mult decât aș putea spune! Acest dar este de la mine!

Sfârșind aceste cuvinte, Zack aruncă la picioarele Erikăi o scoică și dispăru. În urma lui se ivi elixirul Pământului. Nu după mult timp, o lumină albastruie își făcu apariția. Era Zâna lor protectoare.

- Felicitări pentru descoperirea celor patru Taine și îmi pare nespuse de rău pentru Beck și Zack! le zise Zâna.

- Avem patru Taine? Eu văd doar trei!

- Gândește-te mai bine și vei descoperi și Taina apei.

- Spune-mi un indiciu!

- Este ceva ce ai primit în dar.

Cele două surori și-au dat seama că este vorba despre scoică, iar în momentul în care Zâna a plecat, lăsând în urma ei un bilet, acea scoică s-a transformat în elixirul apei. În timp ce Lisa era fericită că a găsit cele patru Taine, Erika citea mesajul lăsat de Zână. Spunea că mai au doar câțiva pași și vor ajunge la castelul lui Dortas.

VII. La dușman acasă

Când au aflat că au găsit toate cele patru Taine, s-au îmbrățișat cu emoție, îmbărbătându-se pentru ce urmează: să meargă la castelul lui Dortas!

Cu cele patru elixire și cu multă încredere în ele, mergeau cu pas hotărât spre casa dușmanului. După multe ore de mers, au ajuns la intrare. Castelul era păzit de 20 de maiiași, cei care l-au rănit pe Beck! Lisa simți că își pierde controlul văzându-i pe cei care i-au făcut rău celui pe care îl iubea! Cu sceptrul Focului, îi arse până îi făcu scrum, iar apoi, împreună, pătrunseră în palat. Mergeau pe coridoarele întunecate gândindu-se doar la tatăl lor.

S-au plimbat prin toate camerele, dar nu au găsit nimic periculos sau ceva care să le amintească de tatăl lor sau de Dortas. Asta până au ajuns în ultima încăpăre!

Când au intrat, l-au văzut! Dortas în persoană!

- Hei, strigă Erika curajoasă. Ne mai ții minte?

Dortas, cu un rânjete pe buze, răspunse:

- Cum aș putea să vă uit, nepoțelele mele dragi?!

- NEPOȚELE?! ziseră surorile în cor. Ești...

- Unchiul vostru! Și cel care va cuceri Emalia cu „ajutorul” vostru!

- Știm de planul tău sinistru, dar stai calm, nu o să-l împlinești! spuse Lisa și aruncă spre el un vârtej de pământ.

- Deci nu-i de glumit cu voi! Dar nu sunteți mai bune ca mine!
Dortas lansă un „Achiliom”, care, dacă te atinge, te omoară!
Începu o adevărată luptă între cei trei. Surorile se foloseau de sceptre cât puteau de bine, dar nici Dortas nu se lăsa mai prejos!

Chiar atunci apără un alt bărbat, cu plete lungi și un chip înridat de probleme.

- Tatăăă! strigară fetele, când îl recunoscără.
- Fetele mele! spuse el îmbrățișându-le cu putere.
- Vai, îmi dau lacrimile! Dar când le-ai otrăvit mama nu-ți mai era așa dor de ele, nu?
- Încetează, Dortas! Nu vei reuși să ne convingi că tata a omorât-o! Tu ai fost! zise Lisa.
- Vai, frățioare! Nu le-ai spus iubitelor tale fete că tu lucrezi pentru mine acum?! Nu le-ai zis că tu erai vulpea din pădure? Nu le-ai spus că tu erai maiiașul care l-a rănit pe Beck?! Ce laș ești!
- Tati, e adevărat? întrebă Erika.
- DA, este. Am greșit enorm, dar... E adevărat!

Fetele atunci se smuciră de la pieptul tatălui lor și, împreună, aruncară spre Dortas puterea celor patru elemente! Dortas se transformă într-un prag gălbui și se evaporă. Când se întoarse Lisa spre tatăl lor, observară că își toarnă o substanță pe mână și are aceeași soartă ca Dortas!

- Nu fiți triste, el a ales! se auziră două voci în spatele lor.

Când se întoarseră, îi văzură pe Beck și Zack! Nu se poate descrie în cuvinte câtă bucurie și câtă emoție se găsea acum în sufletele celor patru prieteni!

Acum, că descoperiseră adevărul, mai aveau să se întoarcă în Emalia și totul era salvat!

VIII. Întoarcerea în Emalia

Zâna protectoare își făcu din nou apariția spunând:

Felicitări! Ați reușit să treceți de toate provocările, dar mai ales să câștigați bătălia! Acum a sosit momentul mult așteptat: portalul spre Emalia!

Când au trecut prin portal, o lume de vis li se deschise în față. Fluturi, albine, păsări cu glas blând, armonios, le-au ieșit în cale, iar o caleașcă albă, cu 10 cai albi ca laptele, îi așteptau să vină să-i ducă la castel. Acesta era făcut din sticlă și împodobit cu diamante strălucitoare. În fața castelului le așteptau bătrânica din pădure, servitorii și poporul. În cinstea reîntoarcerii prințeselor, la castel s-a pregătit o petrecere mare care a ținut 10 de zile și 10 nopți, iar după aceea, au urmat pregătirile pentru nunta dintre Beck și Lisa, apoi urmând cea dintre Erika și Zack!

Această poveste a fost scrisă, din pasiune, pentru toate surorile care cred în iubire, prietenie și speranță!

desen de Mălina Curpăn

Jurnal de vacanță

de Eduard Țigănaș

Draga Jurnalule, vine vara și odata cu aceasta va sosi și vacanța cea mult așteptată în care sper să mă distrez alături de familie și prieteni. Anul acesta mi-am dorit să cunosc frumusețile țării și de aceea am hotărât împreună cu părinții mei să mergem în turul României. Cu această ocazie m-am gândit să scriu pe colile tale albe această frumoasă experiență.

Prima zi, Sambata 2 august: dis de dimineață am urcat vooși bagajele în mașină și am pornit nerăbdători către Băile Tușnad unde ne-am cazat la o frumoasă pensiune. După ce am vizitat frumoasa stațiune ne-am îndreptat către Lacul Sfanta Ana care este singurul lac vulcanic din România.

Ziua a doua, Duminica 2 august: Următoarea oprire a fost în frumosul oraș medieval Sighișoara. Aici am vizitat cetatea, Turnul cu Ceas, Breasla Mestesugarilor și am urcat la Școala din Deal. Am pornit mai departe spre Turda unde am vizitat mormântul lui Mihai Vitezul.

Ziua a treia, Luni 3 august, ne-am hotarat să mai ramanem o zi la Turda și am vizitat salina și Baile Sarate.

Ziua a patra, marti 4 august: călătoria noastră a continuat către Munții Apuseni care se desfășurau până dincolo de hotarele ochiului, ca un nemarginit amfiteatru frământat parcă de valuri uriașe, peste a căror întindere răsăritul aruncase un val stăveziu și fin, țesut din raze subțiri de soare. În acești mirifici munți am pornit vooși pe traseu către “cascada Vârciorog” și apoi pe un alt traseu stâncos către “Groapa Ruginoasa”. Era atât de răpitoare această priveliște încât ai fi zis că natura îți pune sub ochi o salbă de mărgăritare pe o tavă de smarald. În mirificul peisaj al “Cetaților Ponorului am poposit doua zile și am făcut diverse trasee montane foarte dificile. Tot în această zonă am fost și am vizitat “Peștera Scărișoara” care adăpostește cel mai mare ghețar din Romania.

Ziua a sasea, Joi 6 august. După experiența minunată de pe potecile munților am pornit vooși spre “Prima capitala a celor trei țări Romanească, Moldova și Transilvania și anume către Alba Iulia unde am vizitat “Cetatea Alb a Carolina” și temnița unde au fost închiși “Horia, Cloșca și Crișan” cei trei conducatori ai Răscoalei din 1784.

Ziua a saptea, Vineri 7 august: Minunata noastră călătorie a continuat către “Cetatea Devei” care este o cetate aflată pe un deal vulcanic și apoi la “Castelul Huniazilor sau a Corvinilor” care este cetatea medievala a Hunedoarei, unul din cele mai importante monumente de arhitectură gotică din Romania.

Ziua a opta, Sambata 8 august: Traseul nostru a continuat spre stațiunea Geoagiu Băi, unde am vizitat băile daco-romane și apoi am pornit către “Manastirea Prislop” la mormântul părintelui Arsenie Boca. Spre după amiază am ajuns la casa Memorială Aurel Vlaicu unde am văzut machete după aparatele de zbor pe care le-a construit și cu care a zburat acesta.

Ziua a noua, Duminica 9 august: am ajuns la Targu Jiu, aici am admirat operele marelui artist Constantin Brâncuși și anume: Poarta Sărutului, Masa tăcerii și Coloana Infinitului. După amiază am ajuns la “Peștera Muierilor” o frumoasă peșteră sculptată în calcare mezozoice de pe marginea sudică a Masivului Parâng, de raul Galbenul. Aceasta este prima peșteră electricată din Romania.

Ziua a zecea, Luni 10 august: Am ajuns în sud-estul României și am poposit la Porțile de Fier. Aici împreună cu un iscusit marinar am pornit într- excursie cu barca pe Dunare și am vazut “Cazanele Mari, Cazanele Mici și Statuia lui Decebal.”

Ziua a unsprezecea, Marti 11 august, ne-am îndreptat către însoritul litoral al Mării Negre. Aici ne-am distrat timp de o săptămână.

În această vacanță am reușit să văd o mică și interesantă parte din frumusețile țării noastre!

Jurnal de vacanță

Mălina Maria Turtureanu

Sâmbătă, 21 iunie

NU POT SĂ CRED! În sfârșit a venit vacanța! După un an întreg de muncă, a venit momentul să mă relaxez! Consider că o merit, având în vedere că acest an a fost... foarte diferit! În clasa a V-a cunoști oameni noi, trebuie să te acomodezi cu noii colegi, domnii profesori au un alt mod de a preda decât doamna învățătoare, cerințele sunt altele... Nu e ușor. Dar schimbarea face parte din viața oricărui om (așa cum spune colega mea Sabina) și m-am bucurat mult când am văzut că m-am acomodat atât de repede cu gimnaziul.

Bineînțeles, acum știm mult mai multe lucruri și temele pe care le-am primit în vacanță o s-o demonstrăm. Cu toate că am mult de lucru, am timp și pentru distracție. Astăzi m-am jucat cu Sophia, sora mea, jocul ei preferat: „Concursul de talente”. Apoi am făcut o vizită bunicii mele care ne-a primit cu brațele deschise și cu masa încărcată. M-am bucurat că am revăzut-o.

Duminica viitoare voi pleca într-o tabără la Durău, abia aștept! Dar, până atunci, mai am multe de făcut aici, acasă.

Stare emoțională: jucăușă! ☺

Duminică, 22 iunie

Cititul este una dintre pasiunile mele ascunse. Iubesc să mă ascund într-o cămăruță secretă și să mă delectez cu niște cărți bune. Îmi plac în mod special cele de aventură și suspans. Cu toate că știu că nu e de școală, astăzi am citit „Harry Potter și Prizonierul din Azkaban”. Îmi place foarte mult, aventurile prin care trece personajul sunt emoționante și pline de tensiune. Cum e ușor de citit, m-am gândit că e un mod perfect de a-mi începe vacanța.

Din păcate, mama nu m-a lăsat să stau chiar toată ziua să citesc.

M-am jucat și cu sora mea. Fiind mică, are nevoie de atenție din partea surorii ei pe care o venerază. Cred că o să fie tare dezamăgită când voi pleca în tabără cu colega mea, Maria Straton. Nu mai am răbdare! Dar nu pot să mă ambalez prea tare, fiindcă surioara mea o să vrea să vină și ea, și nu cred că e înscrisă. O cred în stare să se strecoare în bagajul meu, așa că vă rog să păstrați secretul!

Stare emoțională: secretoasă!

Miercuri, 25 iunie

Zilele trecute am terminat de citit „Harry Potter” 3, dar am început volumul 4. Nu pot să cred că n-am început mai devreme să le citesc!

Oricum, săptămâna se apropie treptat-treptat de sfârșit și atunci voi pleca în tabără. Dar nu pot spune că nu mă distrez aici. Astăzi am fost la bona surorii mele acasă. Mi-a plăcut mult, mai ales că ea locuiește la vilă și avea o grădină imensă plină cu flori parfumate.

Sora mea se juca pe acolo și se zbenguia întruna. Adevărul e că nici nu puteai să stai degeaba. Era foarte frumos!

A fost bine să ies din casă și să văd flori, doar flori! Era ceva în aerul acela care mă liniștea și mă ajuta să-mi eliberez mintea.

Nu știu de ce, dar simt că vara asta e specială!

Stare emoțională: înflorată!

Vineri, 27 iunie

Astăzi este ziua mamei mele, o zi foarte specială. Vreau să o fac fericită, să simtă că este apreciată de familia ei. De dimineață, eu și cu sora mea i-am adus mic dejunul la pat, apoi, toți trei (tata, Sophi și cu mine) i-am cântat „La mulți ani”; a ieșit foarte bine, în afară de faptul că Sophia s-a speriat și a început să țipe peste cântec. Dar mamei nu i-a păsat și s-a bucurat mult. Apoi a venit momentul cadourilor: M-am bucurat mult când am văzut emoția de pe chipul ei când eu și sora mea i-am oferit felicitările făcute din inimă. Eu i-am cântat un cântec și am dansat pentru ea. Era foarte emoționată!

Apoi ne-am întâlnit cu Alex, verișorul nostru și cu bunica paternă. Am mers în cel mai apropiat parc și ne-am dat TOȚI copiii pe toboganele colorate.

După ce ne-am luat „la revedere” de la Alex, ne-am întâlnit cu bunica maternă și împreună am fost la o pizza.

Pizzeria la care am fost mi-a stârnit multe amintiri. În cartierul acela am locuit 8 ani, îmi e foarte dor de el!

După-amiază am stat acasă, vorbind cu mama, uitându-ne la poze vechi și amintindu-ne de acele vremuri frumoase! Poate că nu e cine știe ce, dar mamei i s-a umplut inima de fericire! Uneori, lucrurile mărunte sunt cele mai bune cadouri pe care le poți oferi cuiva.

Stare emoțională: bucuroasă!

Duminică, 29 iunie

Prima zi în tabără... Am așteptat atât de mult acest moment!

Drumul a fost foarte obositor, dar timpul a trecut repede, am stat lângă colega mea de clasă, Maria Straton și Ioana Pașa, fata doamnei mele profesoare de matematică; nu puteam să mă plictisesc nici dacă vroiam! Râdeam, spuneam povești, chicoteam....

Când am ajuns la hotelul unde trebuia să stăm, am avut o mică neînțelegere: se pare că acolo fiecare copil era repartizat într-o grupă. Am fost extrem de dezamăgite când am aflat că Ioana și Maria sunt într-o grupă, iar eu în alta. Dar mi-am revenit repede pentru că echipa mea era grozavă! De îndată ce i-am cunoscut pe toți, mi-am dat seama că o să am o săptămână palpitantă, interesantă și foarte distractivă!

După ce ne-am cunoscut, ne-am jucat niște jocuri de echipă ca să ne împrietenim între noi. Împreună am hotărât să ne cheme „Aventurierii”.

După ce am mâncat, am făcut rugăciunea de seară; și după festivitatea de deschidere, ne-am dus direct în pat, obosiți după atâtea peripeții.

Stare emoțională: extenuată!

Luni, 30 iunie

Ce noapte am avut, am adormit buștean! A trebuit însă să mă trezesc devreme ca să cobor la înviorare. După ce am mâncat, și după ce am spus rugăciunea de dimineață, Clara și Theo (animatorii mei) ne-au spus să ne pregătim pentru „Comunicare”, o oră în care o măicuță ne răspundea la întrebări și făceam tot felul de activități plastice. Astăzi fiecare am făcut un afiș cu titlul „Filmul vieții mele”. A fost foarte interesant, am fost încântată de afișul meu.

Mi-a părut sincer rău când s-a terminat activitatea pentru că ce urma mă înfricoșa teribil: TIROLIANA! Toată lumea era super încântată și s-au dat fără nicio strângere de inimă, dar eu nu puteam înțelege cum nu se tem de acea frânghie care te trecea peste o prăpastie ucigașă. Dacă cădeai de la înălțimea aia, te făceai zob cât ai bate din palme! Știam că nu am cum să cad și că sunt bine ancorată, dar tot îmi tremurau genunchii mai tare ca niciodată!

Într-un final, mi-am învins temerile și m-am dat...inima îmi bătea foarte tare și vântul îmi sufla prin păr. Simțeam că sunt una cu acel ham și că dacă voi da drumul totul o să ia sfârșit! Palmele mă ustureau îngrozitor (atât de tare am strâns sfoara aia); nu știam cât mai durează, nu vedeam capătul. Și atunci când am atins pământul...A, eram cel mai fericit om! Nu pot să zic că nu mi-a plăcut, dar nu m-am mai dat a doua oară, îmi ajungea atâta adrenalină pentru o zi!

După ce s-au dat și colegii mei, am mers la „Tir cu arcul”. Această activitate mi-a plăcut mai mult, asta pentru că nu mai simțeam că o să mor! Nu era ușor, dar am învățat repede și, spre fericirea mea, am nimerit în al treilea cerc de pe țintă!

Apoi ne-am dus la masă, extrem de înfometați! În timpul siestei, m-am jucat cărți cu Maria Straton, colega mea de cameră, care m-a bătut la fiecare joc!

Seara s-a încheiat cu niște piese de teatru jucate de către animatorii noștri (sunt chiar talentați!) De la noi a jucat Theo, a fost foarte carismatic!

Imediat ce am încheiat încă cinci reprize de cărți cu Maria în cameră, (iar m-a bătut!) ne-am băgat în pat și am adormit, pe la miezul nopții!

Stare emoțională: mulțumită.

Marti, 1 iulie

„Mălina, Mălina, trebuie să coborâm”!

Am deschis ochii: Maria era acolo, pe pat, așteptând să mă trezesc. Cu greu m-am ridicat, îmi era foarte somn. La masă a fost același lucru, nu puteam nici măcar să văd ce mănânc! Dar apoi am văzut programul pe ziua de azi: Tiroliană, Cursă cu obstacole, Caiac... Stai, ce? Atunci chiar că m-am trezit! Iar aveam tiroliana! Nu puteam să mai îndur așa ceva! Adică, da, e frumos, dar e super înspăimântător!

Nu vroiam să merg, dar „datorită” faptului că echipa mea și a Mariei făceau această activitate împreună, vă dați seama că nu am putut să refuz (Maria și Miruna erau în stare să mă dea cu forța!) De data asta nu mi-a mai fost așa teamă, dar tot îmi doream să se termine mai repede!

După asta am fost la o altă oră de „Comunicare”, de data asta a trebuit să facem un colaj intitulat „Aceasta sunt eu”. Ne-a dat mai multe materiale decupate din reviste și ziare; noi trebuia să le lipim după plăcerile noastre. Când toată lumea a terminat, ne-am dus în curtea Centrișorului (așa se chema locul unde făceam „Comunicarea”) și animatorii noștri ne-au învățat să jucăm „Durău Ball”, un joc foarte distractiv în care trebuia să te ferești de minge. A jucat chiar și preotul și ne-a bătut pe toți. Apoi a urmat o cursă cu obstacole, care bineînțeles că ne-a stimulat pe toți și a stărnit multă veselie.

Obosită, m-am dus la masă și apoi m-am băgat în pat. Din păcate, nu am stat decât 2 minute; trebuia să ne pregătim pentru Caiac. Eram foarte încântată, dar când am ajuns acolo bătea foarte tare vântul și era frig. Nu m-am dat, abia de puteam să stau să privesc!

M-am bucurat mult când am ajuns la hotel, la căldură. După ce am mâncat și am spus rugăciunea de seară, ne-am dus în Marea Sală, unde am dansat și am cântat până târziu. A fost un karaoke reușit.

De data asta m-am băgat direct în pat (desigur, după niște jocuri de cărți); și am adormit imediat după atâtea aventuri.

Stare emoțională: prea obosită pentru a spune ce stare emoțională am!

Miercuri, 2 iulie

„Eu nu pot nici măcar să alerg 2 minute, că mă doare burta îngrozitor și cad lată la pământ! Cum vor ei să urc pe munte!?”

„Mălina, liniștește-te! O să fie bine!”

Asta mi-a spus Maria toată dimineața: la micul dejun, la rugăciune, pe scări, până când a trebuit să ne despărțim fiecare la echipa ei. Astăzi vom urca toate echipele până la Cascada Duruitoarea. Sunt cam 6 ore de mers pe drum de munte, pe jos! Pentru mine e un efort foarte mare! Dar, mi-am adunat forțele și am spus că o să merg.

După masă, am pornit la drum, plină de speranță! Am mers, am mers... și iar am mers! Nu mai rezistam! Cam după o oră, unii copii se întorceau cu Clara la hotel. Am avut ocazia să renunț, dar nu am vrut! Puteam să fac asta, nu m-am oprit! Am mers în continuare! Mai cădeam, mă împiedicam, dar nu am renunțat! Eram toți epuizați, dar ne ajutam între noi, ca o echipă! Mă dureau picioarele și burta îngrozitor, dar simțeam că pot să fac asta, așa că nu m-am dat bătută!

Trecuseră 6 ore jumătate, noi încă mergeam. Ne era foame, sete, și eu una mai aveam puțin și leșinam. Dar, într-un final, când credeam că nu mai am nicio speranță, am ajuns! Cascada Duruitoarea! Era magnifică! Apa se izbea de pietre, strălucind în lumina razelor solare... Părea că strălucește, adăpostită fiind de pereții acoperiți de plante... S-a meritat tot drumul acela!

Din nefericire, nu am stat decât 20 de minute, că iar am pornit la drum! Nu știu cum, dar am reușit să ajung întreagă la hotel.

În timpul siestei am jucat iar cărți cu Maria, Doamne, cum poate fata asta să fie atât de pricepută la cărți?!

După ce s-a terminat siesta, trebuia să facem orientare turistică, dar ploua cu sute de găleți! Băieții, mai curajoși, au făcut orientarea afară! Însă noi, fetele, am făcut-o împreună cu Clara înăuntru. Da, știu, sună ciudat, dar a fost super! Când s-au întors și băieții (nu pot să cred că erau complet uscați!) am jucat jocul „Bomba”, jocul meu preferat aș putea spune.

Înainte de stingere am fost la seara „Craca Paca”. Am aflat abia atunci ce e, pentru că niciun animator nu avrut să ne spună nimic! Erau jocuri de echipă, gen „Șiretul”, unde câștiga echipa care făcea cel mai lung șiret. A meritat să-mi scot șireturile care se pun foarte greu înapoi, pentru că echipa noastră a câștigat!

În fine, am fost fericită când s-a dat stingerea, pentru că în noaptea asta a venit și Ioana, fata doamei mele profesoare de matematică, să doarmă cu mine și Maria. Este în patul meu și ne simțim excelent amândouă!

Asta a fost o zi plină, vreau să dorm!

Sunt puțin tristă, pentru că mai avem puțin timp și vom pleca din tabără, și e păcat, chiar îmi place aici! E, asta e!

Stare emoțională: o amestecătură de sentimente!

Joi, 3 iulie

Ce tare! Nu am făcut febră musculară după ziua de ieri! Cred că totuși sunt puțin sportivă, da, Mălina Turtureanu este o fată rezistentă... Au, m-am întins prea tare după tastatură! Cred că mi-am rupt mâna! Noroc că am două!

Aseară am dormit foarte bine, plus că ne-am trezit și devreme ca să mergem la „Întrebă preotul”, prima noastră activitate pe ziua de azi. A fost o oră interesantă, în care îl întrebam pe preot diverse lucruri, iar el ni le explica cu obișnuitul său calm; (în caz că nu v-ați dat seama până acum, tabăra asta e una religioasă.) Oricum, când s-a terminat, ne-am dus în curte, la panoul de cățarat. Eu nu am vrut să mă dau, era prea sus și îmi provoca o temere destul de mare.

Însă la următoarea activitate eu și Maria ne-am simțit mai bine ca niciodată și am profitat la maxim. Cum afară ploua, ne-am dus într-un fel de cameră secretă de lângă Centrișor și am găsit acolo niște bețe. Nu știam ce trebuie să facem cu ele. Dar animatorii nu ne-au lăsat mult să așteptăm: trebuia să facem... muzică!

Fiecare copil făcea un ritm cu ajutorul „instrumentelor” muzicale și apoi toți îl imitam. Mi-a plăcut chiar foarte mult, simțeam de acum un ritm în orice. Cât timp a plouat, am mai jucat niște jocuri împreună. Dar apoi m-am trezit dintr-o dată legată la ochi. Am observat că aveam în față o bucată de lut și trebuia să o modelăm în așa fel încât la final să reprezinte un obiect sau o persoană de care ne este nouă cel mai dor. Mai lucrasem cu lut și înainte, dar în niciun caz legată la ochi! Am încercat să fac un parc, dar nu prea...O, ce tot spun, a ieșit groaznic! Dar măcar m-am distrat și asta e important!

Când s-a oprit ploaia, echipa mea a mers pe teren la o a doua tură de „Tir cu arcul”. Din păcate, de data asta nu am mai nimerit, dar nu am fost chiar foarte supărată, pentru un ochelarist e mai greu să tragă cu arcul.

Oricum, după prânz și după obișnuita siestă, am mers afară în locul unde ne-am întâlnit în prima zi. Acolo ne aștepta o imensă pânză de păianjen! Trebuia să trecem prin găurile pânzei fără să o atingem! Dacă se întâmpla asta, cei care trecuseră de partea cealaltă se întorceau și ei! Primul a trecut un băiat (a trebuit să treacă de 3 ori până când lui Theo i s-a făcut milă de el și a spus că cei care au trecut o dată nu se mai întorc!); apoi băieții ridicau fetele care treceau prin găuri. Noroc că Theo a mai primit un telefon de la „Departamentul Păianjenilor” care a spus că se poate face un schimb: un copil care trecuse deja să facă schimb cu unul rămas. Având în vedere că nu aveam încredere în băieți, am făcut eu schimbul.

A durat foarte mult până am trecut toți, dar, într-un târziu, am reușit! Flămânzi, ne-am dus direct la masă! După ce am terminat, am fost la un film. Pe la jumătatea filmului m-am întins pe covor și am așipit. M-am trezit însă, să văd două minute din film și iar să adorm! Era frumos, dar foarte plictisitor!

Când am ajuns în cameră, am găsit-o pe Maria acolo:

„Am plecat mai repede de la film, era o prostie.” mi-a răspuns ea la întrebarea nerostită de mine.

„Dar crezi că până la urmă mama lui a murit?”

„Nu știu, cred că da. Dar nu a apărut nici la începutul filmului.” i-am zis eu.

„Ba da, cred că a murit când a fost la azilul ăla de bătrâni.”

„Ă... Ce azil de bătrâni? Stai, tu ai văzut filmul din Marea Sală?” am întrebat-o eu, începând să înțeleg ce se întâmpla.

„Da, dar tu unde l-ai văzut?”

Automat, am început să râd. Maria a văzut filmul care era pentru cei de șase-șapte ani. Când i-am spus asta, s-a enervat și s-a supărat foarte tare, pentru că nu i-a zis nimeni. Ca să o înveslesc, am jucat niște jocuri de cărți și, o oră mai târziu, ne-am culcat.

Stare emoțională: amuzată!

Vineri, 4 iulie

Ultima zi aici... Ce păcat! A fost o săptămână foarte frumoasă și...

„Mălina”!

M-am trezit cu un prosop aruncat în cap.

„Haide, trebuie să coborâm la înviorare! Am întârziat”!

Am ascultat-o pe colega mea și m-am îmbrăcat cât am putut de repede. După micul dejun, ne-am întâlnit toată tabăra și am jucat jocuri.

Acolo câte doi animatori se ocupau de 7-8 copii, pe rând. Prima oară am jucat cu Clara și o altă animatoare jocul „Sfoara”. Animatoarele țineau o eșarfă mare și o fluturau într-un mod regulat. Trebuia să trecem pe sub ea fără să ne atingă. După ce am trecut individual, ne grupam câte doi, trei, patru, cinci și chiar șase! Următorul joc a fost cu Mihai și Ofelia. Eram două echipe care țineau câte o bucată de pânză imensă. Animatorii aruncau baloane cu apă, iar noi trebuia să le prindem. Apoi ne aruncam baloanele cu ajutorul pânzei. Cam în trei minute s-au spart 10 baloane, iar eu aveam pantalonii uzi! A urmat o cursă cu saci! Ne băgam în saci și alergam, mai bine spus, țopăiam până la Miruna (o altă animatoare). Mereu mi s-a părut că asta e ceva grozav, dar acum nu mi se mai părea așa, chiar deloc! Aveam senzația că o să cad în orice moment!

După alte câteva jocuri, am mers la masă. După-amiază am făcut o mică excursie până la „Copacul singuratic”. Era singurul copac de pe deal. A fost o ieșire în natură foarte drăguță, cu

excepția faptului că tot drumul a trebuit să ascult întrebările stupid de enervante ale băieților, gen: „Theo, de de Mălina are ochelari”? sau „Theo, de ce fetelor le place să culeagă flori”? Dar, am rezistat o săptămână cu ei, deci mai pot suporta câteva zile; nu știu cum, dar o pot face!

După festivitatea de sfârșit de tabără, a vut loc un mic concurs de talente. Eu nu am vrut să particip, nu vroiam să se uite 300 de copii la mine! Treizeci de minute mai târziu ne îndreptam spre locul unde aveam să facem focul de tabără. Am stat acolo destul de mult timp, văzând cum focul devine din ce în ce mai frumos, dar când am văzut că vântul se întetește, am intrat în hotel.

În cameră eu și Maria ne schimbam de culcare când am auzit o bătaie în ușă. Ne așteptam să fie băieții care ne „colindau” în fiecare seară, dar în schimb era Otilia, o fostă colegă de-a Mariei, care ne-a invitat la o petrecere de sfârșit de tabără. Vorbise cu doamna profesoară de religie și găsisse o cameră goală în care puteam da petrecerea. La început Maria nu avrur să meargă și, recunosc, nici eu nu eram chiar convinsă că e o idee bună; majoritatea celor de acolo erau dintr-o clasă cam... cu o reputație proastă în fața celor din clasa noastră. Dar, ne-am gândit să încercăm și am mers. Era foarte mare gălăgie și se jucau niște jocuri cam... ciudate. Eu reușisem cât de cât să mă integrez, dar Maria stătea într-un colț și abia dacă scotea o vorbă. Într-un final s-a întâmplat ceva ce chiar ne-a ușurat. Doamna profesoară intrase în cameră (pentru a treia oară de când începuse petrecerea) și părea destul de supărată:

„Se aude trei etaje mai jos gălăgia pe care o faceți. Vă rog frumos să încheiați petrecerea și să meargă fiecare în camera lui. Vorbiți prea tare, treziți toată tabăra.”

În timp ce Maria a ieșit pe ușă cât a putut de repede, ceilalți copii au încercat să o convingă pe doamna:

„Vă rugăm, de acum o să facem liniște. Chiar am găsit un joc liniștit, vă rugăm, încă puțin”!

„Nu, îmi pare rău. Am venit și v-am spus și mai devreme să vorbiți mai încet. Trebuia să vă liniștiți la timp. Acum toată lumea înapoi în cameră. Noapte bună”!

Nimeni nu a mai spus nimic. Eu nu eram chiar atât de supărată. Am intrat în cameră și i-am spus Mariei ce mai zisese doamna, apoi, discutând puțin despre așa zisa petrecere, ne-am culcat. Am adormit mai târziu decât Maria, mă gândeam la cum a fost această săptămână, când am auzit șușoteli și mi s-a părut că aud pe cineva alergând. Mi-a trecut prin minte ideea că poate copiii își continuă distracția, dar nu prea îmi păsa. Oricum nu m-aș fi băgat într-o chestie de genul ăsta. Nu sunt o tipă rea și nici nu vreau să fiu. Îmi place cum sunt eu.

Stare emoțională: mulțumită de mine!

Sâmbătă, 5 iulie

Ei, asta e! Azi e ziua plecării. Nu pot să cred cât de repede trece timpul! Parcă mai ieri abia ajunsesem în tabără! A fost foarte frumos, mi-a plăcut mult aici, mi-am făcut prieteni noi, am încercat niște lucruri pe care nu credeam că le pot face în veci! M-am simțit foarte bine!

Din nou, colega mea m-a trezit la realitate aruncându-mi un prosop în față. După micul dejun, mi-am petrecut dimineața vorbind cu echipa mea și împărțind impresii din această minunată săptămână. Apoi ne-am dus în camere și ne-am făcut bagajele. Cu inima grea, mi-am îmbrățișat animatorii și colegii. Îmi vor lipsi cu toții atât de mult! M-am urcat în autocar alături de Ioana, îmi doream să fim și cu Maria, dar ea a rămas cu părinții ei pentru încă câteva zile.

M-am uitat la pozele făcute în tabără în timp ce fetele din jurul meu plângeau de dor, iar soferul tocmai pusese cea mai tristă melodie posibilă. Starea din jur era foarte posomorâtă, exact opusul celei de la venire. Mi-am mai revenit puțin când am jucat „Adevăr și provocare” cu Miruna și colegii ei. Dar, când am intrat în Iași, m-am pus și eu pe plâns. Îmi era foarte dor de atmosfera din tabără. Nici chiar gândul că o să mă întorc la cărțile mele nu mă putea face să mă simt mai bine.

Când am ajuns acasă, m-am bucurat să-mi văd familia; Sophia m-a îmbrățișat atât de strâns de aproape mi-a rupt spatele; eu m-am dus iar în camera mea și am început să citesc. Se pare că totul a revenit la normal... Dar oare asta am vrut?

Stare emoțională: revenită la normal!

Duminică, 31 august

E, asta a fost! Ultima zi de vară... Se pare că nesfârșita mea vară s-a...încheiat! Peste 15 zile mă întorc la școală. E... foarte diferit! Adică, nu am mai simțit așa ceva în nici un an... Cred că pur și simplu vara asta m-am...descoperit! Am învățat cine sunt și cred că această descoperire trece odată cu vara...Sunt foarte deprimată astăzi. Nici nu știu de ce, oricum în ultima lună nici nu am mai scris în jurnal, am făcut chestii prea plictisitoare ca să merite să le scriu!

Stare emoțională: sfârșit de vară... ☹

Luni, 1 septembrie

Toamnă...Prima zi de toamnă! Da, e un nou sezon! Nu pot să zic că sunt foarte fericită, o să-mi lipsească foarte mult vara asta. Dar măcar o să-mi revăd colegii și prietenii, o să simt din nou mirosul cărților noi și al caietelor abia începute, un miros pe care îl așteptam cu nerăbdare în fiecare an...dar acum... nu știu, sunt doar... copleșită!

Cred că am crezut că această vară n-o să se termine niciodată. Cum am putut să fiu atât de oarbă? Nu știu, aș vrea să fie totul doar un vis și când mă trezesc....să mă uit pe geam, să văd soarele cum strălucește, să simt mirosul fructelor proaspete, al verii!

Dar măcar voi avea din nou fructele toamnei în casă, mă voi juca din nou în curtea școlii cu prietenii, voi vedea din nou puzderia de frunze colorate, o să fie frumos.

Cred că până la urmă sunt pregătită pentru schimbare. Sunt pregătită să-mi încep toamna zâmbind!

Stare emoțională: hotărâtă să zâmbesc!

Fotografie de grup și imagini de la activitățile din clasă

<i>Numele și prenumele</i>	<i>Participari și premii în anul școlar 2014/2015</i>
Bîrsă Andrei	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Județeană de Matematică, Mențiune - Concursul regional Spoken English – premiul al III-lea - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Newton
Curpăn Mălina Bianca	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul regional Spoken English- premiul al III-lea - Concursul Național de Creație Literară <i>Tinere Condeie</i> – mențiune <p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Internațional IMAS - Concursul Național “George Emil Palade”, faza județeană - Concursul Național de Interpretare Critică Garabet Ibrăilanu - Concursul Național Cangurul Lingvist-engleză, faza județeană
Grigore Paul Anton	<p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul regional Spoken English
Haraga Sabina	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul Dance Star ESDU - locul 3 - Concursul Dance Star – locul 1 - Concursul regional Spoken English – premiul al II-lea - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Adison <p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul de creație literară "Ion Creangă" - Cambridge KET English Test
Hondru Ramona Diana	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Copernic - Cupa Festivalului de Folclor - Ateneu Iași <p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Național Euclid, etapa II - Olimpiada Națională de Limbă și Literatură Romană și Religie "Cultură și spiritualitate românească" - Concursul Național Cangurul Lingvist-engleză - Simpozionul Internațional „Literatura și celelalte arte”
Ibrian Vlad Gabriel	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Copernic <p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Internațional IMAS
Isache Maria Catalina	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul "Speranțe Olimpice" de Matematică, Mențiune - Concursul Interjudețean "Al. Myller", Mențiune - Olimpiada Județeană de Matematică, Mențiune - Olimpiada Județeană Lectura ca abilitate de viață - Premiul I - Olimpiada Națională ± Poezie, Premiul al III-lea - Concursul de interpretare critică "Garabet Ibraileanu", Mențiune - Olimpiada Națională de Fizică, faza județeană, Mențiune - Concurs Phi 2015 – Premiul al II-lea - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Galilei - Concursul regional Spoken English – premiul al III-lea
Leonte Razvan Petru	<p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Județeană de Matematică - Concursul regional Spoken English - Concursul Național “George Emil Palade”, faza județeană

<p>Luca Alexandru Ioan</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Competiția Kober - tenis - locul 3 - Concursul Cupa Coreco de vară – tenis – locul 2 - Concursul Cupa Romn Mușat – tenis -locul 3 - Concursul Rodotex Vergilius – tenis – locul 2 - Concursul Rodotex Vergiulius – tenis – locul 4 - Concursul DJTS Bacău – tenis – locul 3
<p>Lupu Ilinca</p>	<ul style="list-style-type: none"> -Atestat la limba germana- A2- Gut (premiul II) - centrul cultural german -Concurs de limba engleza- Spoken English (Premiul III)- premiu de echipa - Concursul Asculta 5 minute de muzica clasică - premiu I- Radio Romania Musical -Evaluarea in Educatie- Etapa2 -Premiul II <li style="text-align: center;">Participare la: - Concursul Cangurul lingvist, faza județeană - Echos francophones- poezie
<p>Manole Maria</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul "Speranțe Olimpice" de Matematică, Mențiune - Concursul "Alexandru Myller", Mențiune - Olimpiada Județeană de Matematică, Mențiune - Concursul de Matematica “Dimitrie Pompeiu”, Mențiune - Olimpiada Județeană de Religie, Premiul al III-lea - Concursul Național de Interpretare Critică "Garabet Ibraileanu", Mențiune - Olimpiada Națională "Lectura ca abilitate de viață", etapa județeană, Premiul al III-lea - Concursul Național de creație Literară <i>Tinere Condeie</i> – Mențiune - Concursul PHI 2015 – Mențiune - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Newton (individual) - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Arhimede (echipă) <li style="text-align: center;">Participare la: - Concursul Internațional IMAS
<p>Marcoci Fabian Constantin</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul regional Spoken English – premiul al III-lea
<p>Medvichi Alexandru</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Județeană de Matematică, Mențiune - Concursul "Alexandru Myller", Premiul al III-lea - Olimpiada județeană de fizică – Premiul al III-lea - Concursul PHI 2015 – Premiul al III-lea - Concursul regional Spoken English – premiul al III-lea - Etapa județeană a Concursului Național TERRA – Premiul al III -lea
<p>Moișanu Mara Elena</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Națională ± Poezie – Premiul I - Olimpiada Națională de Limbă, Comunicare și Literatură Română, etapa județeană, Premiul al II-lea - Olimpiada Națională "Lectura ca abilitate de viață", etapa județeană, Premiul al III-lea - Concursul Național de creație Literară <i>Tinere Condeie</i> – Mențiune - Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană, Mențiune - Concursul Phi 2015 - Premiul al III-lea - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Arhimede (individual)

	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Galilei (echipă) - Concursul Național Cangurul Lingvist, etapa județeană - Premiul I - Concursul Național Cangurul Lingvist, etapa națională - Premiul al II-lea - Simpozionul Național <i>Literatura și celelalte arte</i>, artă decorativă - Mențiune - Concursul județean <i>Fii conștient, drogurile îți opresc zborul</i> – Premiul I - Premiul I la Festivalul Internațional ANELISSE în calitate de redactor și tehnoredactor al revistei Ut Pictura Poesis, Nr.1, iunie 2014 <p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Internațional " IMAS" - Concursul Interjudețean " Al. Myller", - Concursul Național de Interpretare Critică "Garabet Ibraileanu"
Nunu Carolina	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul Național "Euclid" Limba Română, etapa II, Premiul al III-lea - Competiție baschet – Locul 2 - Concursul de desene organizat de Carrefour România, top 5 cele mai frumoase desene <p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Național Cangurul Lingvist, etapa județeană - Olimpiada Națională de Limbă și Literatură Romană și Religie "Cultură și spiritualitate românească", etapa județeană
Panțiru Maria Pelaghia	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Județeană de Matematică, Mențiune - Concursul "Speranțe Olimpice" de Matematică, Premiul al III-lea - Concursul "Alexandru Myller", Mențiune - Olimpiada Națională de Limbă, Comunicare și Literatură Română, etapa județeană, Mențiune - Olimpiada Națională "Lectura ca abilitate de viață", etapa județeană, Premiul al III-lea - Concursul de interpretare critică "Garabet Ibraileanu", Mențiune - Olimpiada Județeană de Religie, Premiul I - Olimpiada județeană de fizică, Mențiune - Concursul Phi 2015- Premiul al III-lea - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Arhimede (individual) - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Galilei (echipă) - Concursul regional Spoken English – Premiul al III-lea
Petrescu Maria	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Națională de Limbă și Literatură Romană și Religie "Cultură și spiritualitate românească", etapa județeană, Mențiune - Concursul regional Spoken English – Premiul al II-lea - Concursul Național Cangurul Lingvist, faza județeană, mențiune
Postolache Mălina	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană, Mențiune - Concursul Phi 2015, Mențiune - Concursul Ștefan Procopiu – Distincția Arhimede (echipă) - Concursul regional Spoken English – Premiul al III-lea <p style="text-align: center;">Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Național Euclid, Etapa I, română
Sandu Smaranda	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada județeană de fizică – Premiul al II-lea - Concursul Phi 2015, Premiul al III-lea - Concursul Ștefan Procopiu, Distincția Arhimede (grup)

	<p>Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Națională de Limbă, Comunicare și Literatură Română, etapa județeană - Olimpiada Națională de Limbă și Literatură Romană și Religie "Cultură și spiritualitate românească", etapa județeană
Sîrbu Carina Ioana	- Concursul Național "George Emil Palade", faza județeană, Mențiune
Smoc Parascheva	- Concursul regional Spoken English –Premiul al III-lea <p>Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Cangurul Lingvist - Olimpiada Națională de Limbă și Literatură Romană și Religie "Cultură și spiritualitate românească"
Straton Maria-Ilinca	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană, Mențiune - Concursul "Speranțe Olimpice" de Matematică, Mențiune - Concursul Internațional IMAS, Premiul al II-lea - Olimpiada Națională de Limbă, Comunicare și Literatură Română, etapa județeană, Mențiune - Olimpiada Națională "Lectura ca abilitate de viață", etapa județeană, Mențiune - Olimpiada Națională de lingvistică, Premiul al II-lea - Concursul Național de creație Literară <i>Tinere Condeie</i> – Premiul al III-lea - Olimpiada județeană de fizică, Premiul al III-lea - Concursul Phi 2015, Premiul al III-lea - Concursul Ștefan Procopiu, Distincția Arhimede (grup) - Concursul Ștefan Procopiu, Distincția Galilei (grup), faza națională - Concursul de artă plastică <i>Nașterea Domnului- renașterea bucuriei</i>, Premiul al III-lea - Concursul de desene și fotografii în cadrul Festivalului Arta și Tradiția în Europa, Premiul III - Olimpiada de desen, faza județeană, Mențiune
Țiganaș Eduard Ionuț	- Concursul Național Euclid, etapa II, Premiul al III-lea <p>Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul național de interpretare critică "Garabet Ibraileanu" - Concursul Național de creație Literară <i>Tinere Condeie</i> - Concursul regional Spoken English
Țugurlan Teodora Iustina	-Concursul Național Euclid Limba Romana, etapa II, Premiul al III-lea
Turtureanu Mălina Maria	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul național de interpretare critică "Garabet Ibraileanu", mențiune - Concursul de creație literară "Ion Creanga", premiul Muzeului Literaturii Române - Concursul de creație literară Universul Cuvintelor – premiul I - Concursul de creație literară Ionel Teodoreanu – premiul al II-lea - Concursul de creație literară <i>Tinere Condeie</i> – premiul al III-lea - Concursul regional Spoken English – premiul al III-lea - Concursul <i>Ascultă 5 minute de muzică clasică</i> - premiu I- radio romania

	<p>musical</p> <p>Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Internațional de matematică IMAS - Concurs de poezie Echos franchophones
Ursache Robert Andreas	<p>Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul regional Spoken English
Velicescu Andrei	<ul style="list-style-type: none"> - Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană, Mențiune - Concursul Internațional IMAS, premiul I - Olimpiada națională de fizică, etapa județeană, mențiune - Concursul național Henri Coandă, etapa județeană, premiul I - Concursul Phi 2015, premiul al II-lea - Concursul Ștefan Procopiu, Distincția Newton (individual) - Concursul Ștefan Procopiu, distincția Arhimede (grup) - Concursul Ștefan Procopiu, Distincția Galilei (grup), faza națională - Concursul Cangurul Lingvist, faza județeană, Premiul al III-lea - Concursul regional Spoken English, premiul al II-lea <p>Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul interjudețean Al Myller - Concursul județean Dimitrie Pompeiu - Concursul Național George Emil Palade, faza județeană
Vieru Ioana	<ul style="list-style-type: none"> - Concursul Neghiniță (teatru), Premiul al II-lea - Concursul regional Spoken English – Premiul I <p>Participare la:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Concursul Național “George Emil Palade”, faza județeană - Competiție de baschet, Huși
Colectivul clasei a VI-a E	<ul style="list-style-type: none"> - Premiul I la Festivalul Internațional – Concurs “ANELISSE” pentru revista clasei – Ut Pictura Poesis, Iunie 2014 - Simpozionul Național <i>Literatura și celelalte arte</i>, Secțiunea Sincretismul Artelor - Premiul al III-lea pentru revista clasei -Ut Pictura Poesis, - Concursul Lights Out de decorare a claselor, premiul special

